

การพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียน
สร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

นภัค วุ่นกลัด

วิทยานิพนธ์เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาไทย
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

การพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียน
สร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

วิทยานิพนธ์เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาไทย
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

วิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียน
สร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2"
ของ นภัค วุ่นกลัด
ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญาโสภี ใจกล้า)

..... ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงภพ ขุนมธูรส)

..... กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อ้อมธจิต แป้นศรี)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(รองศาสตราจารย์ ดร.กฤษฎากาญจน์ โตพิทักษ์)

อนุมัติ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.กรรองกาญจน์ ชูทิพย์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ผู้วิจัย	นภัค วุ่นกลัด
ประธานที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงภพ ขุนมธูรส
กรรมการที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อ้อมธจิต แป้นศรี
ประเภทสารนิพนธ์	วิทยานิพนธ์ กศ.ม. ภาษาไทย, มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2565
คำสำคัญ	การเขียนสร้างสรรค์, ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์, การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ, วิธีสแกฟโฟลด์, เจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2) เปรียบเทียบความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ 3) เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ และ 4) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คน โดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ 2) แบบประเมินความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ 3) แบบวัดเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่า t-test แบบ Dependent

ผลวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ที่สร้างขึ้นมีค่าประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ (E_1/E_2) เท่ากับ 86.78/83.90 2) ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนก่อนและหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 16.57 และ 25.17 โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) เจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนมีค่าเฉลี่ย 3.22 และ 4.40 ซึ่งหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และ 4) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์กับเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์มีค่าเท่ากับ 0.165 โดยตัวแปรสัมพันธ์ทางบวกระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

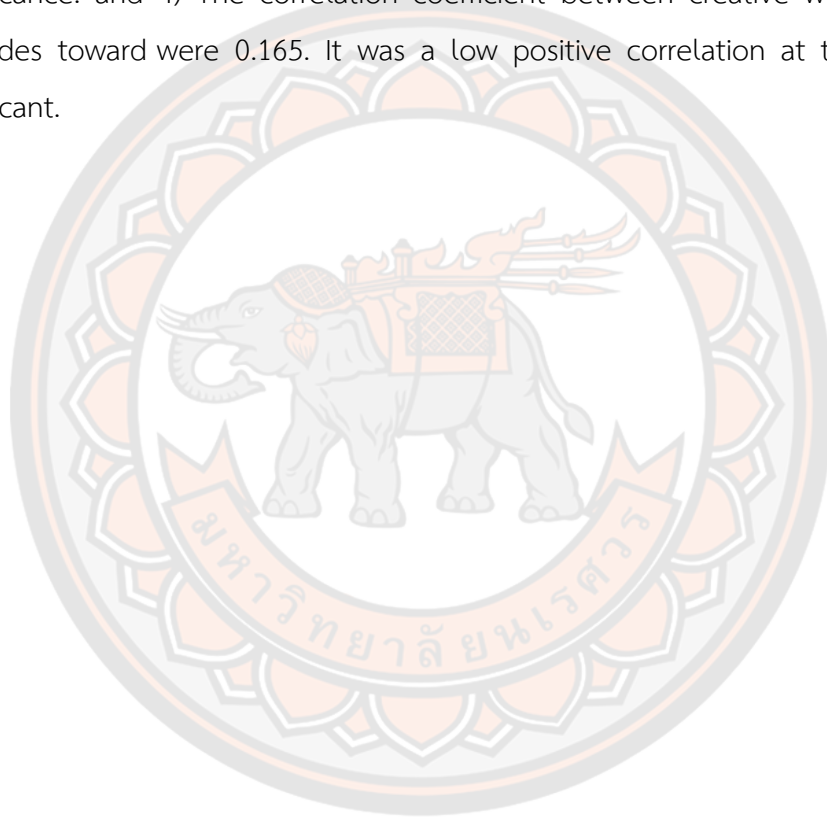
Title	DEVELOPING CREATIVE WRITING ABILITIES AND CREATIVE WRITING ATTITUDES BY MODELS-LRARNINGING MANAGEMENT WITH SCAFFOLDING FOR MATHAYOMSUKSA 2 STUDENTS
Author	Naphak Wunklad
Advisor	Assistant Professor Songphop Khunmathurot, Ph.D.
Co-Advisor	Assistant Professor Omthajit Pansri, Ph.D.
Academic Paper	M.Ed. Thesis in Thai Language, Naresuan University, 2022
Keywords	Creative writing, Creative writing abilities, Models-learning management, Scaffolding, Toward creative writing

ABSTRACT

This research study aimed at: 1) developing creative writing abilities and attitudes toward creative writing by models-learning management with scaffolding according to 80/80 efficiency index; 2) comparing Mathayom 2 student's creative writing abilities before and after creative writing lesson based on models-learning management with scaffolding; 3) comparing the students' attitude toward creative writing by models-learning management with scaffolding before and after the lesson. And 4) studying the relationship between creative writing abilities and attitudes toward creative writing of Mathayom 2 students. The participants of the study were 30 mathayom 2 students who were selected by using the purposive sampling method. The research instruments were creative writing lesson plan based on models-learning management with scaffolding, a creative writing test, a questionnaire of students' attitudes towards teaching method. The statistics used for analyzing the data were the effectiveness (E_1/E_2), the average (\bar{x}), the standard derivation (S.D.), and t-test independent.

The results of the study showed as follow: 1) the effectiveness of the models learning management (E_1/E_2) was found at the effectiveness standard of 86.78/83.90. 2) The average of students' ability of creative writing before and after

the use of the developed learning management were 16.57 and 25.17 respectively indicated that the scores of students after the instruction were higher compared to the score before the lesson which was at .05 level of statistical significance. 3) It was additionally found that the average of students' attitudes towards creative writing before and after the use of the developed learning management were 3.22 and 4.40 respectively which indicated that students' attitude after the lessons were higher than the students' attitude before the instruction which was at .05 level of statistical significance. and 4) The correlation coefficient between creative writing ability and attitudes toward were 0.165. It was a low positive correlation at the 0.5 level of significant.

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีจากความกรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงภพ ชุนมจรุส อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้เป็นกำลังสำคัญในทุก ๆ ด้านให้แก่ผู้วิจัย ผลักดันผลงาน เคียงข้างเพื่อช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาเสมอมา และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อ้อมจิตต์ แป้นศรี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ผู้ชี้แนะวิธีดำเนินการวิจัยที่ถูกต้อง อาจารย์ทั้งสองท่าน ให้ความคิดเห็นอันมีค่ายิ่ง ตลอดจนให้คำปรึกษาและข้อคิดต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง ผู้วิจัยขอกราบ ขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญาโสภี ใจกล้า ประธานกรรมการสอบ วิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.กฤตยาภาณุจันต์ โตพิทักษ์ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน ผู้ให้ความกรุณาพิจารณาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ และช่วยเพิ่มพูนคุณค่าทางวิชาการให้มากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สกนธ์ชัย ชะนูนันท์ รักษาการในตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร ที่สนับสนุนและให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บ ข้อมูลการวิจัย และ ดร.ประสรรค์ ตันติเสนาะ รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการงานวิชาการ โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร ที่คอยชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ และให้ความอนุเคราะห์ ในด้านเอกสารและตำราแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณบุคลากรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยนเรศวร ที่ให้การสนับสนุนทางการศึกษาแก่ผู้วิจัยเสมอ คอยห่วงใย ให้กำลังใจ ตลอดจนให้ความช่วยเหลืออย่างสุดกำลัง เพื่อให้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยสำเร็จลุล่วงได้ตามระยะเวลา ที่กำหนด

อีกกลุ่มบุคคลอันสำคัญยิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณยายจรัส ศรีบรรเทา ผู้มีพระคุณ อันยิ่งใหญ่ เป็นขวัญ และกำลังใจในการใช้ชีวิตของผู้วิจัย ทำให้เพียรพยายามในการต่อสู้กับอุปสรรค นานัปการจนประสบความสำเร็จได้ ขอขอบคุณ นางสาวกัลยรัตน์ แสงแก้ว นางสาวปฎิญา โทมลภทิสกุล และ นายอภิรักษ์ บุญนะ เพื่อนแท้ที่พร้อมเคียงข้างและช่วยเหลือเสมอเมื่อผู้วิจัยประสบ กับอุปสรรคปัญหา ทั้งยังคอยให้กำลังใจซึ่งกันและกันอยู่โดยตลอด

คุณค่าอันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่ผู้ที่ได้กล่าวนามข้างต้น ตลอดจน ครูปาอาจารย์ที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้แก่ผู้วิจัย ด้วยความรักและเคารพพียง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
ประกาศคุณูปการ.....	ช
สารบัญ.....	ซ
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญรูปภาพ.....	๗
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาของปัญหา.....	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตการวิจัย.....	6
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	6
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	6
3. ขอบเขตด้านเนื้อหา.....	6
4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
สมมุติฐานของการวิจัย.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	11
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสร้างสรรค์.....	13
2.1 ความหมายของการเขียนสร้างสรรค์.....	13
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการเขียนสร้างสรรค์.....	15
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสร้างสรรค์	27
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ.....	31
3.1 ทฤษฎี แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ	31
3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ	39
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสแกฟโฟลด์	43
4.1 ความหมายของวิธีสแกฟโฟลด์	43
4.2 ทฤษฎี และแนวคิดเกี่ยวกับวิธีสแกฟโฟลด์	44
4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสแกฟโฟลด์.....	49
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ.....	52
5.1 ความหมายของเจตคติ.....	53
5.2 องค์ประกอบของเจตคติ.....	53
5.3 หลักการวัดและการสร้างแบบวัดเจตคติ	54
5.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียน	57
บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย.....	60
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา	60
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	60
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	61

4. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	61
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	67
6. วิธีวิเคราะห์ข้อมูล.....	68
สถิติที่ใช้ในการวิจัย	69
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
ตอนที่ 1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพ (E1/E2) ของการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนา ความสามารถเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการ เรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80	74
ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟ โฟลด์.....	74
ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์....	75
ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถเขียนสร้างสรรค์และ เจต คติต่อการเขตสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	76
บทที่ 5 บทสรุป.....	77
บรรณานุกรม	84
ประวัติผู้วิจัย	167

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551.....	12
ตาราง 2 การสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ..	36
ตารางที่ 3 ผลการตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมิน และผลการตรวจสอบ ความสอดคล้องกันระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) จากผู้ประเมิน 3 ท่าน ด้วยวิธี Correlation Coefficient.....	65
ตารางที่ 4 ระยะเวลาดำเนินกิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์.....	67
ตารางที่ 5 แสดงผลการหาประสิทธิภาพ (E1/E2) ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับ วิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คน.....	74
ตารางที่ 6 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.....	75
ตารางที่ 7 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยการใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์	75
ตารางที่ 8 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการเขียนสร้างสรรค์กับเจตคติ ต่อการเขียนสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	76
ตารางที่ 9 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การสร้างสรรค์ประโยค โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน.....	114
ตารางที่ 10 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง เพลงพาไป โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน.....	116

ตารางที่ 11 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง สิ่งประดิษฐ์ในจิตใจ โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน	118
ตารางที่ 12 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง รูปสร้างเรื่อง โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน.....	120
ตารางที่ 13 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง เรื่องเล่าชาวการ์ตูน โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน.....	123
ตารางที่ 14 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง สื่อภาพยนตร์อลเวง โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน.....	125
ตารางที่ 15 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน	128
ตารางที่ 16 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน	129
ตารางที่ 17 แสดงผลการตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมิน และผลการตรวจสอบความสอดคล้องกันระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) จากผู้ประเมิน 3 ท่าน ด้วยวิธี Correlation Coefficient	132
ตารางที่ 18 แสดงผลการหาประสิทธิภาพ (E1/E2) ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน	133

ตารางที่ 19 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ก่อนและหลังการจัด การเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน	135
ตารางที่ 20 แสดงผลการศึกษาเจตคติและการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นจากสัมประสิทธิ์แอลฟา ของ Cronbach (λ propto-Coefficient) ของกลุ่มทดลองแบบ 1 : 1 จำนวน 9 คน	137
ตารางที่ 21 การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน	139

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
ภาพที่ 2 ภาพจำลองความสัมพันธ์ของความคิด การพูด-การเขียน และการกระทำ.....	18

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสาร เป็นหนึ่งในทักษะการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทย และจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกฝน เพราะก่อนที่จะลงมือเขียนได้นั้นต้องอาศัยทักษะอื่น ๆ ได้แก่ การฟัง การพูด และการอ่านประกอบ เพื่อให้มีชุดข้อมูลในการตกผลึกความคิด แล้วสื่อสารออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรได้ สอดคล้องกับ กานดา เดชวงศ์ญา (2553, หน้า 2) ที่กล่าวว่า การเขียนเป็นผลของการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นศิลปะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ความคิด ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึก การเขียนเป็นทั้งศิลป์และศาสตร์ ที่กล่าวว่าเป็นศิลป์ เพราะการเขียนต้องประกอบด้วยภาษาที่งดงาม ประณีต สามารถสื่อสารได้ตามเจตนารมณ์ของผู้เขียน สื่อสารได้ตามความรู้ หลักการ วิธีการ และทฤษฎีต่าง ๆ นอกจากนี้ แนวคิดที่ว่า การเขียนเป็นทั้งศิลป์และศาสตร์นี้ ยังปรากฏในบทความวิจัยของ อธิศา สังข์สุบรรณ และนพวรรณ นิมรยลาภ (2558, หน้า 3) ที่กล่าวว่า การฝึกทักษะการเขียนมีความสำคัญอย่างมาก เพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุด ต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ ศาสตร์หมายถึงความรู้ที่ฝึกฝนได้ และศิลป์หมายถึงเทคนิควิธีการของผู้เขียนแต่ละคนที่จะทำให้ผู้รับสารเข้าใจงานเขียน โดยการพัฒนากการเขียนนั้น ความคิดเป็นสิ่งจำเป็น เพราะความคิดช่วยทำให้เกิดสิ่งแปลกใหม่ ความคิดที่มีความสำคัญอย่างยิ่งคือความคิดสร้างสรรค์

การเขียนโดยใช้ความคิดสร้างสรรค์เป็นการเขียนรูปแบบหนึ่งที่เด่นชัดอย่างยิ่งในแง่ของการถ่ายทอดทั้งศาสตร์และศิลป์เพื่อใช้ในการสื่อสาร ซึ่งเป็นงานเขียนที่ผู้เขียนต้องมีภูมิหลังทางความคิดแล้วถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของการเขียน ผู้ที่สามารถเขียนสร้างสรรค์ได้จำเป็นที่จะต้องผ่านการฝึกฝนให้เกิดความคิดที่หลากหลาย จึงจะสามารถถ่ายทอดความคิดเหล่านั้นออกมาในรูปแบบของการเขียนได้ การเขียนสร้างสรรค์จึงแสดงถึงความคิดที่ลึกซึ้งคมคาย และแสดงถึงการหลอมรวมทุกทักษะเข้าด้วยกันเพื่อถ่ายทอดออกมาเป็นผลงาน กันทิมา ธนะไพรินทร์ (2556, หน้า 1) ได้กล่าวถึงบทบาทของการเขียนที่ต้องได้รับการพัฒนาควบคู่ไปกับการอ่านตั้งแต่ระดับประถมศึกษาไว้ว่า การอ่านและการเขียนเป็นรากฐานที่สำคัญยิ่งของการศึกษาเล่าเรียนของนักเรียนในระดับประถมศึกษา นักเรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาต่าง ๆ มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถจับใจความในเรื่องที่อ่าน และสามารถเขียนถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากเรื่องที่อ่านได้ กล่าวได้ว่าทักษะการเขียนควรได้รับการฝึกควบคู่ไปกับทักษะการอ่าน โดยควรได้รับการพัฒนาตั้งแต่เยาว์วัย ดังนั้น การเขียนสร้างสรรค์จึงเป็นทักษะที่จะต้องปลูกฝังให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน

เนื่องจากการเขียนสร้างสรรค์เป็นเครื่องมือที่จะสามารถพัฒนาเด็กให้มีจินตนาการ แสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดในการสร้างสรรค์ภาษา เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและซาบซึ้งในการใช้ภาษา นอกจากนี้ยังช่วยในการปรับตัวด้านอารมณ์และสังคมได้เป็นอย่างดี (นิจ จันทรมล อ่างถึงใน อธิศา สังขสุบรรณ และนพวรรณ ฉิมรอยลาภ, 2558, หน้า 3)

นอกจากความสำคัญในด้านบุคคลดังที่กล่าวมาแล้วนั้น สุทธิวรรณ อินทะกนก (2559, หน้า 25) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสร้างสรรค์ในด้านสังคมไว้ว่า การเขียนสร้างสรรค์นั้นก่อให้เกิดการสืบสานวัฒนธรรมทางภาษา เพราะการเขียนสร้างสรรค์นั้นเป็นการพัฒนาภาษาในทางหนึ่ง ภาษานั้นเปรียบได้กับมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ ผู้เขียนสามารถสร้างสรรค์หรือต่อยอดทั้งด้านคำ ประโยค สำนวนโวหาร ลีลา ตลอดจนท่วงทำนองการเขียนของตนนั้น นับเป็นการพัฒนาภาษาและสืบสานภาษาประจำชาติของตนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาต่อไปได้ รวมถึงถ่ายทอดภูมิปัญญาต่าง ๆ ให้สังคม เนื่องจากงานเขียนไม่ว่าจะเป็นร้อยแก้วหรือร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์จะเป็นสิ่งที่แสดงภูมิปัญญาไทยให้ผู้อื่นเห็น ไม่ว่าจะเป็ นภูมิปัญญาในการประพันธ์ลักษณะต่าง ๆ อย่างโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย นอกจากนี้งานเขียนสร้างสรรค์ยังเป็นงานที่ให้สาระประโยชน์แก่ผู้อ่าน ในแง่ของการเป็นแหล่งรวมภูมิปัญญาหลายด้าน เช่น ภูมิปัญญาด้านภาษา ภูมิปัญญาพื้นบ้าน ภูมิปัญญาด้านศาสนา ภูมิปัญญาด้านศิลปะและวัฒนธรรมให้แก่ผู้อ่านอีกด้วย ท้ายที่สุดการเขียนสร้างสรรค์สามารถจุดประกายความคิดและชี้นำสังคมได้ เห็นได้จากนั้นเขียนสร้างสรรค์จำนวนมากที่สร้างมาจากความคิด ประสบการณ์ ความฝัน และจินตนาการของผู้เขียน บางเรื่องนั้นมีแง่มุมที่แปลกแตกต่างจากกระแสความคิดหลักของสังคม หรือเป็นเรื่องที่จุดประกายความคิดและค่านิยมใหม่ ๆ ให้แก่สังคม จากความสำคัญที่ว่านี้ หากผู้สอนปลูกฝังทักษะความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ให้ผู้เรียนตั้งแต่เด็ก เป็นไปได้ว่าสังคมไทยอาจมีสมาชิกในสังคมเป็นผู้เขียนสร้างสรรค์ที่เป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนสังคมด้วยพลังของงานเขียนในภายภาคหน้า

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าการเขียนสร้างสรรค์จะมีความสำคัญทั้งในด้านบุคคลและด้านสังคมดังที่กล่าวมาแล้ว แต่การจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนสร้างสรรค์ของผู้เรียนในหลายระดับชั้น ยังอยู่ในสถานการณ์ที่ควรได้รับการพัฒนา ซึ่งจากการที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นายพงษ์พิชญ์ ปิยสินสกุล (ผู้ให้สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2565) ครูระดับปฏิบัติการกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร ผู้สอนรายวิชาการเขียนสร้างสรรค์ระดับชั้นมัธยมศึกษา พบปัญหาการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาคือ นักเรียนมีปัญหาเรื่องของการเขียนลำดับเรื่องและเรียบเรียงข้อความ เป็นประเด็นหนึ่งซึ่งมีความสำคัญ พบในลักษณะของการเขียนนวนกวนลับสน มีหลายประเด็นในใจความเดียว ซึ่งลักษณะดังกล่าว จงกล วจนะเสถียร (2559, หน้า 4) ให้ความเห็นว่า ปัญหาในลักษณะนี้สะท้อนให้เห็นว่า ผู้เรียนยังขาดจินตนาการและความคิดที่สร้างสรรค์จึงไม่สามารถเชื่อมโยงและถ่ายทอดเรื่องราวทางความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรได้

จึงเป็นเหตุให้งานเขียนขาดความน่าสนใจและไม่สามารถสะท้อนความรู้สึกนึกคิดที่แปลกใหม่ของผู้เรียนออกมาได้อย่างเต็มที่ นอกจากด้านผู้เรียนแล้ว จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ของผู้สอน ดังเช่นงานวิจัยของ สุภาพร แซ่ฮึง (2559, หน้า 2) ทำให้ทราบว่า การสอนของผู้สอนในเรื่องการเขียนสร้างสรรค์ เป็นสิ่งที่ควรพัฒนาเช่นกัน โดยกล่าวไว้ว่าผู้สอนใช้วิธีการที่ไม่เหมาะสม ไม่สามารถกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเขียน หรือเกิดความคิดสร้างสรรค์ก่อนที่จะลงมือเขียนถ่ายทอดความคิด

จากปัญหาการจัดการเรียนการสอนเรื่องการเขียนสร้างสรรค์ที่กล่าวมา ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนเสียใหม่ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด และสามารถแก้ไขปัญหาอันเกิดจากทั้งผู้สอนและผู้เรียนได้จริง ผู้วิจัยจึงสังเคราะห์สาเหตุของปัญหาการเขียนสร้างสรรค์ จนได้ข้อสรุปดังต่อไปนี้ 1) ด้านบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ คือ ครูผู้สอนยังไม่มีแนวทางการจัดการเรียนรู้การเขียนสร้างสรรค์ที่น่าสนใจ ไม่สามารถสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนสนใจในการเขียน ทั้งยังไม่มีกิจกรรมที่เอื้อให้มีการแลกเปลี่ยนความคิด หรือมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียน รวมถึงการจัดการเรียนรู้ยังเป็นไปด้วยความเคร่งครัดหรือสร้างข้อจำกัดในการเขียนจนเป็นกฎเกณฑ์ที่อาจปิดกั้นความคิดและจินตนาการการสร้างสรรค์ของผู้เรียนได้ 2) ด้านผู้เรียน สาเหตุหลัก ๆ มาจากผู้เรียนขาดความตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนสร้างสรรค์ ขาดทัศนคติเชิงบวกต่อการเขียนสร้างสรรค์ ขาดแรงจูงใจที่จะเขียนงานตามจินตนาการ หรือความคิด นอกจากนี้ พื้นฐานการเขียนของผู้เรียนแต่ละคนยังแตกต่างกัน เนื่องจากในระดับชั้นที่ผ่านมานักเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้รับการฝึกฝนทักษะในด้านนี้มากพอ

จากที่กล่าวมานั้น สาเหตุของปัญหาข้างต้นสามารถพิจารณาได้ว่า กระบวนการจัดการเรียนรู้ของผู้สอน และเจตคติของนักเรียนส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของผู้เรียน ด้วยเหตุนี้ผู้สอนจึงต้องศึกษาแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่จะสามารถพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ และส่งเสริมให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเขียนสร้างสรรค์ด้วยให้ได้ โดยต้องเริ่มจากการจัดสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ เนื่องจากผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน กล่าวคือ พฤติกรรมของคนเราส่วนมากจะเป็นการเรียนรู้โดยการสังเกตจากสิ่งแวดล้อม (Observational Learning) หรือการเลียนแบบจากตัวแบบ (Modeling) ซึ่งสอดคล้องกับการเรียนรู้จากตัวแบบ (Models) ของ แบนดูรา (Bandura, 1977) โดยมีแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเน้นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม เป็นการเรียนรู้โดยการสังเกต หรือการเลียนแบบ จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแบบของเกสแกว คองคล้าย (2562, หน้า 80-83) ที่มีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ก่อนเรียน และหลังเรียน 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ และ 3) เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้อ่านก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้อ่านก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้อ่านก่อนเรียนและหลังเรียน มีความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งยังพบว่า การจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้อ่านก่อนเรียนและหลังเรียน มีความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อย่างไรก็ดี แนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบดังที่กล่าวไว้ข้างต้น อาจยังไม่เพียงพอต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ให้เกิดประสิทธิภาพ รวมถึงอาจยังไม่ช่วยในการเสริมสร้างเจตคติที่ดี จากการค้นคว้างานวิจัยที่ผ่านมา มีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ด้วยวิธีการต่าง ๆ มากมาย ผู้วิจัยต่างก็เสนอแนวทางในการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ไว้หลากหลายวิธี มีทั้งการบูรณาการวิธีและกระบวนการต่าง ๆ ให้สอดคล้องบริบทของผู้วิจัย เช่น การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT การสร้างชุดแบบฝึกและชุดกิจกรรม การจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์ กระบวนการสอนแบบสตอรีไลน์ เป็นต้น ผู้วิจัยในฐานะที่ศึกษาในศาสตร์การสอนภาษาไทย มีความสนใจในการพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียน จึงได้พยายามศึกษาค้นคว้าวิธีต่าง ๆ จนพบว่าวิธีหนึ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่งตามแนวทางของจิตวิทยาทางการศึกษา และสามารถที่จะนำมาพัฒนาการเขียนสร้างสรรค์ได้ คือ วิธีสแกฟโฟลด์ (Scaffolding) ตามแนวคิดของ Vygotsky (1978) กมล โพธิ์เย็น (2547, หน้า 79) ได้อธิบายถึงวิธีสแกฟโฟลด์โดยสรุปไว้ว่า การเรียนการสอนโดยใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ เป็นกระบวนการช่วยเหลือสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ โดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือหรือผู้เรียนให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เรียน ผู้สอน หรือผู้ที่มีศักยภาพมากกว่า เป้าหมายของการช่วยเหลือคือการให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานที่ผู้เรียนไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ด้วยตนเอง วิธีการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปตามระดับความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียน โดยการช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลงในขณะที่ผู้เรียนค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานด้วยตนเอง และเมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเองอย่างอิสระแล้ว การช่วยเหลือในการทำกิจกรรมนั้นจะยุติลง ประสิทธิภาพของวิธีสแกฟโฟลด์นั้นเห็นได้ชัดจากงานวิจัยที่ศึกษา เรื่อง การใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีวิธีสแกฟโฟลด์เพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร ของมยุรา กล่อมเจริญ (2559, หน้า 81-83) ได้ยืนยันว่า ผลการพัฒนาแผนการจัดการกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์สามารถพัฒนาแผนการจัดการกิจกรรม

ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ ได้จำนวน 12 แผนกิจกรรม และสามารถนำแผนการจัดกิจกรรมไปใช้พัฒนา การเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ หลังการทดลองและระยะติดตาม ผลนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ มีค่าเฉลี่ยคะแนน การเขียนสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ใช้กิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัย นเรศวร โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ อันจะเป็นแนวทางในการจัด กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ ของนักเรียนให้เป็นไปตามเป้าหมาย เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนการเขียนสร้างสรรค์ ต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียน สร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับ วิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์
3. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติ ต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ ร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ได้การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติ ต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. ทำให้ได้พัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
3. ทำให้ทราบผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์

4. ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์

5. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาวิทยาลัยนเรศวรต่อไป

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมัธยมศึกษาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 7 ห้องรวม 275 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยการลงทะเบียนเรียนในรายวิชาเลือกเสรี วิชาการเขียนสร้างสรรค์ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมัธยมศึกษาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์
ตัวแปรตาม ได้แก่

2.1 ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียน

2.2 เจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียน

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองค้างนี้ ได้แก่ การเขียนสร้างสรรค์ ในรายวิชาการเขียนสร้างสรรค์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยผู้วิจัยเป็นผู้กำหนดและออกแบบเนื้อหาให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้รายวิชา จากนั้นนำเนือหามาออกแบบเป็นแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ จำนวน 6 แผน

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยค้างนี้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ใช้เวลาทดลองจำนวน 16 คาบ คาบละ 50 นาที โดยแบ่งเป็นขั้นประเมินความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ก่อนเรียนจำนวน 2 คาบ หลังเรียนจำนวน 2 คาบ และขั้นดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์จำนวน 12 คาบ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ หมายถึง ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้การเขียนสร้างสรรค์ โดยการสังเกตจากตัวแบบ ประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้ ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนกระตุ้นความสนใจ ขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนนำเสนอตัวแบบ ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนทดลองประยุกต์ใช้ และขั้นตอนที่ 5 ผู้สอนแก้ไขให้ผลสะท้อนกลับ โดยผู้วิจัยจะนำการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบมาจัดทำเป็นแผนการจัดการจัดกิจกรรมทั้งหมด 6 แผน

2. วิธีสแกฟโฟลด์ หมายถึง วิธีการที่ผู้สอนช่วยเหลือ แนะนำ และมีปฏิสัมพันธ์ในการเขียนสร้างสรรค์ตามระดับความสามารถของนักเรียน ให้พัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนจากเดิมให้ได้ดียิ่งขึ้น โดยผู้สอนจะค่อย ๆ ลดความช่วยเหลือลง เมื่อนักเรียนมีความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ได้ดียิ่งขึ้นจนเขียนได้ด้วยตนเองอย่างเต็มที่แล้ว ผู้สอนจะยุติความช่วยเหลือ ซึ่งใช้ร่วมกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบทั้ง 5 ขั้นตอน

3. การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ หมายถึง ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้การเขียนสร้างสรรค์โดยการสังเกตจากตัวแบบ ทั้งหมด 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนกระตุ้นความสนใจ ขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนนำเสนอตัวแบบ ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนทดลองประยุกต์ใช้ และขั้นตอนที่ 5 ผู้สอนแก้ไขให้ผลสะท้อนกลับ โดยตลอดการจัดการจัดกิจกรรมผู้สอนจะคอยช่วยเหลือ แนะนำ และมีปฏิสัมพันธ์ในการเขียนสร้างสรรค์ตามระดับความสามารถของนักเรียน ให้พัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนจากเดิมให้ได้ดียิ่งขึ้น โดยผู้สอนจะค่อย ๆ ลดความช่วยเหลือลง เมื่อนักเรียนมีความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ได้ดียิ่งขึ้นจนเขียนได้ด้วยตนเองอย่างเต็มที่แล้ว ผู้สอนจะยุติความช่วยเหลือ

4. ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ หมายถึง สมรรถนะของนักเรียนในการออกแบบโครงสร้างและกำหนดรายละเอียดบทเขียนตามแบบแผนการเขียนที่ถูกต้องและมีคุณค่าทางภาษามีลักษณะเนื้อความที่ใช้ในการเขียนและความหมายของถ้อยคำที่หลากหลาย แปลกใหม่ น่าสนใจ เพื่อให้บรรลุความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ตามองค์ประกอบการประเมินงานเขียนสร้างสรรค์ 5 องค์ประกอบ ประกอบด้วย องค์ประกอบที่ 1 มีความคิดริเริ่ม องค์ประกอบที่ 2 อรรถรส องค์ประกอบที่ 3 คุณค่าทางปัญญาและจิตใจ องค์ประกอบที่ 4 การเลือกใช้ถ้อยคำ ความถูกต้องและความเหมาะสมของภาษา และองค์ประกอบที่ 5 การเชื่อมโยงและการเรียบเรียงเนื้อหา โดยออกแบบเกณฑ์เงื่อนไขการให้คะแนนการเขียนสร้างสรรค์ที่ถูกต้องเหมาะสมและน่าเชื่อถือ ด้วยการให้คะแนนตามแบบรูปริก

5. เจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดและท่าทีของนักเรียนที่มีต่อการเขียนสร้างสรรค์ ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบวัดเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ที่ผู้วิจัยสร้างจากการศึกษาข้อมูล การวัดเจตคติแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ แบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ ดังนี้

5.1 องค์ประกอบด้านสติปัญญาในการเขียนสร้างสรรค์ หมายถึง ความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อการเขียนสร้างสรรค์ เพื่อช่วยในการประเมินค่างานเขียนสร้างสรรค์

5.2 องค์ประกอบด้านความรู้และอารมณ์ หมายถึง องค์ประกอบด้านอารมณ์และความรู้สึกของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสร้างสรรค์ และเป็นผลต่อเนื่องมาจากการประเมินค่างานเขียนสร้างสรรค์นั้นแล้วพบว่า พอใจหรือไม่พอใจ ดีหรือเลว ต้องการหรือไม่ต้องการ

5.3 องค์ประกอบด้านพฤติกรรม หมายถึง องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมของการแสดงออก หรือแนวโน้มที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติ หรือตอบสนองต่อการเขียนสร้างสรรค์ ในทิศทางที่สนับสนุน หรือคัดค้าน ต่อการเขียนสร้างสรรค์

สมมุติฐานของการวิจัย

1. การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์มีความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์มีเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

4. ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ในทิศทางบวก

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรต้น (Independent variable) คือ กิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ 5 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนกระตุ้นความสนใจ

ขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนนำเสนอตัวแบบ

ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ

ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนทดลองประยุกต์ใช้

ขั้นตอนที่ 5 ผู้สอนแก้ไขให้ผลสะท้อนกลับ

สำหรับตัวแปรตาม (Dependent variable) ตัวที่ 1 คือ ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามการประเมินการเขียนสร้างสรรค์ 5 องค์ประกอบ ได้แก่

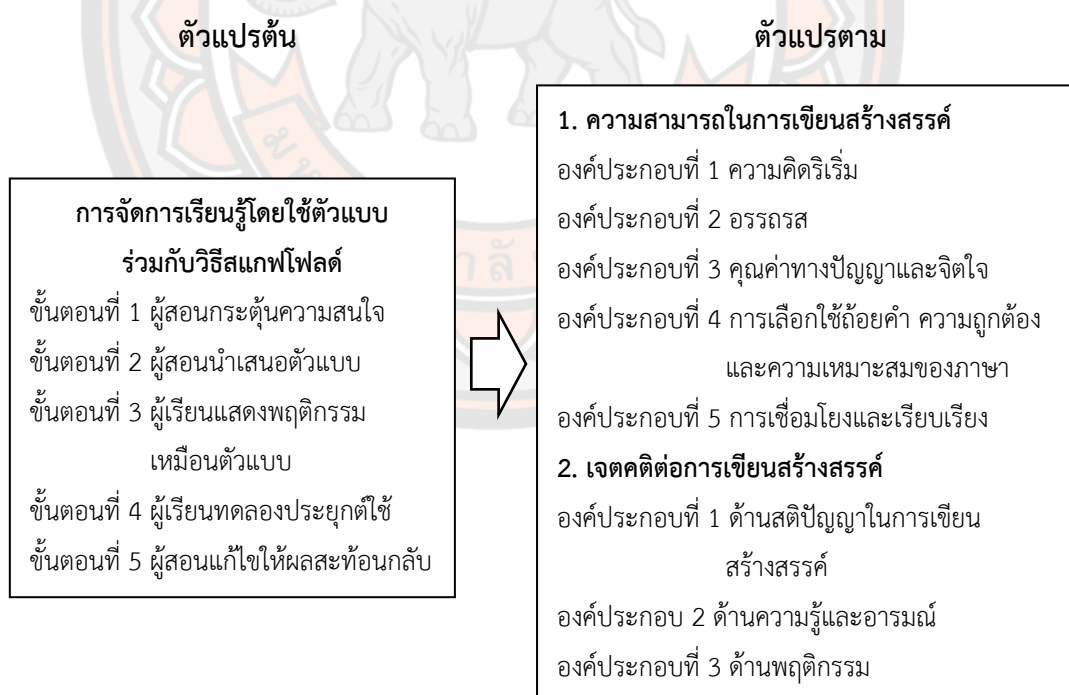
1. ความคิดริเริ่ม
2. อรรถรส
3. คุณค่าทางปัญญาและจิตใจ
4. การเลือกใช้ถ้อยคำ ความถูกต้อง และความเหมาะสมของภาษา
5. การเชื่อมโยงและเรียบเรียง

องค์ประกอบดังกล่าวเป็นการสังเคราะห์ของ มยุรา กลุ่มเจริญ (2559) จากผู้เสนอองค์ประกอบต่าง ๆ ของการเขียนสร้างสรรค์

ตัวแปรตาม (Dependent variable) ตัวที่ 2 คือ เจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ตามแนวทางของปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546) โดยใช้การวัดเจตคติแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ แบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านสติปัญญาในการเขียนสร้างสรรค์
2. องค์ประกอบด้านความรู้และอารมณ์ต่อการเขียนสร้างสรรค์
3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรมต่อการเขียนสร้างสรรค์

ผู้วิจัยขอเสนอภาพกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถ การเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับ วิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยขอเสนอเป็น 4 ตอนดังนี้ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสร้างสรรค์ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสแกฟโฟลด์ และเอกสารและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสร้างสรรค์
 - 2.1 ความหมายของการเขียนสร้างสรรค์
 - 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์
 - 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสร้างสรรค์
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ
 - 3.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ของเบนจามิน
 - 3.2 ทฤษฎี แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ
 - 3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแบบ
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสแกฟโฟลด์
 - 4.1 ความหมายของวิธีสแกฟโฟลด์
 - 4.2 ทฤษฎี และแนวคิดเกี่ยวกับวิธีสแกฟโฟลด์
 - 4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสแกฟโฟลด์
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ
 - 5.1 ความหมายของเจตคติ
 - 5.2 องค์ประกอบของเจตคติ
 - 5.3 หลักการวัดและการสร้างแบบวัดเจตคติ
 - 5.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กำหนดไว้ทั้งหมด 5 สาระ ดังนี้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณ และสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษา ภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดี และวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ผู้วิจัยได้ศึกษาตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.2	1. คัดลายมือตัวบรรจงครึ่งบรรทัด	• การคัดลายมือตัวบรรจงครึ่งบรรทัดตามรูปแบบการเขียนตัวอักษรไทย
	2. เขียนบรรยายและพรรณนา	• เขียนบรรยายและพรรณนา
	3. เขียนเรียงความ	• การเขียนเรียงความเกี่ยวกับประสบการณ์
	4. เขียนย่อความ	• การเขียนย่อความจากสื่อต่าง ๆ เช่น นิทาน คำสอน บทความทางวิชาการ บันทึกเหตุการณ์ เรื่องราวในบทเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น นิทานชาดก
	5. เขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้า	• การเขียนรายงาน - การเขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้า - การเขียนรายงานโครงงาน
	6. เขียนจดหมายกิจธุระ	• การเขียนจดหมายกิจธุระ - จดหมายเชิญวิทยากร - จดหมายขอความอนุเคราะห์
	7. เขียนวิเคราะห์ วิจารณ์ และแสดงความรู้ ความคิดเห็น หรือโต้แย้งในเรื่องที่อ่านอย่างมีเหตุผล	• การเขียนวิเคราะห์ วิจารณ์ และแสดงความรู้ ความคิดเห็น หรือโต้แย้ง จากสื่อต่าง ๆ เช่น - บทความ - บทเพลง - หนังสืออ่านนอกเวลา - สารคดี - บันทึกคดี
	8. มีมารยาทในการเขียน	• มีมารยาทในการเขียน

หลักสูตรสถานศึกษาและรายวิชา

คำอธิบายรายวิชาการเขียนสร้างสรรค์

ศึกษาความรู้พื้นฐานในการเขียน ฝึกทักษะการเขียนประเภทต่าง ๆ ได้แก่ หลักการเขียนสร้างสรรค์ ประเภทของการเขียนสร้างสรรค์ ปรัชญาในการเขียนสร้างสรรค์ การเขียนบทวิจารณ์ ความสำคัญของการศึกษาเรื่องการเขียนสร้างสรรค์ รวมถึงสามารถสร้างสรรค์งานเขียนของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีนิสัยรักการเขียน และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านอื่น ๆ และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

จากรายละเอียดหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 สารการเรียนรู้ภาษาไทยสาระที่ 2 การเขียน จะเห็นได้ว่าหลักสูตรได้กำหนดตัวชี้วัดเกี่ยวกับการเขียนสร้างสรรค์ คือตัวชี้วัดที่ 2 การเขียนบรรยายพรรณนา ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญของการเขียนสร้างสรรค์ และในหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร ได้มีโครงสร้างรายวิชาการเขียนสร้างสรรค์ซึ่งเปิดสอนในวิชาเลือกเสรี แยกต่างหากจากวิชาพื้นฐาน แสดงให้เห็นว่า ทั้งหลักสูตรแกนกลางฯ และหลักสูตรสถานศึกษาต่างก็ให้ความสำคัญกับทักษะการเขียนสร้างสรรค์ สอดคล้องกับที่มาและความสำคัญในการวิจัยครั้งนี้

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสร้างสรรค์

2.1 ความหมายของการเขียนสร้างสรรค์

คำว่า “การเขียนสร้างสรรค์” นี้มีนักวิชาการและนักวิจัยหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ต่าง ๆ กัน แต่ก็มีส่วนคล้ายคลึงกัน ดังนี้

เกศินี จุฑาวิจิตร (2552, หน้า 7-8) เสนอทัศนะไว้ว่า การเขียนสร้างสรรค์ คือ การเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายในการนำเสนอเนื้อหาสาระ และ/หรือรูปแบบที่ใหม่ แปลก แตกต่างไปจากสิ่งที่มีอยู่ หรือเป็นอยู่เดิม อีกทั้งไม่มีลักษณะที่เป็นสูตรสำเร็จ โดยมีจุดมุ่งหมายในการยกระดับความคิดและประเทืองสติปัญญาสอดแทรกอยู่ด้วย

นิพาดา ไตรรัตน์ (2553, หน้า 56) กล่าวว่า การเขียนสร้างสรรค์ หมายถึง การเขียนที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดอารมณ์ออกมาในรูปแบบการเขียนแบบอิสระโดยที่ผู้เขียนจะต้องใช้จินตนาการและประสบการณ์ของตนมาเชื่อมโยงความคิดในการเขียนของตนเพื่อให้งานเขียนนั้นมีลักษณะที่แปลกใหม่ ไม่ซ้ำใคร และไม่ลอกเลียนแบบผู้อื่น ดังนั้นการเขียนสร้างสรรค์จึงเป็นผลผลิตของความคิดริเริ่มอย่างหนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนตระหนักว่าเขาได้ผลผลิตงานที่มีขึ้นเดียวในโลกด้วยตัวของเขาเอง

กันทิมา ธนะไพรินทร์ (2556, หน้า 19) กล่าวว่า การเขียนสร้างสรรค์ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนต้องใช้ความรู้ ประสบการณ์ และจินตนาการ ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของตน

ให้ผู้อ่านเข้าใจด้วยถ้อยคำที่สละสลวยงดงาม สำหรับงานเขียนของเด็ก เด็กจะต้องสร้างคำและความจากจินตนาการของตนเอง ไม่มีการลอกเลียนแบบทั้งความคิด และลีลาการเขียนของผู้อื่น แสดงความคิดเห็นความรู้สึก และจินตนาการอย่างอิสระ น่าสนใจ มีประโยชน์และไม่อยู่ภายใต้กรอบข้อบังคับใด ๆ

สุภาพร แซ่ฮึง (2559, หน้า 24) กล่าวสรุปไว้ว่า การเขียนสร้างสรรค์ หมายถึง การเขียนที่ผู้เขียนใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษาที่เกิดขึ้นจากความคิดที่เชื่อมโยงกับจินตนาการ ประสบการณ์ของผู้เขียน โดยมิได้ลอกเลียนแบบผู้อื่น เป็นผลงานที่มีคุณค่าที่ตีงาม ทั้งด้านความรู้ ความคิด และจิตใจ

จากที่กล่าวมา จะเห็นว่าความหมายของการเขียนสร้างสรรค์ มีสองประเด็นที่สำคัญ ประเด็นแรก เป็นการเขียนที่แสดงถึงความคิดริเริ่มของผู้เขียน ซึ่งอาจปรากฏออกมาในรูปแบบของ “เนื้อหา” คือ แนวคิดและจินตนาการใหม่ ๆ หรือ “รูปแบบ” คือ กลวิธีการนำเสนอ หรือการเล่าเรื่องด้วยวิธีการใหม่ ๆ ที่ไม่ได้ต่อยอดซ้ำเดิมหรือหยุดอยู่กับที่ ทั้งนี้ การเขียนสร้างสรรค์ อาจจะเป็นสิ่งที่ผู้เขียนคิดขึ้นมาเอง หรือพัฒนามาจากของเดิมที่มีอยู่แล้วก็ได้ ประเด็นที่สอง คือ ผลงานของการเขียนสร้างสรรค์จะต้องเป็นสิ่งที่จรรโลงใจ ยกระดับความคิดและประเทืองสติปัญญาแก่ผู้อ่านในด้านใดด้านหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม เกศินี จุฑาวิจิตร (2552, หน้า 6) ให้ความเห็นว่า การสรุปเพียงเท่านั้น อาจเกิดข้อโต้แย้งจากนักคิด “ยุคหลังสมัยใหม่” (postmodernism) ได้ ด้วยนักคิดในยุคหลังสมัยใหม่เชื่อว่าไม่มีตัวบท (text) ใด งานเขียนหรือบทกวีใดซ้ำอยู่กับที่ เซยหรือล้าสมัย ตัวบททุกบทจะมีความเป็นปัจจุบันอยู่เสมอ เนื่องจากคนอ่านแต่ละคนจะต้องนำ “โลก” ของตน หรือประสบการณ์เฉพาะตน เข้าไปปะทะหรือปฏิสัมพันธ์ด้วยทุกครั้ง ตัวบทที่ทำซ้ำหรือแม้แต่เป็นตัวบทเดียวกัน ก็อาจจะถูกตีความแบบ “ไม่ซ้ำกัน” และสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดใหม่ ๆ ได้เสมอ ขณะเดียวกัน นักคิดยุคหลังสมัยใหม่ก็เชื่อว่าไม่มีตัวบทใดที่เป็นการสร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่ ตัวบททุกบทล้วนแล้วแต่เป็น “สัมพันธ์บท” (intertextuality) ของงานเขียนที่มีอยู่ก่อนหรือที่ส่งทอดต่อ ๆ กันมา ทั้งการใช้คำ และรูปแบบของฉันทลักษณ์ ดังนั้น ถ้าจะคิดและเชื่อแบบเดียวกับนักคิดยุคหลังสมัยใหม่ ก็คงกล่าวได้ว่า ไม่มีงานเขียนใด ๆ เลยในปัจจุบันที่ถือได้ว่าเป็นผลงานการเขียนที่สร้างสรรค์ หรืออาจกล่าวอีกแบบหนึ่งได้ว่า งานเขียนทุกชิ้น เป็นงานเขียนที่สร้างสรรค์ทั้งสิ้น เพราะไม่มีตัวบทใดที่ย้ำอยู่กับที่ แต่ความเป็นจริงคงไม่ได้สุดโต่งถึงเพียงนั้น เพราะถ้าพิจารณาจากผลงานที่ปรากฏในโลกหนังสือ ด้วยใจที่เป็นธรรมและเป็นกลาง ก็จะเห็นว่ามิตั้งงานประเภทธรรมดา ๆ ที่มีอยู่อย่างดาษดื่น และงานที่โดดเด่นด้วยเนื้อหา อันเป็นเรื่องของแนวคิดหรือจินตนาการ หรือโดดเด่นด้วยรูปแบบ เช่น ลีลาการเขียน กลวิธีการใช้ภาษา เป็นต้น

ดังนั้นถ้าคำนึงถึงความเป็นจริงข้างต้น ประกอบกับการประสานแนวคิดที่แตกต่างกันสองยุคเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “การเขียนสร้างสรรค์” น่าจะกล่าวได้ว่า “การเขียนสร้างสรรค์” คือ การเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายในการนำเสนอ เนื้อหาสาระ และ/หรือรูปแบบที่ใหม่แปลกแตกต่างไปจากสิ่งที่มีอยู่หรือเป็นอยู่เดิม อีกทั้งไม่มีลักษณะที่เป็น ‘สูตรสำเร็จ’ โดยมีจุดมุ่งหมายในการยกระดับความคิดและประเทืองสติปัญญาสอดแทรกอยู่ด้วย ถ้าเป็นวรรณกรรม เช่น นวนิยาย หรือเรื่องสั้น ควรจะต้องเป็นงานเขียนที่เปิดโอกาสให้มีการตีความได้อย่างหลากหลาย โดยไม่จำเป็นต้องมีบทสรุปที่ลงตัว ชัดเจน และมีทิศทางเดียว ถ้าเป็นงานประเภทบทความและสารคดี จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้มองเห็น ‘ทางเลือก’ ที่หลากหลายและจุดประกายให้ผู้อ่านเป้าหมายรู้สึกถึงการสั่นคลอนทางความคิด วูบวาบ หวั่นไหวหรือถึงขั้นรื้อถอนสิ่งที่เป็นความคิดและความเชื่อเดิม ๆ ออกไป”

จากคำจำกัดความนี้ จะเห็นว่า สิ่งสำคัญที่ทำให้การเขียนใด ๆ เป็น “การเขียนสร้างสรรค์” หรือไม่นั้น มิได้อยู่ที่การสร้างสรรคอันเกี่ยวกับภาษา แนวคิดหลัก รูปแบบ ฯลฯ โดยการพิจารณาจากแง่มุมของตัวผู้เขียนเท่านั้น แต่อยู่ที่การพิจารณาด้วยว่า งานเขียนชิ้นนั้น ๆ ได้ “สร้างสรรค์” คุณประโยชน์อะไรบ้างแก่ผู้อ่าน เปิดโอกาสให้ตีความหรือไม่ และให้คุณค่าได้บ้าง

กล่าวโดยสรุป คือ การเขียนสร้างสรรค์ คือ การเขียนงานเขียนที่ผู้เขียนใช้พลังทางความคิดสร้างสรรค์จากประสบการณ์ความรู้สึคนึกคิดและจินตนาการของผู้เขียนในการสร้างเรื่องราวต่าง ๆ ขึ้นมาใหม่ โดยอาศัยความรู้ทางภาษาและความสามารถทางการเขียนของผู้เขียนเพื่อนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ในแบบของตนเอง งานเขียนนั้น ๆ สามารถให้คุณประโยชน์แก่ผู้อ่านได้

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการเขียนสร้างสรรค์

2.2.1 องค์ประกอบของการเขียนสร้างสรรค์

เกศินี จุฑาวิจิตร (2552, หน้า 10-18) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนสร้างสรรค์ไว้ 7 ประการ ดังนี้

1) ความหมายแปลกและแตกต่าง

งานเขียนที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นงานเขียนที่สร้างสรรค์อาจเป็นงานที่มีความใหม่แปลกแตกต่างอย่างโดดเด่นเฉพาะที่ หรือจะแปลกใหม่ และแตกต่างโดยองค์รวมก็ได้

2) สุนทรียภาพที่ลงตัว

สุนทรียภาพคือความงามทางศิลปะการเขียนเป็นศิลปะการสื่อสารแขนงหนึ่ง การเขียนที่ดีและสร้างสรรค์จึงควรเป็นงานเขียนที่แสดงถึงความงดงามทางศิลปะ

3) การผสมผสานอย่างเหมาะสมระหว่างเนื้อหา กับรูปแบบ

การนำการเขียนสร้างสรรค์ มาใช้กับวรรณกรรมหรืองานเขียนประเภทใด ๆ นั้น ควรจะเป็นการเขียนที่มีความลงตัวระหว่าง “เนื้อหา” กับ “รูปแบบ” ตามลักษณะเฉพาะของงานแต่ละประเภท

4) การแสดงอัตลักษณ์ของผู้เขียน

การเขียนที่แสดงอัตลักษณ์ (Identity) ของผู้เขียน คือการเขียนที่ผู้เขียน หรือนักเขียนอาศัยข้อสังเกต ประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิด จินตนาการ กลวิธี ลีลาของตนเอง เป็นเครื่องนำทางโดยไม่ได้ยึดติดกับธรรมเนียมแนวปฏิบัติหรือฉันทลักษณ์อย่างเคร่งครัด

5) การเปิดโอกาสแห่งการตีความที่หลากหลาย

การเขียนโดยทั่วไปมักจะมีบทสรุปหรือการสรุปที่ชัดเจน เพื่อตอกย้ำความหมายตามเจตนาที่ผู้เขียนต้องการสื่อสาร แต่งานเขียนบางประเภท เช่น นวนิยายและเรื่องสั้น ไม่จำเป็นต้องมีบทสรุปที่ชัดเจนและควรมีลักษณะที่เปิดโอกาสให้มีการตีความ

6) ความสามารถในการสันคลอนหรือร้อยถอนอคติ

การเขียนสร้างสรรค์ควรเป็นการเขียนที่นำไปสู่การให้การศึกษาที่แท้จริงแก่บุคคลอย่างน้อยที่สุดก็ทำให้ผู้อ่านเห็นโลกในมุมที่งดงามหรือแปลกแตกต่างไปกว่าที่เคยเห็น รวมทั้งรู้จักตั้งคำถามกับสิ่งที่เคยยึดถือหรือสิ่งที่ไม่เคยสงสัยและต้องการค้นหาคำตอบบางประการ ในสิ่งที่ไม่เคยเห็นว่าเป็นปัญหามาก่อนเป็นต้น

7) การสร้างจิตสำนึกต่อสังคม

จิตสำนึกต่อสังคมในที่นี้ หมายถึง จิตสำนึกของความเป็นพลเมืองซึ่งได้แก่การมีจิตอาสา การเอาใจใส่ ความรับผิดชอบ และการเป็นธุระแก่สังคม รวมทั้งการมีความคิด และสำนึกทางการเมือง

สุภาพร แซ่ฮึง (2559, หน้า 25) กล่าวสรุปองค์ประกอบของการเขียนสร้างสรรค์ไว้ 4 ประการ ดังนี้

- 1) มีจินตนาการดี ต้องใช้จินตนาการหรือความคิดเขียนให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการ คล้อยตามผู้เขียน
- 2) สำนวนภาษาดี ต้องเลือกเฟ้นถ้อยคำ นำมาเรียบเรียงให้ไพเราะสละสลวย และมีความหมายตามที่ผู้เขียนต้องการ
- 3) มีคุณค่าทางจิตใจและสติปัญญา ผู้อ่านอ่านแล้วมีความคิดความรู้สึกที่จรจรโล่งใจ มีความดีงาม และมองโลกในแง่ดี
- 4) มีความคิดริเริ่มไม่เลียนแบบใคร มีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเอง

กฤษณา ศิลปนครเศรษฐ์ (2553, หน้า 54) กล่าวโดยสรุปไว้ว่า องค์ประกอบของการเขียนสร้างสรรค์นั้น ต้องมีการใช้จินตนาการ ประกอบด้วยความจริงใจ อารมณ์ ความคิดริเริ่ม และการสร้างประสบการณ์ของผู้เขียนผ่านไปยังผู้อ่าน โดยให้รับรู้ได้ถึงสิ่งที่เราต้องการสื่อ ให้รับรู้โดยผลงานนั้นต้องให้คุณค่าทางจิตใจ และสติปัญญามาจากตัวผู้เขียนเอง มิใช่การลอกเลียนแบบผู้ใด

สรุปได้ว่า การเขียนสร้างสรรค์ประกอบด้วยความคิดริเริ่มในการเขียนซึ่งมาจากประสบการณ์และจินตนาการของผู้เขียน เป็นงานเขียนที่มุ่งแสดงอารมณ์ความรู้สึก มีการเลือกใช้คำที่ถูกต้องเหมาะสม เชื่อมโยงเรียบเรียงอย่างสละสลวย และให้คุณค่าทางปัญญาและจิตใจ

2.2.2 ประเภทของการเขียนสร้างสรรค์

ประภัสสร เสวิกุล (2552, หน้า 300) ให้คำอธิบายที่สรุปได้ว่า การเขียนโดยทั่วไปแบ่งตามประเภทต่าง ๆ ได้หลายแบบ ได้แก่

- 1) แบ่งตามเนื้อหา เป็นเนื้อเรื่องที่ต่างจากจินตนาการ กับเรื่องที่ไม่ได้ต่างจากจินตนาการ
- 2) แบ่งตามลักษณะของคำประพันธ์ เป็นร้อยแก้วกับร้อยกรอง
- 3) แบ่งตามแบบแผนของการเขียน เป็นการเขียนที่เป็นแบบแผน การเขียนกึ่งแบบแผน และการเขียนที่ไม่เป็นแบบแผน
- 4) แบ่งตามวัตถุประสงค์ เป็นการเขียนที่เป็นงานทางวิชาการ กับการเขียนที่เป็นงานศิลปะ
- 5) แบ่งตามลักษณะของการสร้างสรรค์ เป็นการเขียนที่เป็นศิลปะบริสุทธิ์กับการเขียนที่เป็นพาณิชย์ศิลป์

หากพิจารณาจากประเภทของการเขียนในข้างต้น จะสังเกตได้ว่าการเขียนสร้างสรรค์เป็นหนึ่งในการเขียนที่แบ่งตามเกณฑ์ลักษณะของการสร้างสรรค์ดังปรากฏในข้อที่ 5)

เสนีย์ วิลาวรรณ (2546, หน้า 218, 240) ให้คำอธิบายที่สรุปได้ว่า รูปแบบการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่จะกล่าวถึงในเบื้องต้น เป็นการเขียนเชิงสร้างสรรค์ซึ่งมี 2 รูปแบบ คือ ร้อยแก้วกับร้อยกรอง ดังนี้

- 1) การเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทร้อยแก้ว

ร้อยแก้ว คือ การเขียนผูกถ้อยคำเป็นเรื่องราว โดยอาศัยข้อมูลที่ได้จากการสังเกต การฟัง และการอ่านมาเรียบเรียง เช่น การเขียนพรรณนา เขียนอธิบาย บรรยายเรื่องราว เป็นต้น

ร้อยแก้ว ตามความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556, หน้า 977) ตอนหนึ่งกล่าวว่า “น. ความเรียงที่สละสลวยไพเราะเหมาะเจาะด้วยเสียงและความหมาย เช่น ปฐมสมโพธิกถา, งานเขียนทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่ร้อยกรอง”

ลักษณะสำคัญของร้อยแก้วที่สามารถสังเกตได้ คือ ภาษาที่ใช้ในการเขียนนั้นจะเป็นสำนวนภาษาที่ใช้เขียนและพูดกันโดยทั่วไป ไม่มีการบังคับสัมผัส หรือจำกัดจำนวนคำแต่อย่างใด

2) การเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทร้อยกรอง

ร้อยกรอง ตามความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556, หน้า 976) ตอนหนึ่งกล่าวว่า “น. คำประพันธ์, ถ้อยคำที่เรียบเรียงให้เป็นระเบียบตามบัญญัติแห่งฉันทลักษณ์” กล่าวคือ ร้อยกรอง หมายถึง คำประพันธ์ประเภทหนึ่งที่มีลักษณะบังคับและข้อจำกัดในการแต่ง เช่น กำหนดจำนวนคำ เสียงสูง – เสียงต่ำ เสียงหนัก - เสียงเบา เสียงสัมผัส ทั้งยังแบ่งออกเป็นบทบาท และวรรคอีกด้วย ร้อยกรองมีหลายประเภท ได้แก่ กลอน กาพย์ โคลง ฉันท์ ร่าย ซึ่งแต่ละประเภทย่อมมีลักษณะบังคับในการแต่งที่แตกต่างกันไป ดังที่ได้ศึกษามาแล้วในการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน การเขียนบทร้อยกรองเป็นการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ต้องมีความรู้เกี่ยวกับฉันทลักษณ์หรือรูปแบบของบทร้อยกรองชนิดนั้น ๆ รวมทั้งจะต้องมีศิลปะในการใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาและโวหารที่ลึกซึ้งกินใจ

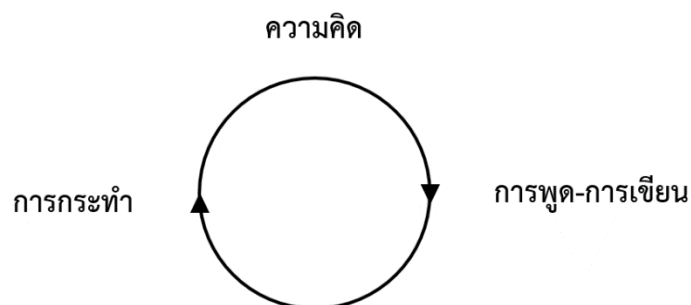
2.2.3 ลักษณะของการเขียนสร้างสรรค์

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2536, หน้า 2-4 อ้างถึงใน จีรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ, 2562, หน้า 5) ให้คำอธิบายที่สรุปได้ว่า การสร้างสรรค์ของมนุษย์อาจพิจารณาได้เป็น 3 นัยด้วยกัน คือ 1) ความคิดเชิงสร้างสรรค์ 2) การพูด การเขียนเชิงสร้างสรรค์ และ 3) การกระทำเชิงสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ทั้ง 3 ดังกล่าว มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันตลอดไปเป็นลูกโซ่ ดังนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างความคิด การพูด / การเขียน และการกระทำ อาจเขียนเป็นภาพจำลองได้ดังนี้

ภาพที่ 2 ภาพจำลองความสัมพันธ์ของความคิด การพูด-การเขียน และการกระทำ

ความคิดเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง ความคิดที่พัฒนาเพิ่มขึ้นจากความรู้ และประสบการณ์ที่ได้รับมาแล้ว เป็นปัจจัยให้เกิดการพูด การเขียน และการกระทำเชิงสร้างสรรค์

การพูด - การเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การแสดงออกซึ่งความคิดเชิงสร้างสรรค์ ด้วยภาษาที่ชัดเจนอย่างเหมาะสม ถูกต้องตามประเภทของเนื้อหาที่แสดงออกนั้น

การกระทำเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การกระทำที่ไม่ซ้ำแบบเดิมและพัฒนาไปในทาง ที่เป็นประโยชน์สูงขึ้น

2.2.4 แนวทางการจัดการเรียนรู้การเขียนสร้างสรรค์

ครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการจัดการเรียนรู้ให้เกิดประสิทธิภาพ อีกทั้งยังมีบทบาทในด้านการพัฒนาการภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมตามหลักการ การเขียนสร้างสรรค์ นับว่าเป็นอีกกลไกหนึ่งในการพัฒนาทางด้านความคิด จินตนาการ ซึ่งกระบวนการเขียนที่เหมาะสมแก่ผู้เรียนนั้น ผู้สอนควรมีหลักเกณฑ์และแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับเนื้อหา และวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ดังที่มีผู้กล่าวไว้ดังนี้

จกมล วจนะเสถียร (2559, หน้า 28) กล่าวสรุปไว้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียน การสอนในเรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้ได้ผลนั้น ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมที่น่าสนใจ เพื่อกระตุ้น และส่งเสริมด้านความคิด จินตนาการ ควบคู่ไปกับการจัดสภาพแวดล้อมให้มีบรรยากาศที่เอื้ออำนวย ต่อการแสดงความคิด เพื่อให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดเรื่องราวที่สร้างสรรค์เชื่อมโยงกับประสบการณ์ ของตนเอง โดยการให้การเขียนเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดที่แปลกใหม่ โดยไม่จำกัดความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งผู้สอนจะต้องมีความเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และยอมรับในความคิดที่แปลกใหม่ของผู้เรียน ไม่เคร่งครัดหรือสร้างข้อจำกัดในการเขียน จนเป็นกฎเกณฑ์ที่อาจปิดกั้นความคิดและจินตนาการการสร้างสรรค์ของผู้เรียนได้

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2552, หน้า 263-268) ได้เสนอไว้ว่า การจัดการเรียนการสอน โดยใช้แผนผังความคิด ช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนให้สูงขึ้น ผู้เรียนมีการคิดอย่างมี วิจัยญาณ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ช่วยพัฒนามโนภาพของผู้เรียนเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน ให้มีความชัดเจนขึ้น เสริมสร้างการสื่อสารที่ดีให้กับผู้เรียนและการเรียนรู้อย่างมีความหมาย มีความสามารถทางภาษาในการพูดและการเขียน และการมีส่วนร่วมในการเรียน ผู้เรียนมีส่วนร่วม ในการเรียนอย่างกระตือรือร้น และสนุกสนานในการเรียน เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้แผนผังความคิดหรือแผนผังทางปัญญาเป็นการแสดงออกของความคิดแบบรอบทิศทาง ซึ่งเป็น เสมือนกระจกที่สะท้อนเงาการคิดรอบทิศทางของเราออกมาให้ได้รับรู้ ทำให้เข้าใจระบบความคิด ของตนเองและทำให้เกิดอิสระในการคิด ลักษณะของแผนผังทางปัญญาเป็นการเขียนได้รอบทิศทาง ไม่มีที่สิ้นสุด

พิริยะพงศ์ พิมพ์พระลับ (2565, หน้า 44-45) เสนอว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนด้วยวิธีการเชื่อมโยงที่แตกต่างกันหรือไม่เกี่ยวข้องกันเข้าด้วยกัน โดยใช้กระบวนการเปรียบเทียบเพื่อช่วยในการสร้างผลงานที่สร้างสรรค์แปลกใหม่ไม่ซ้ำเดิม สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้ เป็นวิธีที่เหมาะสมกับวิชาภาษาไทย และเหมาะสมกับการส่งเสริมความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนได้ เนื่องจากเป็นวิธีสอนที่น่าสนใจ เน้นการคิดนอกกรอบ ส่งเสริมให้นักเรียนมีพัฒนาการในการคิดสร้างสรรค์

ประภารัช ทิพย์สงเคราะห์ (2555, หน้า 116-117) เสนอว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้เว็บควเอสท์ 2.0 และการเสริมศักยภาพทางการเรียนที่เน้นกระบวนการที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการสืบสอบ โดยมีแหล่งสารสนเทศ แหล่งความรู้ต่าง ๆ บนอินเทอร์เน็ต โดยมีเป้าหมายในการนำแหล่งความรู้ที่มีอยู่อย่างหลากหลายมาใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยผู้เรียนได้แสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่ได้จัดไว้อย่างเป็นระบบมาใช้ในกิจกรรมการเรียน นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในลักษณะการทำงานเป็นกลุ่มโดยเครื่องมือต่าง ๆ บนเว็บควเอสท์ เช่น ห้องสนทนา กระดานสนทนา เป็นต้น ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นดังกล่าว ทำให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นทำให้ได้แนวคิดที่หลากหลายเพื่อมาพัฒนางานเขียน รวมถึงลดข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในผลงานของตนเอง ทำให้ผู้เรียนสามารถร่วมกันสร้างสรรค์งานเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เลขา มากสังข์ (2556, หน้า 70) ได้เสนอว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานช่วยพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทยของนักเรียนได้จริง อาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน เป็นการนำองค์ความรู้เรื่องสมอง และธรรมชาติการเรียนรู้ของสมอง มาใช้ในการออกแบบกระบวนการเรียนรู้ ทั้งในด้านการจัดกิจกรรม การเสริมสร้างประสบการณ์ ตลอดจนการจัดสิ่งแวดล้อมและกระบวนการอื่น ๆ ร่วมกับสื่อต่าง ๆ เช่น การนำเพลง รูปภาพ ถ้อยคำ นิทาน เป็นต้น มาใช้ประกอบกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการเรียนรู้ที่น่าสนใจ

สมพร ตอยยี่ปี (2554, หน้า 20) ได้สรุปไว้ว่า หลักในการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้น ต้องเน้นในด้านความคิด แรงจูงใจ เพื่อก่อให้เกิดกระบวนการเขียนอย่างเป็นระบบ นอกจากนั้นจะต้องใช้ประสบการณ์ความรู้โดยตรง และส่งเสริมการอ่าน เพื่อเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กประสบความสำเร็จในการเขียนเชิงสร้างสรรค์อีกทางหนึ่งด้วย

จากการศึกษาแนวทางในการสอนการเขียนสร้างสรรค์พบว่า ไม่ว่าจะใช้วิธีการสอนรูปแบบใด จะมีแนวทางร่วมกันคือการสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนเกิดความสนใจในเรื่องที่เรียน มีการแลกเปลี่ยนความคิด หรือมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ให้อิสระกับนักเรียนในการเขียน

ผลงาน จากนั้นจึงติดตามผลกิจกรรมอย่างเหมาะสม แนวคิดการส่งเสริมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่สำคัญคือผู้สอนต้องสร้างบรรยากาศ โดยเป็นผู้ให้ความเมตตา มีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน เพื่อสร้างทัศนคติเชิงบวก ส่งเสริมให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรงกับการศึกษาสภาพแวดล้อมจริง และหรืออาจเป็นประสบการณ์จากการอ่าน พร้อมชี้แนะและกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความอยากรู้ อยากรู้อยากเห็น สร้างความแปลกใหม่ในการเรียนการสอนโดยใช้สื่อต่าง ๆ เช่น เพลง รูปภาพ ภาพเคลื่อนไหว ถ้อยคำ นิทาน เป็นต้น

2.2.5 การวัดและประเมินผลการเขียนสร้างสรรค์

การเขียนสร้างสรรค์เป็นผลงานที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ประกอบด้วยทักษะ การเขียนเฉพาะบุคคล ทักษะที่ถูกถ่ายทอดออกมาที่มีความสลับซับซ้อน งานเขียนสร้างสรรค์แต่ละชิ้น จึงมีคุณค่าที่แตกต่างกัน การวัดประเมินผลจึงเป็นสิ่งที่กระทำได้อย่างพอสมควร ผู้สอนควรจะมีพิธีพินัย และระมัดระวังในเรื่องการวัดและประเมินผลเป็นอย่างยิ่ง รวมทั้งพิจารณาอย่างรอบคอบ การวัด และประเมินผลนั้นต้องครอบคลุมความสามารถของนักเรียนรอบด้าน โดยมีหลักเกณฑ์ ในการพิจารณาที่แน่นอนเที่ยงตรง ผู้สอนไม่สามารถตัดสินผลงานของนักเรียนตามความคิดเห็น ส่วนตัวของผู้สอนได้ ทั้งนี้การประเมินการเขียนโดยทั่วไปที่ผู้วิจัยได้ศึกษา มีดังนี้

เยาวดี ราชชัยกุล วิบูลย์ศรี (2556, หน้า 250 – 255) ได้เสนอแนะถึงระบบมาตรฐาน ของการให้คะแนนแบบสอบถามเรียงว่าสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ระบบใหญ่ ๆ ดังนี้

1. ระบบมาตราอันตรภาคชั้น (Interval scale) เป็นระบบของการให้ คะแนนที่กำหนดให้ช่วงของคะแนนแต่ละช่วงมีขนาดเท่ากัน โดยระยะห่างจากช่วงหนึ่งไปยัง อีกช่วงหนึ่งจะต้องเท่ากันเสมอ ในแต่ละสเกลผู้ตรวจให้คะแนนสามารถกำหนดเกณฑ์ต่าง ๆ และ น้ำหนักของแต่ละเกณฑ์ขึ้นได้ตามความเหมาะสม ในการตรวจให้คะแนนจะต้องยึดหลักดังต่อไปนี้

1.1 การตรวจให้คะแนนจะต้องไม่ดูชื่อของผู้สอบ

1.2 อ่านคำตอบครั้งที่ 1 ให้คะแนนในเกณฑ์แต่ละข้อ เก็บคะแนนไว้ เป็นความลับ แล้วสลับที่ต่าง ๆ ของคำตอบทั้งหมด อ่านซ้ำอีกครั้งหนึ่ง หรือไม่ก็ให้ผู้ตรวจอีกคนหนึ่ง ตรวจให้คะแนน

ระบบการให้คะแนนแบบนี้เป็นระบบที่ยุ่งยากและใช้เวลานาน แต่เป็นระบบที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นที่จะต้องทำ ทั้งนี้เพราะเป็นการให้คะแนนอย่างเป็นระบบและมี แนวคำตอบชัดเจน

2. ระบบมาตราจัดลำดับ (Ordinal scale) เป็นระบบการให้คะแนน ที่ผู้ตรวจจะอ่านคำตอบของทุกคนผ่านไปหนึ่งรอบก่อนเพื่อทราบโครงสร้างส่วนรวมของคำตอบ จากนั้น ผู้ตรวจจะอ่านคำตอบของแต่ละคนอย่างละเอียดอีกครั้ง และจัดลำดับคุณภาพของคำตอบ ที่ผู้ตรวจเห็นว่าดีที่สุด เรียงลงไปตามลำดับ จนถึงคำตอบที่เห็นว่าใช้ไม่ได้มากที่สุด โดยพิจารณาถึง

เกณฑ์ต่าง ๆ ทุกเกณฑ์ไปพร้อม ๆ กัน คำตอบของผู้ตอบก็จะได้รับการเรียงลำดับคุณภาพ จากนั้นผู้ตรวจให้คะแนนจะอ่านพิจารณาอีกรอบและพยายามจัดลำดับที่แท้จริงและถูกต้องที่สุด หรือบางครั้งอาจจะใช้วิธีให้ผู้ตรวจอีกคนหนึ่งช่วยตรวจให้คะแนน การตรวจพิจารณาตัดสินให้คะแนนนั้น ต้องทำในลักษณะที่ไม่ดูชื่อของผู้สอบ และไม่ทราบผลของการตรวจครั้งก่อน จากนั้นจะนำลำดับของทั้งสองครั้งมาหาค่าเฉลี่ย และเปลี่ยนลำดับที่ออกมาเป็นอันดับคะแนนตามความเหมาะสม

3. ระบบมาตราจัดประเภท (Nominal scale) เป็นระบบการให้คะแนนที่ผู้ตรวจ สามารถที่จะใช้วิธีจำแนกคำตอบของผู้ตอบเป็นประเภทตามลำดับคุณภาพ เช่น แบ่งลำดับการให้คะแนนออกเป็น เกรด A B C D และ F หรือจัดประเภทออกเป็น ดีมาก ดีใช้ได้ พอใช้ และต้องปรับปรุง เป็นต้น โดยขั้นแรกผู้ตรวจจะใช้วิธีอ่านคำตอบของผู้ตอบทุกคน แล้วจึงอ่านอีกครั้งเพื่อจัดประเภท โดยใช้เกณฑ์ต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นเป็นหลักในการพิจารณาร่วมกันไปในคราวเดียว ระบบการให้คะแนนแบบนี้ เป็นการเรียงคำตอบของผู้สอบออกเป็นประเภทตามที่ได้จัดหรือกำหนดไว้ก่อนหน้าแล้ว ในการตรวจอาจใช้ระบบคนเดียว ตรวจจัดแยกประเภทแล้วพิจารณาตรวจใหม่อีกครั้ง หรือให้ผู้ตรวจ 2 คนตรวจพิจารณา ซึ่งการจัดแยกประเภทต้องยึดเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ตั้งไว้เป็นหลักในการแบ่ง ไม่ใช่เป็นการเปรียบเทียบระหว่างผู้เข้าสอบด้วยกันเองว่าใครเก่งหรืออ่อนกว่าใคร

นอกจากนี้ ผู้เขียนยังเสนอแนะอีกว่า ระบบมาตราอันตรภาคชั้น เป็นระบบที่ต้องใช้เวลามากกว่าระบบมาตราจัดลำดับและระบบมาตราจัดประเภท อย่างไรก็ตาม ระบบมาตราอันตรภาคชั้นก็เป็นระบบที่เป็นปรนัยมากที่สุด รวมทั้งผู้ตรวจสามารถให้คะแนนได้อย่างมีความคงที่ในการตรวจมากที่สุดด้วย

จกมล วจนะเสถียร (2559, หน้า 78-79) ได้สรุปเกณฑ์การให้คะแนนการประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ 5 ประเด็นการประเมิน และสร้างเกณฑ์การประเมินให้มีระดับการประเมินในแต่ละประเด็น ดังต่อไปนี้ (ระดับการประเมินอยู่ในเครื่องหมายขลิขิต)

1. การตั้งชื่อเรื่อง ได้แก่ ชื่อเรื่องสื่อความได้เหมาะสมกับเรื่อง กระชับ น่าสนใจ (3) ชื่อเรื่องสื่อความได้เหมาะสมกับเรื่อง แต่ไม่กระชับ ไม่น่าสนใจ (2) ชื่อเรื่องสื่อความไม่เหมาะสมกับเรื่อง ไม่กระชับ ไม่น่าสนใจ (1)

2. เนื้อหาและการเรียงลำดับเหตุการณ์ ได้แก่ เนื้อหามีสาระถูกต้องชัดเจน มีประเด็นครบถ้วน เรียงลำดับเหตุการณ์ได้ต่อเนื่อง สอดคล้องกันตลอดทั้งเรื่อง (3) เนื้อหามีสาระถูกต้องชัดเจน แต่มีประเด็นไม่ครบถ้วน เรียงลำดับเหตุการณ์ได้ต่อเนื่อง แต่บางช่วงไม่สอดคล้องกัน (2) เนื้อหามีสาระไม่ถูกต้อง ไม่ชัดเจน มีประเด็นไม่ครบถ้วน เรียงลำดับเหตุการณ์ไม่ต่อเนื่อง ใจความสำคัญวุ่น (1)

3. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ได้แก่ ใช้คำถูกต้อง หลากหลาย มีความริเริ่มสร้างสรรค์ สื่อความได้ชัดเจนเห็นภาพเกิดความรู้สึกคล้อยตาม (2) ใช้คำถูกต้องหลากหลาย มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ แต่สื่อความไม่ค่อยชัดเจน ไม่เห็นภาพ ไม่เกิดความรู้สึกคล้อยตาม (3) ใช้คำถูกต้อง หลากหลาย มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ แต่สื่อความไม่ชัดเจน ไม่เห็นภาพ ไม่เกิดความรู้สึก

4. การเขียนคำเชื่อมโยงประโยค ได้แก่ ใช้คำเชื่อมโยงประโยคเหมาะสม สละสลวยอ่านแล้วสัมพันธ์ต่อเนื่อง (3) ใช้คำเชื่อมโยงประโยคเหมาะสม แต่ยังไม่สละสลวย อ่านแล้วสัมพันธ์ต่อเนื่อง (2) ใช้คำเชื่อมโยงประโยคไม่เหมาะสม ไม่สละสลวย อ่านแล้วไม่สัมพันธ์ต่อเนื่อง (1)

5. การเขียนสะกดคำ ได้แก่ เขียนสะกดคำถูกต้องทุกคำ (3) เขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง 1-5 คำ (2) เขียนสะกดคำไม่ถูกต้องมากกว่า 5 คำ (1)

ประเด็นการประเมินทั้ง 5 ประเด็นนี้ ในแต่ละข้อจะมีเกณฑ์การให้คะแนน 3 2 1 ตามลำดับ แต่จะมีน้ำหนักจุดเน้นแตกต่างกันไปตามความยากง่ายของแต่ละประเด็นการประเมิน รวมเป็นคะแนนเต็ม 30 คะแนน โดยแต่ละประเด็นมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ประเด็นที่ 1 การตั้งชื่อเรื่อง (จะมีน้ำหนักจุดเน้น = 1) คะแนนเต็ม 3
คะแนน

ประเด็นที่ 2 เนื้อหาและการเรียงลำดับเหตุการณ์ (จะมีน้ำหนักจุดเน้น = 3) คะแนนเต็ม 9 คะแนน

ประเด็นที่ 3 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (จะมีน้ำหนักจุดเน้น = 3) คะแนนเต็ม 9 คะแนน

ประเด็นที่ 4 การเขียนคำเชื่อมโยงประโยค (จะมีน้ำหนักจุดเน้น = 2) คะแนนเต็ม 6 คะแนน

ประเด็นที่ 5 การเขียนสะกดคำ (จะมีน้ำหนักจุดเน้น = 1) คะแนนเต็ม 3
คะแนน

รวม 5 ประเด็นการประเมิน จะมีคะแนนเต็ม 30 คะแนน โดยมีการแปลความหมายแบบวัดทักษะการเขียนตามจินตนาการเชิงสร้างสรรค์ ดังนี้

คะแนนระหว่าง 24-30 หมายถึง ดี

คะแนนระหว่าง 17-23 หมายถึง พอใช้

คะแนนระหว่าง 10-16 หมายถึง ต้องปรับปรุง

ศศิธร บัวทอง (2560, หน้า 1864-1866) ได้เสนอวิธีการวัดและประเมินผลทักษะในศตวรรษที่ 21 โดยให้ความเห็นว่า วิธีการวัดและประเมินทักษะในศตวรรษที่ 21 ที่เหมาะสมอย่างยิ่งคือการประเมินผลจากสิ่งที่ผู้เรียนได้แสดงให้เห็นถึงว่ามีความรู้ ทักษะและความสามารถ

ตลอดจนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์อันเป็นผลจากการเรียนรู้ตามที่คุณสอนได้จัดกระบวนการเรียนรู้ให้วิธีการประเมินผลที่คุณสอนสามารถเลือกใช้ใช้ในการประเมินผลระหว่างเรียน มีดังนี้

1. การประเมินด้วยการสื่อสารส่วนบุคคล ได้แก่

- 1.1 การถามตอบระหว่างทำกิจกรรมการเรียน
- 1.2 การพบปะสนทนาพูดคุยกับผู้เรียน
- 1.3 การพบปะสนทนาพูดคุยกับผู้เกี่ยวข้องกับผู้เรียน
- 1.4 การสอบปากเปล่าประเมินความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติ
- 1.5 การอ่านบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ของผู้เรียน
- 1.6 การตรวจแบบฝึกหัดและการบ้าน พร้อมให้ข้อมูลป้อนกลับ

2. การประเมินจากการปฏิบัติ (Performance assessment) เป็นวิธีการประเมินงานหรือกิจกรรมที่คุณสอนมอบหมายให้ผู้เรียนปฏิบัติเพื่อให้ได้ข้อมูลสารสนเทศว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากน้อยเพียงใด การประเมินการปฏิบัติผู้สอนต้องเตรียมการในสิ่งสำคัญ 2 ประการ คือ 1) ภาระงานหรือกิจกรรมที่จะให้ผู้เรียนปฏิบัติ (Tasks) และ 2) เกณฑ์การให้คะแนน (Rubrics) ซึ่งลักษณะการประเมินโดยเน้นการปฏิบัติจริง (เกรียงศักดิ์ พลยะเดช และคณะ, 2540, หน้า 5, กรมวิชาการ, 2545, หน้า 159 อ้างถึงใน ศศิธร บัวทอง, 2560, หน้า 1864) มีลักษณะดังนี้

2.1 ประเมินจากสภาพจริงและทำได้ตลอดเวลาทุกสถานการณ์ ทั้งในและนอกโรงเรียน โดยการสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ

2.2 กำหนดปัญหาหรืองานแบบปลายเปิด เพื่อให้นักเรียนสร้างคำตอบเองด้วยการแสดงสร้างสรรค์ ผลิต หรือทำงาน

2.3 ไม่เน้นการประเมินผลเฉพาะทักษะพื้นฐาน แต่ให้นักเรียนผลิต สร้าง หรือทำงานบางอย่าง เน้นทักษะการคิดที่ซับซ้อน พิจารณาไตร่ตรองการทำงาน และแก้ปัญหาเป็นการเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหา

2.4 ใช้ข้อมูลหลายอย่างในการประเมิน ต้องพยายามรู้จักนักเรียนทุกแง่ทุกมุม ข้อมูลจึงต้องได้มาจากหลาย ๆ ทาง และเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลต้องมีหลายประเภท

2.5 เน้นการมีส่วนร่วมระหว่างนักเรียน ครู และผู้ปกครอง

2.6 นักเรียนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจว่าจะประเมินตนเองตรงไหน เรื่องอะไร การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลทำให้นักเรียนรู้จักวางแผนการเรียนรู้ตามความต้องการของตน กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ วิธีการเรียน และเกณฑ์การประเมินผลการเรียน ซึ่งเน้นการประเมินผลที่ใช้นักเรียนเป็นศูนย์กลางอย่างแท้จริง

2.7 ข้อมูลที่ประเมินได้จะต้องสะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการเรียน การสอนและการวางแผนการสอนของผู้สอนว่าสามารถตอบสนองความสามารถ ความสนใจ และความต้องการของผู้เรียนแต่ละบุคคลได้หรือไม่

2.8 ประเมินด้านต่าง ๆ ด้วยวิธีที่หลากหลายในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง

3. การประเมินตามสภาพจริง (Authentic assessment) เป็นรูปแบบ การประเมินผลจากการปฏิบัติงาน หรือกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยงานหรือกิจกรรมที่มอบหมาย ให้ผู้เรียนปฏิบัติจะเป็นงานหรือสถานการณ์ที่เป็นจริง (Real life) หรือใกล้เคียงกับชีวิตจริง จึงเป็น งานที่มีสถานการณ์ซับซ้อน (Complexity) และเป็นองค์รวม (Holistic) มากกว่างานปฏิบัติ ในกิจกรรมการเรียนทั่วไป วิธีการประเมินตามสภาพจริงไม่มีความแตกต่างจากการประเมิน จากการปฏิบัติ เพียงแต่อาจมีความยุ่งยากในการประเมินผลมากกว่า เนื่องจากเป็นสถานการณ์จริง หรือต้องจัดสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง แต่จะเกิดประโยชน์กับผู้เรียนมาก เพราะจะ ทำให้ทราบความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนว่ามีจุดเด่นและข้อบกพร่องในเรื่องใด อันจะนำไปสู่ การแก้ไขที่ตรงประเด็นที่สุด สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542, หน้า 183 อ้างถึงใน ศศิธร บัวทอง, 2560, หน้า 1865) กล่าวถึงหลักการประเมินตามสภาพจริงดังนี้

3.1 การประเมินตามสภาพจริง ไม่เน้นการประเมินทักษะพื้นฐาน (Skill Assessment) แต่เน้นการประเมินทักษะการคิดที่ซับซ้อน (Complex Thinking Skill) ในการทำงาน ความร่วมมือ ในการแก้ปัญหา และการประเมินตนเองทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน

3.2 การประเมินตามสภาพจริง เป็นการวัดและประเมิน ความก้าวหน้าของนักเรียน

3.3 การประเมินตามสภาพจริง เป็นการสะท้อนให้เห็นการสังเกต สภาพงานปัจจุบัน (Current Work) ของนักเรียน และสิ่งทีนักเรียนได้ปฏิบัติจริง

3.4 การประเมินตามสภาพจริง เป็นการผูกติดนักเรียนกับงาน ที่เป็นจริง โดยพิจารณาจากงานหลาย ๆ ชิ้น

3.5 ผู้ประเมินควรมีหลาย ๆ คน โดยมีการประชุมระหว่างกลุ่ม ผู้ประเมินเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียน

3.6 การประเมินต้องดำเนินการไปพร้อมกับการเรียนการสอน อย่างต่อเนื่อง

3.7 นำการประเมินตนเองมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของการประเมินตาม สภาพที่แท้จริง

3.8 การประเมินตามสภาพจริง ควรมีการประเมินทั้ง 2 ลักษณะ

คือ การประเมินที่เน้นการปฏิบัติจริง และการประเมินจากแฟ้มสะสมงาน

4. การประเมินด้วยแฟ้มสะสมงาน (Portfolio assessment) เป็นวิธีการประเมินที่ช่วยส่งเสริมให้การประเมินตามสภาพจริงมีความสมบูรณ์ สะท้อนศักยภาพที่แท้จริงของผู้เรียนมากขึ้น โดยการให้ผู้เรียนได้เก็บรวบรวมผลงานจากการปฏิบัติจริง ทั้งในชั้นเรียนหรือในชีวิตจริงที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ตามสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ มาจัดแสดงอย่างเป็นระบบ โดยมีจุดประสงค์เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงความพยายาม เจตคติ แรงจูงใจ พัฒนาการ และความสัมฤทธิ์ผลของการเรียนรู้ของผู้เรียน การวางแผนดำเนินการประเมินด้วยแฟ้มสะสมงานที่สมบูรณ์จะช่วยให้ผู้สอนสามารถประเมินจากแฟ้มสะสมงานแทนการประเมินจากการปฏิบัติจริงได้

วัชรีย์ ต่านกุล และลาวัลย์ รัตนเสถียร (2561, หน้า 42 - 43) ได้อธิบายเรื่องแนวคิดการสร้างเครื่องมือและการประเมินแบบรูบริก ไว้ว่า การประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริงด้วยเครื่องมือ การให้คะแนนเพื่ออธิบายความสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียน ต้องเป็นการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงและอิงตามการปฏิบัติมากขึ้น โดยผู้สอนจะต้องกำหนดเกณฑ์การประเมินคุณภาพของงานอย่างเป็นปรนัย และผู้เรียนควรจะได้ทราบเกณฑ์ก่อนการปฏิบัติงาน เกณฑ์การประเมินนี้จะระบุคุณภาพที่ต้องการให้ผู้เรียนกระทำในแต่ละคะแนน (rubric score) การกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนนั้น จะทำให้ผู้เรียนได้รู้ว่าผู้สอนต้องการอะไร และผู้เรียนจะต้องทำอย่างไรเพื่อจะให้ผลงานนั้น ๆ ได้คะแนนในระดับที่ต้องการ เกณฑ์การให้คะแนนหรือ rubric (Airasian, 1997 อ้างถึงในวัชรีย์ ต่านกุล และลาวัลย์ รัตนเสถียร, 2561, หน้า 42 - 43) นี้ กำหนดขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการตัดสินอย่างยุติธรรมและปราศจากความลำเอียง และรูบริกที่ดีจะต้องมีความชัดเจนในเกณฑ์การให้คะแนนอย่างพอเพียง ซึ่งเกณฑ์แต่ละด้านมีตั้งแต่ระดับดีเยี่ยมจนถึงต้องปรับปรุงเพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ผลงานหรือกระบวนการที่เกิดจากความพยายามของนักเรียน เกณฑ์การให้คะแนน (scoring rubric) รูบริกเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (rating scales) ที่ใช้ประเมินการปฏิบัติเป็นแนวทางการให้คะแนน (Scoring guides) ซึ่งประกอบด้วยเกณฑ์การประเมินการปฏิบัติที่มีลักษณะเฉพาะใช้ในการประเมินการปฏิบัติงานของผู้เรียนหรือประเมินผลผลิตซึ่งเป็นผลจากการปฏิบัติงาน

จากที่กล่าวมา ผู้วิจัยเห็นว่า การวัดและประเมินผลความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ในงานวิจัยนี้ ควรยึดตามหลักการวัดและประเมินทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 คือต้องเป็นการวัดและประเมินผลสภาพที่แท้จริงของนักเรียนเป็นพื้นฐาน อิงกับเหตุการณ์ในชีวิตจริง ยึดการปฏิบัติเป็นสำคัญ และสัมพันธ์เชื่อมโยงกับการเรียนการสอน เน้นพัฒนาการที่ปรากฏให้เห็นเป็นรูปธรรม ผู้เกี่ยวข้องในการประเมินมีหลายฝ่าย มีบริบทการประเมินผลที่หลากหลาย เพื่อเป็นการผสมผสานองค์ความรู้ ทักษะเฉพาะด้าน รวมถึงความชำนาญในด้านต่าง ๆ หลอมรวมเข้าด้วยกัน เพื่อให้นักเรียน

บรรลุตามเป้าหมาย สามารถพัฒนาตนเองทั้งในด้านการปฏิบัติงานและการดำเนินชีวิต ดังนั้นการวัดและประเมินผลการเขียนสร้างสรรค์ในศตวรรษที่ 21 จะต้องเป็นการประเมินผลเชิงคุณภาพ เน้นการปฏิบัติจริง บูรณาการวิธีการประเมิน และใช้เครื่องมือวัดที่หลากหลาย โดยผู้วิจัยจะดำเนินการสร้างแบบวัดความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน (scoring rubric) รูปกริกเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (rating scales) และพัฒนาระบบแฟ้มสะสมงาน (Portfolios) ของผู้เรียน และนำผลสะท้อนจากการปฏิบัติของผู้เรียนมาใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงแก้ไขงานเขียนต่อไป

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสร้างสรรค์

งานวิจัยในประเทศ

อินทร์วุธ เกษตรระชนม์ (2551, หน้า 94-96) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการสอนการเขียนตามแนวคิดอรรถฐานที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนการเขียนตามแนวคิดอรรถฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ และ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนและหลังการสอนเขียนตามแนวคิดอรรถฐาน ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ 2) เกณฑ์การตรวจให้คะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ 3) แบบวัดความคิดสร้างสรรค์ และ 4) เกณฑ์การตรวจให้คะแนนความคิดสร้างสรรค์ สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้ 1) นักเรียนที่ได้รับการสอนการเขียนตามแนวคิดอรรถฐานมีความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) นักเรียนที่ได้รับการสอนการเขียนตามแนวคิดอรรถฐานมีความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนการเขียนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กานดา เดชวงศ์ญา (2553, หน้า 60-61) ได้ศึกษา เรื่อง การใช้วิธีสอนแบบเลือกสรรที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) พัฒนาการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์โดยใช้วิธีการสอนแบบเลือกสรร และ 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์โดยใช้วิธีการสอนแบบเลือกสรรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การสอนแบบเลือกสรร แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ แบบทดสอบการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ และแบบประเมินผลการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์โดยใช้เกณฑ์ระดับ

คุณภาพ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีพัฒนาด้านการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 40.15, 59.18 และ 66.67 ตามลำดับ และ 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบเลือกสรรมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80.40 อยู่ในระดับคุณภาพ 4 (ดีเยี่ยม)

วิรงรอง ศรีพอ (2557, หน้า 140-141) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่าน การเขียนเชิงสร้างสรรค์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการใช้กิจกรรมแบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค CIRC กับแบบ SQ4R โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ 1) เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค CIRC กับแบบ SQ4R ตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค CIRC กับแบบ SQ4R และ 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่าน การเขียนเชิงสร้างสรรค์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค CIRC กับแบบ SQ4R เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และ 4) แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้ 1) ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค CIRC กับแบบ SQ4R มีค่าเท่ากับ 85.18/83.88 และ 82.97/80.06 ตามลำดับ 2) ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค CIRC กับแบบ SQ4R มีค่าเท่ากับ 0.6644 และ 0.5889 หรือคิดเป็นร้อยละ 66.44 และ 58.89 ตามลำดับ และ 3) นักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค CIRC กับแบบ SQ4R มีความสามารถด้านการอ่าน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค CIRC สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ SQ4R แต่นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกัน

อาจिया หลิมกุล (2557, หน้า 54-55) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ และ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อการจัดการเรียน

การสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ ที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ รวมทั้งแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ก่อนเรียนและความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียน เมื่อตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้สถิติทดสอบค่า (t-test) พบว่า ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พิจารณาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์บัณฑิต พบว่า นักศึกษามีความสามารถในการเขียนนิทานมากที่สุด และมีความสามารถด้านการเชื่อมโยงความคิดมากที่สุด และ 2) ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน เห็นด้วยมาก

เพชรรัตน์ ยุรี (2558, หน้า 76-77) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC และ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC 2) แบบทดสอบการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และ 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้ 1) ความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ในภาพรวมพบว่านักเรียนเห็นด้วยในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักเรียนเห็นด้วยในระดับมากทุกด้าน คือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านบรรยากาศการเรียนรู้

ณัฐนิชา จิตตะคาม (2561, หน้า 56-58) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบชินเนคติกส์ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์รายวิชาภาษาไทยก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบชินเนคติกส์ของกลุ่มทดลอง 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์รายวิชาภาษาไทย ก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มควบคุม และ 3) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์รายวิชา

ภาษาไทยหลังเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ 1) การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ เรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และ 2) แบบประเมินทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้ 1) ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ รายวิชาภาษาไทย ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ รายวิชาภาษาไทย ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียน โดยใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ รายวิชาภาษาไทยหลังเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์กับกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้วย t-test พบว่า กลุ่มทดลอง สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยต่างประเทศ

Sukran TOK and Anil KANDEMIR (2015) ได้ศึกษาผลกระทบของการใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในด้านทักษะการเขียน นิสัยการเขียน และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ ใช้การออกแบบก่อนและหลังการทดสอบกลุ่มหนึ่งในการศึกษา การศึกษาได้ดำเนินการในช่วงสี่สัปดาห์ในปีการศึกษา 2555-2556 ในโรงเรียนแห่งหนึ่งใจกลางเมืองเดนิซลี ประเทศตุรกี กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยหญิง 17 คน ชาย 14 คน รวมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 31 คน เมื่อเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลัง พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการเขียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นหลังการทดลอง นิสัยการเขียนของนักเรียนก็เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับระดับก่อนการทดลอง อย่างไรก็ตามทัศนคติของนักเรียนต่อหลักสูตรภาษาอังกฤษไม่เพิ่มขึ้นหลังจากการทดลอง ผลการวิจัยระบุว่า การใช้แบบฝึกหัดการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนและลักษณะการเขียนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

Anna P. Avramenko, Maria A. Davydova and Svetlana A. Burikova (2018) ได้ศึกษาความเกี่ยวข้องของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในการพัฒนาภาษา โดยเน้นบทบาทของการเขียนประเภทนี้ในการพัฒนาตนเอง โดยส่งเสริมจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ ความนับถือตนเอง และความสามารถในการค้นหาแนวทางแก้ไขที่เป็นต้นฉบับ เอกสารฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อระบุทักษะที่จำเป็นเพื่อให้แน่ใจว่าการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีประสิทธิผล กล่าวถึงแนวทางต่าง ๆ ในการกำหนดความคิดสร้างสรรค์ และเปรียบเทียบการเขียนเชิงสร้างสรรค์กับการเขียนแบบอธิบาย ผู้เขียนให้

เหตุผลว่าในการถ่ายทอดทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้กับนักเรียนมัธยมปลาย ครูจำเป็นต้องสร้างเงื่อนไขที่เอื้ออำนวยในการรวมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในห้องเรียนภาษาโดยใช้เทคนิคและการวิเคราะห์พฤติกรรมที่แตกต่างกัน ผู้เขียนสรุปว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ควรได้รับความสนใจมากขึ้นในหลักสูตรของโรงเรียน เนื่องจากเป็นการเปลี่ยนแปลงกระบวนการเรียนรู้โดยทำให้กระตุ้นนักเรียนให้เกิดความสนุกสนานมากขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ สรุปได้ว่า การเขียนสร้างสรรค์มีส่วนสำคัญที่ทำให้ให้นักเรียนได้แสดงออกทาง ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก หากครูผู้สอนใช้วิธีการสอนที่น่าสนใจ ครูให้โอกาสและให้ความใส่ใจ เมื่อบรรยากาศการเขียนสร้างสรรค์เป็นไปในทางที่ดี นักเรียนมีการปฏิสัมพันธ์ ร่วมกันทำงาน ก็จะทำให้นักเรียนรู้จักแลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน การที่นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันสามารถช่วยพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนได้ ผู้วิจัยจึงจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ โดยมีขั้นตอนที่แบ่งกลุ่มละความสามารถให้นักเรียนร่วมกันคิด และเขียนออกมาเป็นงานเขียนสร้างสรรค์ เพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วมช่วยพัฒนาศักยภาพทางการคิด การเขียนสร้างสรรค์ซึ่งกันและกัน

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ

3.1 ทฤษฎี แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ

3.1.1 ทฤษฎีปัญญาทางสังคม (Social cognitive theory)

ปรีชา วิหคโต (2550, หน้า 675) ได้กล่าวถึงทฤษฎีปัญญาทางสังคม (Social cognitive theory) ของ Albert Bandura ไว้ว่าเป็นทฤษฎีที่พัฒนามาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning theory) ของตัว Albert Bandura เอง โดยทฤษฎีปัญญาทางสังคมอธิบายตัวแปรด้านปัญญาเพิ่มขึ้นจากตัวแปรด้านสังคมในทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ทฤษฎีปัญญาทางสังคมอธิบายว่า การเรียนรู้ของมนุษย์ส่วนหนึ่งเกิดจากตัวแปรทางสังคม โดยมนุษย์ในสังคมจะมีฐานะเป็นตัวแบบ มนุษย์จึงเรียนรู้จากการสังเกต การเรียนรู้ก็อีกส่วนหนึ่งคิดจากตัวแปรด้านปัญญาของบุคคลนั้น โดยให้ความสำคัญกับกระบวนการคิดเชิงเหตุผลของมนุษย์ในการตัดสินใจที่จะกระทำหรือยับยั้งการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ดังนั้น Albert Bandura จึงให้ชื่อทฤษฎีว่า “ทฤษฎีปัญญาทางสังคม” เพื่อให้สอดคล้องกับขอบข่ายที่ใช้อธิบายพฤติกรรมมนุษย์ นอกจากนี้ ปรีชา วิหคโต (2550, หน้า 676) ยังได้เสนอแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีปัญญาทางสังคมไว้ 3 ประการ ได้แก่

- 1) พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจาก 3 ปัจจัยร่วมกัน
- 2) พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากปัจจัยด้านสังคมโดยการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบ

3) พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากปัจจัยทางปัญญาโดยกระบวนการเรียนรู้
ที่เกิดจากปัญญาของผู้สังเกต

จากแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีปัญญาทางสังคมทั้ง 3 ประการดังกล่าว ผู้วิจัยสนใจ ประการที่ 2) คือ แนวคิดที่ว่า พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากปัจจัยด้านสังคมโดยการเรียนรู้ จากการสังเกตตัวแบบ ซึ่ง ปรีชา วิหคโต (2550, หน้า 676) ได้อธิบายตามหลักทฤษฎีปัญญา ทางสังคมเพิ่มเติมว่า การเรียนรู้ของมนุษย์ส่วนหนึ่งเกิดจากประสบการณ์ตรง (Direct Experience) ได้แก่ การได้พบเห็น ได้ยิน ได้สัมผัสด้วยตนเอง และอีกส่วนหนึ่งเกิดจากการสังเกตตัวแบบ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ทางอ้อม การเรียนรู้จากการสังเกตช่วยให้มนุษย์เรียนรู้ได้รวดเร็วและเรียนรู้ได้ ในปริมาณมากกว่าการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ทั้งนี้ การเรียนรู้จากการสังเกต (Observational Learning) มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของมนุษย์ โดยจะช่วยให้มนุษย์เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง เหตุการณ์หนึ่งกับอีกเหตุการณ์หนึ่ง เรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับผลกระทบ โดยไม่จำเป็นต้องได้รับผลกระทบเองโดยตรง

มาลิณี จุโฑปะมา (2554, หน้า 83) อธิบายว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม เน้นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม เป็นการเรียนรู้โดยการสังเกต หรือการเลียนแบบ (Observational Learning or Modeling) โดยกล่าวถึง Albert Bandura แห่งมหาวิทยาลัย สแตนฟอร์ด (Stanford University) ประเทศสหรัฐอเมริกาว่าเขามีความเห็นที่ ทั้งสิ่งแวดล้อม และตัวผู้เรียนมีความสำคัญเท่า ๆ กัน คนเรามีปฏิสัมพันธ์ (Interact) กับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบ ๆ ตัว เราอยู่เสมอ การเรียนรู้เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม ซึ่งทั้งผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม มีอิทธิพลต่อกันและกัน พฤติกรรมของคนเราส่วนมากจะเป็นการเรียนรู้โดยการสังเกต (Observational Learning) หรือการเลียนแบบจากตัวแบบ (Modeling) สำหรับตัวแบบไม่จำเป็นต้องเป็น ตัวแบบที่มีชีวิตเท่านั้น แต่อาจจะเป็นตัวแบบสัญลักษณ์ เช่น ตัวแบบที่เห็นในโทรทัศน์ หรือภาพยนตร์ หรืออาจจะเป็นรูปภาพ หรือการ์ตูนในสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ก็ได้ นอกจากนี้คำบอกเล่า ด้วยคำพูด หรือข้อมูลที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรที่เป็นตัวแบบได้ การเรียนรู้โดยการสังเกต ไม่ใช่การลอกเลียนแบบจากสิ่งที่สังเกตโดยผู้เรียนไม่คิด คุณสมบัติของผู้เรียนมีความสำคัญ เช่น ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถที่จะรับรู้สิ่งเร้า และสามารถสร้างรหัส หรือกำหนดสัญลักษณ์ของสิ่ง ที่สังเกตเก็บไว้ในความจำระยะยาว และสามารถเรียกใช้ในขณะและผู้สังเกตต้องการแสดงพฤติกรรม เหมือนตัวแบบ Albert Bandura ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบ ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงในลำดับต่อไป

Albert Bandura (1977, p. 22) ได้กล่าวถึง การเรียนรู้โดยการสังเกต หรือการเลียนแบบ (Observational Learning or Modeling) ว่า การเรียนรู้จะเป็นไปอย่าง ยากลำบาก หากมนุษย์ต้องพึ่งพาผลของการกระทำของตนเองเพียงอย่างเดียวเพื่อเป็นแนวทาง

ว่าควรทำอะไร แต่เป็นเรื่องดีที่พฤติกรรมของมนุษย์ส่วนใหญ่เรียนรู้จากการสังเกตผ่านการจำลองจากการสังเกตผู้อื่นทำให้เกิดแนวคิดที่ว่าพฤติกรรมใหม่เกิดขึ้นได้อย่างไร และในโอกาสต่อ ๆ มา มนุษย์ก็จะใช้ข้อมูลจากการสังเกตเหล่านี้ เป็นแนวทางในการดำเนินการบางอย่างต่อไป

จากแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีปัญญาทางสังคมในข้างต้น ทำให้ทราบว่า การเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบ (Observational Learning or Modeling) นั้น เป็นปัจจัยที่สามารถขับเคลื่อนให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมออกมาได้ง่ายกว่าการเรียนรู้จากการกระทำของตนเองเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้แนวคิดนี้ยังมีนัยสำคัญในด้านการศึกษาอย่างมาก ในปัจจุบันทั้งผู้สอนและผู้ปกครองต่างตระหนักดีว่า การสร้างแบบอย่างพฤติกรรมที่เหมาะสมมีความสำคัญเพียงใด รวมถึงกลยุทธ์ในชั้นเรียนอื่น ๆ เช่น การส่งเสริมผู้เรียนและการสร้างการรับรู้ความสามารถของตนเอง ก็มีรากฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเช่นกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้แนวคิดนี้ในการออกแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมการเขียนสร้างสรรค์ที่ดียิ่งขึ้น

3.1.2 ประเภทของตัวแบบ

Albert Bandura (1977, p. 80) ได้อธิบายเกี่ยวกับประเภทของตัวแบบ ว่าสามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) ตัวแบบที่มีชีวิต (Live model) ซึ่งหมายถึง ตัวแบบที่สามารถแสดงพฤติกรรมต่อหน้าผู้เรียนและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนได้โดยตรง และ 2) ตัวแบบสัญลักษณ์ (Symbolic model) หมายถึงการมีตัวแบบหรือเสียงที่ผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ วิดีโอ คอมพิวเตอร์ ฯลฯ บุคคลในปัจจุบันเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ผ่านสื่อเหล่านี้ ทั้งนี้ นักวิชาการศึกษาของไทยได้อธิบายประเภทของตัวแบบที่แตกต่างกันออกไป

สุมาลี เชื้อชัย (2551, หน้า 142) ได้พัฒนารูปแบบการฝึกอบรมการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบ (Observational Learning หรือ Modeling) ผ่านเครือข่าย สำหรับนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้ผลการวิเคราะห์ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยการสังเกต สรุปได้ว่า การเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเรียนรู้จาก “ตัวแบบ” เป็นการเรียนรู้ที่บุคคลสามารถเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้จากการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบต่าง ๆ ที่อยู่ในสังคม รวมทั้งการเรียนรู้จากผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตนเอง ซึ่งไม่ใช่เพียงการเลียนแบบพฤติกรรมจากตัวแบบเท่านั้น แต่เป็นการเรียนรู้ที่ผ่านกระบวนการทางการใช้ปัญญาของบุคคลที่ซับซ้อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงของผู้สังเกตเกิดขึ้น ซึ่งได้มีผู้วิจัยหลายท่านได้นำเอาแนวคิดนี้ไปประยุกต์ใช้ในการปรับพฤติกรรมเพื่อให้ผู้เรียนหรือผู้เข้าฝึกอบรมเพิ่มทักษะต่าง ๆ ได้ และแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยการสังเกตสามารถเพิ่มหรือลดพฤติกรรมได้

จากการศึกษาประเภทของตัวแบบ สามารถสรุปได้ว่า ตัวแบบในการจัดการเรียนรู้ สามารถแบ่งได้ 2 ประเภทโดยสังเขป ได้แก่ ตัวแบบที่เป็นบุคคล และตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ ซึ่งในการเลือกใช้ตัวแบบ ผู้สอนต้องคำนึงถึงปัจจัยในการเรียนรู้ เช่น จุดประสงค์การเรียนรู้ ว่าผู้สอนต้องการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะ หรือคุณลักษณะด้านใด ตัวผู้เรียนมีความถนัดและความสนใจในเรื่องใด ตลอดจนสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ เพื่อออกแบบการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมแก่ผู้เรียนและเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

3.1.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ

Albert Bandura (1977, p. 23-24) ได้อธิบายขั้นตอนการเรียนรู้โดยการสังเกต จากตัวแบบ ประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ความสนใจ (Attention) : ในการเรียนรู้ผู้เรียนต้องให้ความสนใจสิ่งใดก็ตามที่เบี่ยงเบนความสนใจของผู้เรียนจะส่งผลเสียต่อการเรียนรู้จากการสังเกต หากแบบจำลองนั้นน่าสนใจหรือมีแง่มุมใหม่ ๆ ในสถานการณ์นั้น ๆ ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะทุ่มเทความสนใจอย่างเต็มที่ให้กับการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 การจดจำ (Retention) : ความสามารถในการจัดเก็บข้อมูลก็เป็นส่วนสำคัญของกระบวนการเรียนรู้เช่นกัน การจดจำนั้นอาจถูกรบกวนจากหลายปัจจัย แต่ความสามารถในการดึงข้อมูลในภายหลังและดำเนินการกับข้อมูลนั้นต่อไป ย่อมมีความสำคัญต่อการเรียนรู้จากการสังเกต

ขั้นที่ 3 การทำซ้ำ (Reproduction) : เมื่อผู้เรียนให้ความสนใจกับตัวแบบและเก็บข้อมูลไว้ ผู้เรียนจะต้องดึงข้อมูลนั้นมาใช้ในการทำพฤติกรรมที่ผู้เรียนสังเกตเห็น การปฏิบัติพฤติกรรมที่เรียนรู้ต่อไปนำไปสู่การปรับปรุงและความก้าวหน้าของทักษะ

ขั้นที่ 4 แรงจูงใจ (Motivation) : ขั้นตอนสุดท้าย เพื่อให้การเรียนรู้เชิงสังเกตประสบความสำเร็จ ผู้เรียนต้องได้รับการกระตุ้นเพื่อเลียนแบบพฤติกรรมที่ได้รับแบบจำลอง การเสริมแรงและการลงโทษมีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจ แม้ว่าการประสบกับสิ่งกระตุ้นเหล่านี้จะได้ผลดีอยู่แล้วก็ตาม ดังนั้น การสังเกตผู้อื่นที่ประสบกับการเสริมแรงหรือการลงโทษบางประเภท ตัวอย่างเช่น หากผู้เรียนคนหนึ่งเห็นผู้เรียนอีกคนหนึ่งได้รับรางวัลเป็นพิเศษสำหรับการเข้าชั้นเรียนตรงเวลา ผู้เรียนคนนั้นก็อาจเริ่มมาก่อนเวลาไม่กี่นาทีในแต่ละวัน เป็นต้น

สุมาลี เชื้อชัย (2551, หน้า 142) ได้วิเคราะห์และสังเคราะห์ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้โดยการสังเกต พบว่า ขั้นตอนในการนำแนวคิดการเรียนรู้โดยการสังเกตไปเป็นแนวทางในการเรียนรู้และการฝึกอบรม ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 กระตุ้นความสนใจ เป็นขั้นตอนในการกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจตั้งใจ และให้ความสำคัญในการสังเกตตัวแบบ

ขั้นตอนที่ 2 ชี้นำเสนอตัวแบบ เป็นขั้นตอนในการเสนอตัวแบบให้ผู้เรียน ผู้สังเกต ได้เห็น เรียนรู้ และสังเกต

ขั้นตอนที่ 3 ชี้นำสรุปผลการสังเกต เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียน ผู้สังเกต บันทึกผล จากการสังเกต และอภิปรายพฤติกรรมของต้นแบบ

ขั้นตอนที่ 4 ชี้นำฝึกปฏิบัติ เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียน ผู้สังเกต ฝึกปฏิบัติ ตามขั้นตอนที่ได้สรุปจากการสังเกตตัวแบบ โดยในแต่ละขั้นของการฝึกปฏิบัติ ผู้เรียน/ผู้สังเกต ได้รับการประเมินทั้งจากผู้สอนวิทยากร และมีการเสริมแรงแก่ผู้ที่สามารถปฏิบัติตามตัวแบบได้ อย่างถูกต้องในการฝึกแต่ละครั้ง

ขั้นตอนที่ 5 ชี้นำการประยุกต์ใช้ เป็นขั้นที่ผู้เรียน จะต้องประยุกต์ใช้ความรู้ ที่ได้จากการสังเกตไปสู่สถานการณ์ที่กำหนดให้ซึ่งแตกต่างไปจากการฝึกปฏิบัติ เพื่อผู้เรียน ผู้สังเกต เห็นประโยชน์ และประมวลความรู้เป็นแผนที่ความคิด สามารถนำไปใช้ได้จริง และเกิดชำนาญยิ่งขึ้น

มาลิณี จุโฑปะมา (2554, หน้า 84) กล่าวถึงขั้นของการเรียนรู้โดยการสังเกต หรือการเลียนแบบ ว่ามี 2 ขั้น คือ ขั้นแรก ขั้นการรับมาซึ่งการเรียนรู้ เป็นขั้นการได้รับการเรียนรู้ ตัวแบบ (Model Input) ความใส่ใจเลือกสิ่งเร้า (Selective Attention) การเข้ารหัส (Coding) และการจดจำ (Retention) ทำให้สามารถแสดงพฤติกรรมได้ การเรียนรู้เป็นกระบวนการ ทางสติปัญญา (Cognitive Processes) ความใส่ใจเลือกสิ่งเร้ามีบทบาทสำคัญในการเลือกตัวแบบ ขั้นที่สอง เรียกว่า ขั้นการกระทำซึ่งอาจจะกระทำหรือไม่กระทำก็ได้สำหรับขั้นการกระทำ (Performance) ขึ้นอยู่กับผู้เรียน เช่น ความสามารถทางด้านร่างกาย ทักษะต่าง ๆ รวมทั้ง ความคาดหวังที่จะได้รับแรงเสริมซึ่งเป็นแรงจูงใจ การแบ่งชั้นของการเรียนรู้แบบนี้ทำให้ทฤษฎี การเรียนรู้ของแบนดูราแตกต่างไปจากทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

จากการศึกษาขั้นตอนการเรียนรู้จากตัวแบบ สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ สามารถนำมาเป็น “แบบตั้งต้น” ในการสร้างพื้นฐานให้กับผู้เรียน เพื่อข้ามขั้นไปสู่การพัฒนา ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ได้ เนื่องจากการเขียนสร้างสรรค์เป็นทักษะที่ต้องอาศัย การฝึกฝน การให้ผู้เรียนเริ่มต้นฝึกเขียนงานที่ต้องแปลกใหม่ และโดดเด่นทั้งเนื้อหาและรูปแบบ โดยให้ผู้เรียนริเริ่มทันที ทั้งที่ยังไม่มีต้นเค้าจากตัวแบบในการนำทางในเบื้องต้นก่อนนั้น ถือเป็นเรื่อง ที่ยากเกินไป ทั้งยังอาจจะสร้างความกดดันหรือหนักใจให้กับผู้เรียน ทำให้เกิดเจตคติที่ไม่ดี ต่อการเขียนสร้างสรรค์ เพราะฉะนั้น การสังเกตจากต้นแบบ และสิ่งที่ผู้สอนเลือกมาเป็นต้นแบบ สามารถสร้างแรงจูงใจในการเลียนแบบให้แก่ผู้เรียนได้ ก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเขียน สร้างสรรค์ได้ ซึ่งแต่ละขั้นตอนในการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบนี้สามารถนำมาจัดการเรียนรู้การเขียน สร้างสรรค์ควบคู่ไปกับวิธีสแกฟโฟลด์ได้เป็นอย่างดี คือผู้สอนช่วยเหลือ แนะนำ และมีปฏิสัมพันธ์ใน การเขียนสร้างสรรค์ตามระดับความสามารถของนักเรียน ให้พัฒนาความสามารถในการเขียน

สร้างสรรค์ของนักเรียนจากเดิมให้ได้ดียิ่งขึ้น โดยผู้สอนจะค่อย ๆ ลดความช่วยเหลือลง เมื่อนักเรียนมีความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ได้ดียิ่งขึ้นจนเขียนได้ด้วยตนเองอย่างเต็มที่แล้ว ผู้สอนจะยุติความช่วยเหลือลง ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ซึ่งได้มาจากการสังเคราะห์ในข้างต้น ผู้วิจัยขอนำเสนอขั้นตอนที่สังเคราะห์ได้ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 2 การสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ			สรุปขั้นตอน
Albert Bandura (1977)	สุมาลี เชื้อชัย (2551)	มาลินี จุฑาปะมา (2554)	การจัดการเรียนรู้ โดยใช้ตัวแบบ ร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์
ขั้นตอนที่ 1 ความสนใจ (Attention) : ในการเรียนรู้ ผู้เรียน ต้องให้ความสนใจ สิ่งใดก็ตามที่เพียงเบน ความสนใจของผู้เรียน จะส่งผลเสียต่อการ เรียนรู้จากการสังเกต หากแบบจำลองนั้น น่าสนใจหรือมีแง่มุม ใหม่ ๆ ในสถานการณ์ นั้น ๆ ผู้เรียนก็มี แนวโน้มที่จะทุ่มเท ความสนใจอย่างเต็มที่ กับการเรียนรู้	ขั้นตอนที่ 1 กระตุ้น ความสนใจ เป็นขั้นตอน ในการกระตุ้นให้ผู้เรียน สนใจ ตั้งใจ และให้ ความสำคัญ ในการสังเกตตัวแบบ	ขั้นตอนที่ 1 ขั้นการรับมาซึ่งการ เรียนรู้ เป็นขั้นการได้รับ การเรียนรู้ตัวแบบ (Model Input) ความใส่ใจเลือกสิ่งเร้า (Selective Attention) การเข้ารหัส (Coding) และการจดจำ(Retention) ทำให้สามารถแสดง พฤติกรรมได้ การเรียนรู้เป็น กระบวนการ ทางสติปัญญา (Cognitive Processes) ความใส่ใจเลือกสิ่งเร้า มีบทบาทสำคัญในการ เลือกตัวแบบ	ขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนกระตุ้นความสนใจ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอน จะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียน สนใจ ตั้งใจ และให้ ความสำคัญในการสังเกต ตัวแบบ
ขั้นตอนที่ 2 การจดจำ (Retention) : ความสามารถในการ จัดเก็บข้อมูลก็เป็น ส่วนสำคัญของ	ขั้นตอนที่ 2 ขั้น นำเสนอตัวแบบ เป็น ขั้นตอนการเสนอ ตัวแบบให้ผู้เรียน ผู้สังเกต ได้เห็น เรียนรู้ และสังเกต	ขั้นตอนที่ 2 เรียกว่า ขั้นการกระทำ ซึ่ง อาจจะกระทำหรือไม่ กระทำก็ได้ สำหรับขั้น การกระทำ (Performance) ขึ้นอยู่	ขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนนำเสนอตัวแบบ ผู้สอนใช้ตัวแบบที่น่าสนใจ ให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึก อยากเขียนงานขึ้น เช่น การใช้ภาพยนตร์เป็น

<p>กระบวนการเรียนรู้ เช่นกัน การจดจำนั้น อาจถูกรบกวนจาก หลายปัจจัย แต่ความสามารถใน การดึงข้อมูลใน ภายหลังและ ดำเนินการกับข้อมูล นั้นต่อไป ย่อมมี ความสำคัญ ต่อการเรียนรู้จากการ สังเกต</p>	<p>กับผู้เรียน เช่น ความสามารถทางด้าน ร่างกาย ทักษะต่าง ๆ รวมทั้งความคาดหวังที่ จะได้รับแรงเสริมซึ่งเป็น แรงจูงใจ การแข่งขัน ของการเรียนรู้แบบนี้ทำ ให้ทฤษฎีการเรียนรู้ของ แบบคุราแตกต่างไปจาก ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม</p>	<p>ตัวแบบ แล้วให้ผู้เรียนลอง สังเกตการดำเนินเรื่องและ เริ่มเขียนเรื่องจากเรื่องราว ในภาพยนตร์ การใช้บุคคล ที่น่าสนใจมาเป็นต้นแบบ เป็นต้น</p>
<p>ขั้นตอนที่ 3 การทำซ้ำ (Reproduction) : เมื่อผู้เรียนให้ความ สนใจกับตัวแบบและ เก็บข้อมูลไว้ ผู้เรียน จะต้องดึงข้อมูลนั้นมา ใช้ในการทำพฤติกรรม ที่ผู้เรียนสังเกตเห็น การปฏิบัติพฤติกรรมที่ เรียนรู้ต่อไปนำไปสู่ การปรับปรุงและ ความก้าวหน้าของ ทักษะ</p>	<p>ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสรุปผล การสังเกต เป็นขั้นที่ให้ ผู้เรียน ผู้สังเกต บันทึก ผลจากการสังเกต และ อภิปรายพฤติกรรมของ ต้นแบบ</p>	<p>ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนแสดงพฤติกรรม เหมือนตัวแบบ คือผู้สอน จะประทับประคองให้ ผู้เรียนปฏิบัติตามตัวแบบ โดยการเขียนไปพร้อม ๆ กันทั้งชั้นเรียน</p>
<p>ขั้นตอนที่ 4 แรงจูงใจ (Motivation) : ขั้นตอนสุดท้าย เพื่อให้การเรียนรู้ เชิงสังเกตประสบ ความสำเร็จ ผู้เรียน ต้องได้รับการกระตุ้น เพื่อเลียนแบบ พฤติกรรมที่ได้รับ</p>	<p>ขั้นตอนที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติ เป็นขั้นที่ เปิดโอกาสให้ผู้เรียน ผู้สังเกต ฝึกปฏิบัติตาม ขั้นตอนที่ได้สรุปจากการ สังเกตตัวแบบ โดยในแต่ละ ขั้นของการฝึกปฏิบัติ ผู้เรียน/ผู้สังเกต ได้รับการประเมินทั้ง</p>	<p>ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนทดลองประยุกต์ใช้ เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้อง ประยุกต์ใช้ความรู้ ที่ได้จากการสังเกตไปสู่ สถานการณ์ที่กำหนดให้ซึ่ง แตกต่างไปจากการฝึก ปฏิบัติ เพื่อผู้เรียน ผู้สังเกต เห็นประโยชน์</p>

แบบจำลอง การเสริมแรง และการลงโทษมี บทบาทสำคัญในการ สร้างแรงจูงใจ แม้ว่า การประสบกับสิ่ง กระตุ้นเหล่านี้จะ ได้ผลดีอยู่แล้วก็ตาม	จากผู้สอนวิทยากร และ มีการเสริมแรงแก่ผู้ ที่สามารถปฏิบัติตามตัว แบบได้อย่างถูกต้องใน การฝึกแต่ละครั้ง	และประมวลความรู้เป็น แผนที่ความคิด สามารถ นำไปใช้ได้จริง และเกิด ความชำนาญยิ่งขึ้น
	ขั้นตอนที่ 5 ขั้นการประยุกต์ใช้ เป็นขั้นที่ผู้เรียน จะต้อง ประยุกต์ใช้ความรู้ ที่ได้จากการสังเกตไปสู่ สถานการณ์ที่กำหนดให้ ซึ่งแตกต่างไปจากการ ฝึกปฏิบัติ เพื่อผู้เรียน ผู้สังเกตเห็นประโยชน์ และประมวลความรู้เป็น แผนที่ความคิด สามารถ นำไปใช้ได้จริง และเกิด ชำนาญยิ่งขึ้น	ขั้นตอนที่ 5 ผู้สอนแก้ไขให้ผลสะท้อน กลับ คือผู้สอนให้ผล ย้อนกลับและให้คำแนะนำ แก่ผู้เรียน และให้ผู้เรียน คนอื่น ๆ ร่วมแสดงความคิด เห็นเพื่อเป็นสร้าง ปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน รวมถึงเพื่อเป็นแนวทางใน การพัฒนาความสามารถ ในการเขียนสร้างสรรค์ ของผู้เรียนต่อไป

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขั้นตอนที่มีร่วมกันตามแนวคิดของทั้ง 3 ท่าน แล้วเพิ่มเติมขั้นตอนส่วนที่ให้ผลสะท้อนกลับ พร้อมกับบอกบทบาทของผู้กระทำในแต่ละขั้นตอนให้ชัดเจนยิ่งขึ้น รวมแล้วมี 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนกระตุ้นความสนใจ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจตั้งใจ และให้ความสำคัญในการสังเกตตัวแบบ

ขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนนำเสนอตัวแบบ ผู้สอนใช้ตัวแบบที่น่าสนใจให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกอยากเขียนงานขึ้น เช่น การใช้ภาพยนตร์เป็นตัวแบบ แล้วให้ผู้เรียนลองสังเกตการดำเนินเรื่องและเริ่มเขียนเรื่องจากเรื่องราวในภาพยนตร์ การใช้บุคคลที่น่าสนใจมาเป็นต้นแบบ เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ คือผู้สอนจะประคับประคองให้ผู้เรียนปฏิบัติตามตัวแบบ โดยการเขียนไปพร้อม ๆ กันทั้งชั้นเรียน

ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนทดลองประยุกต์ใช้ เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องประยุกต์ใช้ความรู้ที่ได้จากการสังเกตไปสู่สถานการณ์ที่กำหนดให้ซึ่งแตกต่างไปจากการฝึกปฏิบัติ เพื่อผู้เรียน ผู้สังเกตเห็นประโยชน์ และประมวลความรู้เป็นแผนที่ความคิด สามารถนำไปใช้ได้จริง และเกิดความชำนาญยิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 5 ผู้สอนแก้ไขให้ผลสะท้อนกลับ คือผู้สอนให้ผลย้อนกลับและให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน และให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ ร่วมแสดงความคิดเห็นเพื่อเป็นสร้างปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน รวมถึงเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของผู้เรียนต่อไป

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ

งานวิจัยในประเทศ

บำรุง มัครมย์ (2552, หน้า 51-52) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของโปรแกรมเทคนิคแม่แบบวีดิทัศน์และแม่แบบเพื่อนนักเรียนที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนหนองบัวพิทยาคม จังหวัดนครราชสีมา โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้โปรแกรมเทคนิคแม่แบบวีดิทัศน์และแม่แบบเพื่อนนักเรียน และ 2) เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการใช้โปรแกรมเทคนิคแม่แบบวีดิทัศน์และแม่แบบเพื่อนนักเรียนกับเกณฑ์ประเมินด้านการอ่านของโรงเรียนหนองบัวพิทยาคมที่กำหนดไว้ร้อยละ 60 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ โปรแกรมเทคนิคแม่แบบวีดิทัศน์และแม่แบบเพื่อนนักเรียน และแบบประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการใช้โปรแกรมเทคนิคแม่แบบวีดิทัศน์และแม่แบบเพื่อนนักเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2) ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการใช้โปรแกรมเทคนิคแม่แบบวีดิทัศน์และแม่แบบเพื่อนนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์ประเมินด้านการคิดของโรงเรียนหนองบัวพิทยาคมที่กำหนดไว้ร้อยละ 60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปวรี กาญจนภี (2552, หน้า 65-67) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความมีน้ำใจของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์โดยการใช้การเรียนรู้จากตัวแบบมีชีวิตและตัวแบบสัญลักษณ์ โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้จากตัวแบบมีชีวิตและตัวแบบสัญลักษณ์ที่มีต่อการพัฒนาความมีน้ำใจของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ 2) เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างผลของการเรียนรู้จากตัวแบบมีชีวิตและตัวแบบสัญลักษณ์ที่มีต่อการพัฒนาความมีน้ำใจของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้จากตัวแบบ และแบบวัดความมีน้ำใจ ผลการวิจัยพบว่า

1) หลังการทดลองนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้จากตัวแบบมีชีวิตและตัวแบบสัญลักษณ์มีความมีน้ำใจสูงกว่ากลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) หลังการทดลองนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้จากตัวแบบมีชีวิตมีความมีน้ำใจสูงกว่าก่อนการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้จากตัวแบบสัญลักษณ์มีความมีน้ำใจสูงกว่าก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) หลังการทดลองนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้จากตัวแบบสัญลักษณ์มีความมีน้ำใจสูงกว่านักเรียนที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้จากตัวแบบมีชีวิตไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุชาติ พันธุ์รัตน์ (2558, หน้า 65-67) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกต สำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) เพื่อพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกต 2) เพื่อศึกษาผลของการใช้โปรแกรมส่งเสริมพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 3) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมระหว่างก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดพฤติกรรมเอื้อสังคม โปรแกรมส่งเสริมพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกต ผลการวิจัยพบว่า 1) โปรแกรมส่งเสริมพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตสำหรับ นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนได้เรียนรู้พฤติกรรมเอื้อสังคมผ่านกระบวนการสังเกต ประกอบด้วยกระบวนการหลักทั้ง 4 ได้แก่ กระบวนการใส่ใจ กระบวนการเก็บจำ กระบวนการ เลียนแบบ และกระบวนการตั้งใจ เรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบตัวแบบสัญลักษณ์ ผ่านวิธีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การใช้วีดิทัศน์ การ์ตูน ให้นักเรียนได้มีการปฏิบัติพฤติกรรมที่ได้เรียนรู้จริงจากการแสดงบทบาทสมมติ นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างทั่วถึงและมีโอกาสแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางในการนำพฤติกรรมทางสังคมที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน และ 2) ผลของการใช้โปรแกรมส่งเสริมพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกต สำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 หลังจากได้รับโปรแกรมส่งเสริมพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกต ระยะหลังการทดลองคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อดิสรณ์ เรื่องกิจจานันท์ (2559, หน้า 207-211) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนโดยบูรณาการแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบร่วมกับแนวคิดการเขียนแบบเน้นกระบวนการเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนความเรียงและการคิดไตร่ตรองของนักศึกษา

ปริญญาตรี โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนโดยบูรณาการแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบร่วมกับแนวคิดการเขียนแบบเน้นกระบวนการเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนความเรียงและการคิดไตร่ตรองของนักศึกษาปริญญาตรี และ 2) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นโดยเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงและการคิดไตร่ตรองของนักศึกษาปริญญาตรีระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง รวมถึงศึกษาพัฒนาการของความสามารถในการเขียนความเรียงและการคิดไตร่ตรองของนักศึกษาปริญญาตรี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียง และแบบวัดความสามารถในการคิดไตร่ตรอง ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นมีความสามารถในการเขียนความเรียงในภาพรวมและจำแนกตามองค์ประกอบสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาโดยจำแนกตามตัวบ่งชี้ตามองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนความเรียง พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยในทุกด้านสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เกศแก้ว คงคล้าย (2562, หน้า 80) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะและเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ และ 3) เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ แบบประเมินความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะ และแบบวัดเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะ ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้มีผลทำให้ความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งยังพบว่า การจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ มีผลทำให้เจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยต่างประเทศ

Albert Bandura (1977 อ้างถึงใน มาลีณี จุฑาปะมา, 2554, หน้า 83) ได้ทดลองให้เด็กกลุ่มหนึ่งดูภาพยนตร์ที่ตัวแบบแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งให้ดูภาพยนตร์ที่ตัวแบบไม่แสดง

พฤติกรรมก้าวร้าว ผลการทดลองปรากฏว่าเด็กที่ดูภาพยนตร์ที่มีตัวแบบแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว จะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าเด็กในกลุ่มที่ดูภาพยนตร์ที่ตัวแบบไม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว นอกจากนี้ Albert Bandura และ Menlove ได้ศึกษาเกี่ยวกับเด็กซึ่งมีความกลัวสัตว์เลื้อย เช่น สุนัข จนกระทั่งพยายามหลีกเลี่ยง หรือไม่มีปฏิสัมพันธ์กับสัตว์เลื้อย Albert Bandura และ Menlove ให้เด็กกลุ่มหนึ่งซึ่งกลัวสุนัขได้สังเกตตัวแบบที่ไม่กลัวสุนัขและสามารถจะเล่นกับสุนัขได้อย่างสนุก โดยเริ่มจากค่อย ๆ ให้ตัวแบบเล่น และ พุดกับสุนัขที่อยู่ในกรงจนกระทั่งในที่สุดตัวแบบเข้าไปอยู่ในกรงกับสุนัข ผลการทดลองปรากฏว่า หลังจากได้สังเกตตัวแบบที่ไม่กลัวสุนัข เด็กจึงกล้าที่จะเล่นกับสุนัขโดยไม่กลัว หรือพฤติกรรมของเด็กที่กล้าจะเล่นกับสุนัขเพิ่มขึ้นและพฤติกรรมที่แสดงกลัวสุนัขจะลดน้อยลงไป การทดลองของ Albert Bandura ที่เกี่ยวกับการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือเลียนแบบนี้ได้มีผู้นำไปทำการทดลองซ้ำ ปรากฏว่าได้ผลเช่นเดียวกับผลการทดลองของ Albert Bandura นอกจากนี้ยังมีนักจิตวิทยาหลายท่าน ได้ใช้แบบการเรียนรู้โดยวิธีการสังเกตในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ อีกด้วย

Johnson & Fischbach (1992) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนคณิตศาสตร์ในเรื่องของเทคนิคและการแก้ปัญหาด้วยการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบระดับวิทยาลัยชุมชน ผลการวิจัยที่เป็นข้อมูลเชิงปริมาณ พบว่า คะแนนการแก้ปัญหาและคะแนนสอบปลายภาคของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม เล็กน้อยอย่างไม่มีนัยสำคัญ และคะแนนการสอบมาตรฐานของกลุ่มทดลองต่ำกว่ากลุ่มควบคุม เล็กน้อยอย่างไม่มีนัยสำคัญ แสดงให้เห็นว่าการสอนด้วยรูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ ส่งเสริมให้นักศึกษามีการเรียนรู้คณิตศาสตร์เทคนิคและการแก้ปัญหาดีเท่ากับการสอนแบบปกติ และจากการวิเคราะห์การทดสอบรายคาบและการสัมภาษณ์นักศึกษา พบว่า ควรใช้รูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบในช่วงเริ่มต้นดีกว่าการเรียนแบบทบทวนหรือการเรียนเสริม แม้ว่ารูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบช่วยปรับปรุงการเรียนรู้ของนักศึกษาอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่มีผลต่อเจตคติและการแก้ปัญหาของนักศึกษา โดยผลจากการวัดเจตคติ พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองกระตือรือร้นในการเรียนคณิตศาสตร์และการแก้ปัญหามากกว่ากลุ่มควบคุม แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบสามารถช่วยให้นักศึกษาเชื่อมั่นในตนเอง มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น และสนุกสนานกับการเรียน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้จากตัวแบบ สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้จากตัวแบบสามารถนำไปพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนได้ในทุกช่วงวัย และสามารถจัดการเรียนรู้ได้ในหลายสาขาวิชา ตลอดจนสามารถจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาได้ทั้งในด้านความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ และเจตคติของผู้เรียนได้ ผู้สอนต้องเลือกตัวแบบและวิธีการในการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมแก่ผู้เรียนหรือหลอมรวมกับวิธีการ หรือสื่ออื่น ๆ เพื่อสร้างทักษะต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งในการนำตัวแบบมาใช้จัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียน

สร้างสรรค์ และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์นั้นผู้สอนต้องเลือกตัวแบบไปใช้ในขั้นตอนของวิธีการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ทำให้เกิดประสิทธิภาพ รวมถึงให้ระยะเวลาแก่ผู้เรียนในการฝึกฝน เพราะเป็นการฝึกฝนด้านทักษะ จึงสามารถพัฒนาการเรียนรู้ทั้ง 2 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ และด้านเจตคติต่อเขียนสร้างสรรค์ของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กันได้

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสแกฟโฟลด์

4.1 ความหมายของวิธีสแกฟโฟลด์

สาลินันท์ เทพประสาน (2553, หน้า 76) ได้สรุปความหมายของระบบสแกฟโฟลด์ไว้ว่า ระบบสแกฟโฟลด์ หมายถึง การช่วยเหลือ สนับสนุน การเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ โดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เรียน ผู้สอน หรือผู้ที่มีศักยภาพมากกว่า เป้าหมายของการช่วยเหลือคือให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติสิ่งที่ผู้เรียน ไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ด้วยตนเองให้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยตนเอง

จุไรศิริ ชูรักษ์ (2552, หน้า 14) กล่าวสรุปไว้ว่า สแกฟโฟลด์เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในลักษณะที่ผู้สอนให้ความช่วยเหลือ แนะนำ และมีปฏิสัมพันธ์ในการทำกิจกรรมตามระดับความสามารถของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมและบรรลุจุดประสงค์ของกิจกรรมในระดับที่ง่ายหรือซับซ้อนน้อย ก่อนที่จะเริ่มทำกิจกรรมในระดับที่ยาก หรือซับซ้อนมากขึ้นในครั้งต่อ ๆ ไป เป็นลำดับ จนนักเรียนสามารถทำกิจกรรมได้ด้วยตนเองได้ในที่สุด

นพมาศ ปลัดทอง (2562, หน้า 50) ได้กล่าวถึงวิธีสแกฟโฟลด์โดยใช้คำว่า “เทคนิคนั่งร้านเสริมเรียนรู้” (Scaffolding) โดยให้ความหมายไว้ว่า เทคนิคนั่งร้านเสริมเรียนรู้ Scaffolding มีรากศัพท์มาจากคำว่า “Scaffold” ความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 หมายถึง นั่งร้าน ซึ่งก็คือโครงร่างที่ทำด้วยไม้หรือโลหะ สำหรับนั่งหรือปีนป่ายในการก่อสร้างสิ่งสูง ๆ หรือเป็นที่สำหรับช่วยรองรับผู้ปฏิบัติงานในการก่อสร้างให้สำเร็จ เมื่อการก่อสร้างสำเร็จแล้วจะมีการรื้อนั่งร้านนั้นออกไป ซึ่งก็เปรียบเสมือนกับกลยุทธ์ฐานการช่วยเหลือที่เป็นการช่วยเสริมต่อความสามารถทางการเรียนรู้ให้ผู้เรียน และเมื่อผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น ผู้สอนจึงค่อย ๆ ถอนความช่วยเหลือออกมาให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองมากขึ้น

Wood et al (1976, p. 90 อ้างถึงใน นพมาศ ปลัดทอง 2562, หน้า 50) กล่าวว่า เทคนิคนั่งร้านเสริมเรียนรู้ (Scaffolding) หมายถึง กระบวนการให้ความช่วยเหลือผู้เรียนให้สามารถทำงานได้สำเร็จ โดยผู้เรียนจะไม่สามารถทำงานได้สำเร็จหากไม่ได้รับการช่วยเหลือ นั่งร้านเสริมการเรียนรู้เป็นโครงสร้างชั่วคราวที่ออกแบบสำหรับผู้เรียนเฉพาะกลุ่ม เน้นบทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง

Vygotsky (1978, อ้างถึงใน มยุรา กล่อมเจริญ, 2559, หน้า 38) อธิบายวิธีสแกฟโฟลด์ไว้ว่า เป็นกระบวนการที่ผู้สอนให้ความช่วยเหลือนักเรียน เพื่อให้นักเรียนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ให้ก้าวไปถึงระดับต่อไปได้ โดยการช่วยเหลือของผู้สอนจะเป็นการให้ความช่วยเหลือชั่วคราวที่จะค่อย ๆ ลดลงเมื่อนักเรียนมีความสามารถเพิ่มขึ้น

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า วิธีสแกฟโฟลด์ หรือ Scaffolding สามารถใช้คำศัพท์บัญญัติได้หลากหลาย ดังที่ นพมาศ ปลัดทอง (2562, หน้า 50) ได้กล่าวถึงการใช้คำศัพท์ที่หมายถึง Scaffolding ไว้ว่า การใช้ศัพท์บัญญัติภาษาไทยที่มีความหมายตรงกับคำว่า Scaffolding เช่น ฐานการช่วยเหลือ ฐานการเรียนรู้ นั่งร้านการเรียนรู้ การช่วยเสริมต่อความรู้ กลยุทธ์ฐานการช่วยเหลือ การช่วยเหลือแบบประคับประคอง หรือ การช่วยเสริมศักยภาพทางการเรียน เป็นต้น หรือในบางครั้งก็เรียกทับศัพท์ในภาษาอังกฤษไป ซึ่งในงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้คำทับศัพท์คือคำว่า “วิธีสแกฟโฟลด์” เพื่อให้เข้าใจง่ายและไม่เกิดความสับสน

สรุปได้ว่าวิธีสแกฟโฟลด์ เป็นวิธีการที่ผู้สอนช่วยเหลือ แนะนำ และมีปฏิสัมพันธ์ในการทำกิจกรรมตามระดับความสามารถของนักเรียน ให้พัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ และการทำงาน ของนักเรียนจากเดิมให้มีความสามารถเรียนรู้และทำงานได้ดียิ่งขึ้น โดยผู้สอนจะค่อย ๆ ลดความช่วยเหลือลง เมื่อนักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้และทำงานได้ดียิ่งขึ้นจนทำงานได้ด้วยตนเอง เมื่อนักเรียนพัฒนาความสามารถจนทำงานได้ด้วยตนเองอย่างเต็มที่แล้วผู้สอนจะยุติความช่วยเหลือลง

4.2 ทฤษฎี และแนวคิดเกี่ยวกับวิธีสแกฟโฟลด์

นพมาศ ปลัดทอง (2562, หน้า 51) กล่าวไว้ว่า หลักการสำคัญของการช่วยเหลือ คือ ผู้สอนต้องประเมินความรู้ ทักษะ และความต้องการของผู้เรียนเพื่อเตรียมหรือเลือกกิจกรรมการช่วยเหลือที่เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน จัดเตรียมสิ่งที่เอื้ออำนวยในการให้ความช่วยเหลือ ขณะที่ผู้เรียนกำลังเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือกำลังเรียนรู้การแก้ปัญหา (ผู้เรียนกำลังอยู่ในพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ) ทำให้ผู้เรียนต้องสร้างความรู้ความเข้าใจเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอน และปรับการสร้างความรู้ความเข้าใจในตนเอง (Internalization) ให้เป็นความรู้ความเข้าใจใหม่ภายในตนเอง ซึ่งส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนไปสู่ระดับที่สูงขึ้น โดยลักษณะของวิธีสแกฟโฟลด์ ประกอบด้วย 3 ลักษณะ (Pol, Volman, & Beishuizen, 2010 อ้างถึงใน นพมาศ ปลัดทอง, 2562, หน้า 51) คือ การให้ความช่วยเหลือเฉพาะที่ฉุกเฉิน (Contingency) โดยการแบ่งความช่วยเหลือเป็นส่วน ๆ และเมื่อผู้เรียนสามารถพัฒนาไปสู่ระดับที่สูงขึ้นควรจะมีการถอดความช่วยเหลือ (Fading) จะถอดความช่วยเหลือในระดับไหนต้องดูที่ความสามารถของผู้เรียนในแต่ละระดับ แล้วค่อย ๆ ลดความช่วยเหลือลง จนกระทั่งถอดความช่วยเหลือออกได้ และคุณลักษณะสำคัญอีกประการคือ ผู้เรียน

ต้องมีความรับผิดชอบ (Transfer of Responsibility) เพิ่มมากขึ้นในการเรียนรู้ของตนเองพร้อมกับประสิทธิภาพในการเรียนรู้เรื่องนั้น ๆ เพิ่มขึ้นเช่นกัน

Echevarria, Vogt and Short (2004 อ้างถึงใน อุดมลักษณ์ กุลศรีโรจน์, 2554, หน้า 39-43) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับวิธีสแกฟโฟลด์ที่ครูสามารถนำไปใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการสอน โดยแบ่งวิธีสแกฟโฟลด์เป็น 3 ประเภทหลัก ซึ่งแต่ละประเภทจะประกอบด้วยวิธีย่อย ๆ ดังต่อไปนี้

1. วิธีสแกฟโฟลด์ด้านคำพูด (verbal scaffolding) จะเน้นที่การพัฒนาภาษา ประกอบด้วย

- 1.1 การถอดความ (paraphrasing)
- 1.2 การคิดออกเสียง (think-alouds)
- 1.3 การให้คำนิยามบริบท (contextual definition) เสริมเข้าไป
- 1.4 การตั้งคำถามโดยยึดหลักของ Bloom (Bloom Taxonomy)
- 1.5 การเขียนบอกบท (prompts)
- 1.6 การให้ผู้เรียนเห็นข้อความที่เป็นตัวหนังสือ (written text) หลังจากที่ได้ยินข้อความที่เป็นเสียงพูด (oral text)
- 1.7 การขยายและต่อเติมรายละเอียดคำตอบของนักเรียน
- 1.8 การใช้คำอื่นที่มีรากศัพท์เดียวกัน (cognates)
- 1.9 การใช้คำที่มีความหมายเดียวกัน (synonyms) และคำที่มีความหมายตรงกันข้าม (antonyms)
- 1.10 การให้เวลาเพื่อให้นักเรียนคิดอย่างสมเหตุสมผล
- 1.11 การสอนประโยคที่คุ้นเคยและมีโอกาสได้ใช้บ่อย เช่น “May I go to the restroom?” “Excuse me.”
- 1.12 การอ่านและการออกเสียงอย่างชัดเจนโดยครูผู้สอน และออกเสียงซ้ำ ๆ ตามความเหมาะสม
- 1.13 การแก้ไขความถูกต้องอย่างเหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนักเรียนต้องการความกระจ่าง และการให้คำบอกใบ้ (clues) เป็นข้อมูลเกี่ยวกับบริบทของคำศัพท์นั้น เพื่อเป็นการชี้นำคำตอบ
- 1.14 การใช้เพลง จังหวะ และคำคล้องจอง
- 1.15 การให้ภาระงานด้านภาษาเพื่อทำกราฟิก ออแกนไนเซอร์ (graphic organizer)
- 1.16 การสร้างทักษะการพูดแบบอ้อมๆ (circumlocution skills)

2. วิธีสแกฟโฟลด์ด้านกระบวนการ (procedural scaffolding) เป็นวิธีการจัดกลุ่ม และเป็นกรอบหรือโครงสร้างกิจกรรมสำหรับนักเรียน ประกอบด้วย

2.1 การใช้โครงสร้างการสอนแบบ explicit teaching (T) -modeling (T) practicing (ST) -applying (ST) คือครูสอน ครูแสดงให้ดูเป็นตัวอย่าง นักเรียนปฏิบัติ นักเรียนนำไปใช้

2.2 การสอนฝึก และแสดงให้ดูเป็นตัวอย่างแบบตัวต่อตัว

2.3 การให้นักเรียนจับคู่หรือจับกลุ่มเพื่อที่นักเรียนที่มีความรู้่น้อย หรือมีประสบการณ์น้อย จะได้ทำงานร่วมกับนักเรียนที่มีความรู้หรือประสบการณ์มากกว่า

2.4 การกระตุ้นความรู้เดิมที่นักเรียนมีอยู่

2.5 การใช้รูปแบบการสอนแบบเพื่อนร่วมคิด (think-pair-share)

2.6 การเชื่อมโยงเรื่องราวหรือเนื้อหาเข้าสู่ชีวิตส่วนตัว

2.7 การใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw)

2.8 การใช้เทคนิคดิกโทกลอส (digtogloss)

2.9 การใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ

2.10 การใช้โครงการเขียนแบบร่วมมือกัน (joint writing project)

2.11 การโยงเข้ากับกิจวัตรประจำวัน (routine)

2.12 การใช้เทคนิค TPR/TPRS (Total Physical Response Teaching Proficiency through Reading and Storytelling)

2.13 การใช้วงจรกิจกรรมของ Gibbons (oral-informal, oral-formal, written-informal, written-formal)

2.14 การใช้กิจกรรมของ Lyster

2.15 การใช้กิจกรรมการอภิปรายเพื่อประเมินผล (scored discussion)

2.16 การใช้บทบาทสมมุติ (role play) และสถานการณ์จำลอง (simulation)

2.17 การเขียนอย่างมีกระบวนการ

2.18 การใช้เทคนิค SOP2RS (Survey, Question, Predict, Read, Respond, Summarize)

3. วิธีสแกฟโฟลด์ด้านสื่อการสอน (instructional scaffolding) หมายถึง สื่อ หรือ เครื่องมือที่จะนำมาใช้เพื่อช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ของนักเรียน ได้แก่

3.1 กราฟิก ออแกนไนเซอร์ (graphic organizers)

3.2 สื่อวัสดุที่ใช้ในการเรียนการสอน (manipulatives)

- 3.3 การใช้ทั้งสิ่งที่มองเห็นได้ (visual) และจินตนาการ (imagery)
- 3.4 ในห้องเรียนควรมีบอร์ด หรือบริเวณที่สามารถจัดแสดงข้อความได้ (word wall)
- 3.5 การจัดหาแหล่งเรียนรู้ไว้ในห้องเรียน เช่น พจนานุกรม ปทานุกรม สารานุกรม ฯลฯ
- 3.6 ตารางเวลาที่ติดไว้ในห้องเรียน
- 3.7 สื่อที่มองเห็นได้พร้อมคำอธิบาย
- 3.8 ภาษาภาพ (pictograph)

เอก แซ่จิ่ง (2560, หน้า 32) เรียกวิธีสแกฟโฟลด์ว่า “การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้” ได้กล่าวถึงที่มา จาก Vygotsky LS. (1978 อ้างถึงใน เอก แซ่จิ่ง, 2560, หน้า 32) เป็นผู้อธิบายว่า พัฒนาการและการเรียนรู้มีลักษณะที่เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน การเรียนรู้นำไปสู่พัฒนาการสนับสนุนพัฒนาการหรือผลักดันให้พัฒนาการเป็นไปในระดับที่สูงขึ้น เป็นการขยายระดับพัฒนาการออกไปอย่างไม่มีขีดจำกัด โดยเกิดจากการเรียนรู้โมทัศน์ 2 ประเภท คือ มโนทัศน์โดยธรรมชาติ และมโนทัศน์ที่เป็นระบบ

1. มโนทัศน์โดยธรรมชาติ เกิดจากการสังเกตหรือจากการรับความรู้สึก ทางประสาทสัมผัส อันเป็นประสบการณ์ที่เราสร้างขึ้นมาจากเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน ทั่ว ๆ ไป และได้ถูกนำมาใช้ในชีวิตประจำวันซึ่งเราอาจจะไม่รู้ตัว

2. มโนทัศน์ที่เป็นระบบ เป็นมโนทัศน์ที่ได้ถูกพัฒนาขึ้นมาในลักษณะที่เป็นระบบ มีลักษณะที่เป็นนามธรรมและได้ถูกนำมาใช้อย่างมีแบบแผนและจุดมุ่งหมาย ดังนั้น มโนทัศน์ที่เป็นระบบเกิดขึ้นจากการเรียนในโรงเรียนหรือสถานศึกษา มโนทัศน์ทั้ง 2 ประเภทนี้ทำงานประสานกัน มโนทัศน์ในชีวิตประจำวันเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ของเด็ก เพื่อให้ได้มาซึ่งมโนทัศน์ที่เป็นระบบ มโนทัศน์ที่เป็นระบบจะทำหน้าที่หลอมรวมมโนทัศน์ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เด็กได้นำไปใช้ประกอบการคิด ซึ่งก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มากขึ้น รวมทั้งเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาและขยายมโนทัศน์โดยธรรมชาติให้กลายเป็นมโนทัศน์ที่เป็นระบบ การพัฒนาจากความรู้ความเข้าใจจากมโนทัศน์โดยธรรมชาติไปสู่มโนทัศน์ที่เป็นระบบ จะต้องอาศัยสื่อกลางที่มีความหมายมีทั้งหมด 6 ประการ คือ 1) ภาษา 2) ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม 3) วัฒนธรรม 4) การเลียนแบบ 5) การชี้แนะ และการช่วยเหลือ 6) การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้ ซึ่งผู้เขียนได้สังเคราะห์ขั้นตอนในการเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้เพื่อนำมาพัฒนาการเรียนรู้เป็น 6 ขั้นตอน ได้แก่

- 1) การสร้างความสนใจ
- 2) การลดระดับการเรียนรู้ที่ไร้ หลักการ ระเบียบ หรือกฎเกณฑ์
- 3) การรักษาทิศทางการเรียนรู้

- 4) การกำหนดลักษณะสำคัญที่ควรพิจารณาของสิ่งที่จะเรียนรู้ให้เด่นชัด
- 5) ควบคุมความคืบหน้าของผู้เรียน
- 6) ควรมีการสาธิต

Tomas (2001 อ้างถึงใน อุบลวรรณ กิจคณะ, 2561, หน้า 64-65) ได้กล่าวถึง วิธีการสอน โดยใช้กลวิธีเสริมศักยภาพการเรียนรู้ (scaffolding) ได้ 6 แบบ ได้แก่

1. Modeling หมายถึง การสอนโดยการแสดงวิธีการให้ดูและให้ดูตัวอย่างประกอบ เช่น การให้ตัวอย่างรายงาน หรือการใช้แผนผังรูปภาพ หรือตารางประกอบการสอน
2. Bridging หมายถึง การช่วยผู้เรียนเชื่อมประสบการณ์เดิมกับความรู้ใหม่โดยใช้กลวิธีต่าง ๆ เช่น การระดมสมอง การตั้งคำถาม
3. Contextualization หมายถึง การจัดเตรียมเนื้อหาที่มีความหมายต่อผู้เรียน เช่น การสอนโดยใช้ภาษาในชีวิตประจำวันจะสามารถทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้ดีกว่าการใช้เนื้อหาทางวิชาการที่มีคำศัพท์ยาก
4. Schema-building หมายถึง การสอนให้ผู้เรียนมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องที่จะเรียนก่อน เช่น การใช้แผนผัง การให้ความหมายของคำศัพท์ก่อน
5. Text-representation หมายถึง การเรียนรู้เนื้อหาในรูปแบบใหม่ เช่น การแสดงบทบาทสมมติตามเนื้อหาที่เรียน
6. Metacognitive Development หมายถึง การช่วยให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังเรียนอะไร และวิธีการเรียนแบบใดมีประสิทธิภาพมากที่สุดสำหรับตนเอง เช่น การใช้กลวิธีพูดออกเสียงในขณะที่คิด (Think Aloud)

มยุรา กล่อมเจริญ (2559, หน้า 49-50) ได้สรุปขั้นตอนการสอนด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ ได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 นำเสนอกิจกรรม เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนแนะนำกิจกรรมว่ามีลักษณะอย่างไรด้วยการอธิบายเพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ

ขั้นตอนที่ 2 ค้นหาความสามารถ และมอบงานให้เหมาะสม เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนค้นหาความสามารถของนักเรียนแต่ละคน จากนั้นจึงมอบหมายงานให้โดยชี้ให้เห็นเป้าหมายและความคาดหวังที่ผู้สอนมีต่อนักเรียนแต่ละคน

ขั้นตอนที่ 3 เรียนรู้ร่วมกัน พาคิด พาทำ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนร่วมทำกิจกรรมไปพร้อมกับนักเรียน เป็นตัวแบบในการทำงาน คอยแนะนำ ตั้งคำถามกระตุ้นความคิดของนักเรียน คอยตรวจสอบความคิดความเข้าใจของนักเรียน

ขั้นตอนที่ 4 ลดระดับความช่วยเหลือเมื่อทำได้ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนสังเกตการณ์ทำงานของนักเรียน เมื่อพบว่าสามารถทำได้ดีขึ้นหรือทำได้ด้วยตนเองจะค่อย ๆ ลดความช่วยเหลือลง

ขั้นตอนที่ 5 คอยประคอง แก่ไข ให้ข้อมูลย้อนกลับ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนช่วยให้นักเรียนรู้ว่า ตนทำสิ่งใดได้แล้ว และสิ่งใดที่ควรพัฒนาแก้ไข

เมื่อศึกษาวิเคราะห์จากการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ที่มีผู้เสนอข้างต้น ผู้วิจัยสังเกตเห็นลักษณะบางประการที่ปรากฏร่วมกันคือ การมุ่งเน้นให้มีการทำงานร่วมกันระหว่างนักเรียนและครู รวมถึงนักเรียนกับนักเรียนด้วยกัน เป็นวิธีที่ผู้สอนช่วยเหลือนักเรียนจนกระทั่งนักเรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง จากนั้นจึงลดระดับความช่วยเหลือ จนกระทั่งยุติการช่วยเหลือในที่สุด จะเห็นได้ว่าผู้สอนมีส่วนสำคัญในการเอื้อให้นักเรียนทำงานสำเร็จ เปรียบเสมือนนั่งร้านที่คอยประคองประคองสิ่งก่อสร้างจนกว่าสิ่งนั้นจะตั้งอยู่ได้ด้วยตัวมันเองจึงรื้อนั่งร้านออก นอกจากนี้ ผู้สอนยังช่วยให้นักเรียนตระหนักถึงความสามารถของตน คลายความวิตกกังวลและพัฒนาตนเองต่อไป

นอกจากนี้ ผู้วิจัยสนใจการช่วยเหลือนักเรียนด้วยการให้นักเรียนเรียนรู้จากตัวแบบซึ่งเป็นหนึ่งในกลไกที่เหมาะสมอย่างยิ่งที่จะดำเนินควบคู่ไปกับวิธีสแกฟโฟลด์ ผู้วิจัยจึงเลือกพัฒนาความสามารถเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์

4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสแกฟโฟลด์

งานวิจัยในประเทศ

อุดมลักษณ์ กุลศรีโรจน์ (2554, หน้า 160-162) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มเสี่ยงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้เทคนิคสแกฟโฟลด์ โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มเสี่ยง ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้เทคนิคสแกฟโฟลด์ และ 2) เพื่อศึกษาผลของการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มเสี่ยง ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้เทคนิคสแกฟโฟลด์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) กรอบการสังเกตและบันทึกการใช้ชุดฝึก และ 2) แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ จากการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคสแกฟโฟลด์ ผลการวิจัยพบว่า ผลการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคสแกฟโฟลด์ ในด้านผลการเรียนของนักเรียน พบว่า นักเรียนทุกคนทำใบงานในแต่ละชุดฝึกได้คะแนนในระดับ “ผ่าน” ขึ้นไปทุกใบงาน ทั้งนี้ นักเรียนจำนวน 5 คน ได้คะแนนส่วนใหญ่อยู่ในระดับ “ผ่าน” มีนักเรียน 2 คน ที่ได้คะแนนใบงานส่วนใหญ่อยู่ในระดับ “ดี” โดยเทียบกับเกณฑ์การประเมิน 3 ระดับ ได้แก่ “ดี” “ผ่าน” และ “ต้องปรับปรุง”

มยุรา กล่อมเจริญ (2559, หน้า 80-81) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกมโฟลด์เพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) เพื่อพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์เพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ 2) เพื่อศึกษาผลของกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ ที่มีต่อการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) ขั้นตอนวิธีสแกฟโฟลด์ในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) แผนการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ 3) แบบประเมินการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ สามารถพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ได้จำนวน 12 แผนกิจกรรม และสามารถนำแผนการจัดกิจกรรมไปใช้พัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ 2) หลังทดลองและระยชติดตามผลนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ มีค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ใช้กิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อุบลวรรณ กิจคณะ (2561, หน้า 142) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนออนไลน์แบบกลุ่มสืบเสาะที่มีสแกฟโฟลด์ที่ส่งเสริมความสามารถการคิดเชิงประมวลผล โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ 1) เพื่อสังเคราะห์รูปแบบการเรียนออนไลน์แบบกลุ่มสืบเสาะที่มีสแกฟโฟลด์ที่ส่งเสริมความสามารถการคิดเชิงประมวลผล 2) เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนออนไลน์แบบกลุ่มสืบเสาะที่มีสแกฟโฟลด์ที่ส่งเสริมความสามารถการคิดเชิงประมวลผล และ 3) เพื่อรับรองรูปแบบการเรียนออนไลน์แบบกลุ่มสืบเสาะที่มีสแกฟโฟลด์ที่ส่งเสริมความสามารถการคิดเชิงประมวลผล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) บทเรียนออนไลน์ตามรูปแบบการเรียนออนไลน์แบบกลุ่มสืบเสาะที่มีสแกฟโฟลด์ ที่ส่งเสริมความสามารถการคิดเชิงประมวลผล 2) แบบวัดความสามารถการคิดเชิงประมวลผล 3) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการสังเคราะห์รูปแบบการเรียนออนไลน์แบบกลุ่มสืบเสาะที่มีสแกฟโฟลด์ที่ส่งเสริมความสามารถการคิดเชิงประมวลผลมี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ โมดูลผู้เรียน โมดูลผู้สอน โมดูลกระบวนการเรียนรู้จีโอซีที โมดูลสแกฟโฟลด์ และโมดูลการติดต่อสื่อสาร โดยมีกิจกรรมการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบที่สังเคราะห์ขึ้นอยู่ในระดับมาก 2) ศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนออนไลน์แบบกลุ่มสืบเสาะที่มีสแกฟโฟลด์ที่ส่งเสริมความสามารถการคิดเชิงประมวลผล พบว่า ผลการทดสอบประสิทธิภาพของบทเรียน เท่ากับ 1.07 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนด้วยรูปแบบที่พัฒนาขึ้นสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความสามารถการคิดเชิงประมวลผลของผู้เรียนที่เรียน

ด้วยรูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีความสามารถการคิดเชิงประมวลผลสูงกว่าผู้เรียนที่เรียน ด้วยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียนที่พัฒนาขึ้นตามรูปแบบอยู่ในระดับมาก 3) การรับรองรูปแบบการเรียนออนไลน์แบบกลุ่มสืบเสาะที่มีสแคฟโฟลด์ที่ส่งเสริมความสามารถการคิดเชิงประมวลผลอยู่ในระดับมาก การวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่ารูปแบบการเรียนออนไลน์แบบกลุ่มสืบเสาะที่มีสแคฟโฟลด์ที่ส่งเสริมความสามารถการคิดเชิงประมวลผลเป็นรูปแบบที่มีประสิทธิภาพและสามารถนำไปใช้ในได้อย่างเหมาะสม

ณัฐวัฒน์ จันทรโท (2563, หน้า 153) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Jigsaw ร่วมกับเทคนิค Scaffolding เรื่อง สภาพแวดล้อมทางกายภาพของทวีปยุโรป ที่มีต่อความสามารถในการใช้เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ เรื่อง ลักษณะทางกายภาพและสังคมของทวีปยุโรป ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียน ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Jigsaw ร่วมกับเทคนิค Scaffolding กับเกณฑ์ร้อยละ 80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ลักษณะทางกายภาพและสังคมของทวีปยุโรป ก่อนและหลังเรียน และ 3) เพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Jigsaw ร่วมกับเทคนิค Scaffolding 2) แบบประเมินความสามารถในการใช้เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ และ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Jigsaw ร่วมกับเทคนิค Scaffolding มีความสามารถในการใช้เครื่องมือทางภูมิศาสตร์หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Jigsaw ร่วมกับเทคนิค Scaffolding มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Jigsaw ร่วมกับเทคนิค Scaffolding มีความคงทนในการเรียนรู้

งานวิจัยต่างประเทศ

Luqman Rababah (2018) ได้ศึกษาเรื่อง การส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในการเขียน EFL/ESL ผ่านกลยุทธ์สแคฟโฟลด์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบกลยุทธ์และเทคนิคสแคฟโฟลด์ที่ครู EFL ใช้ในคำแนะนำ และเพื่อค้นหาว่าครู EFL ใช้กลยุทธ์และเทคนิคสแคฟโฟลด์ในชั้นเรียนการเขียนอย่างไร การศึกษาครั้งนี้ดำเนินการใน Discovery Schools (DSS) หนึ่งร้อยสาขาในเมืองอัมมาน ประเทศจอร์แดน ระหว่างปีการศึกษา 2555-2556 การสุ่มตัวอย่างที่สะดวกประกอบด้วยครู EFL สิบคน การศึกษาได้ใช้เครื่องมือเก็บข้อมูล 2 แบบ ได้แก่ การสัมภาษณ์และการสังเกต

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 8 คนให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วิธีสแกฟโฟลด์เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนในการเขียน นอกจากนี้ ผลการวิจัยพบว่า ครูที่เข้าร่วม 4 คนใช้วิธีสแกฟโฟลด์เป็นกลยุทธ์การสอนในชั้นเรียนผ่านการสังเกต แนะนำให้ทำการสอบสวนโรงเรียนที่ไม่ใช่ DSS ซึ่งใช้นโยบาย MoE เกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์เป็นลายลักษณ์อักษรสำหรับการศึกษาในอนาคตเพื่อพิจารณาว่าได้ปฏิบัติตามคำแนะนำที่คล้ายคลึงกันหรือไม่ และการเรียนการสอนนั้นประสบความสำเร็จหรือไม่

Widiana and Agus Husein As Sabiq (2021) ได้ศึกษาเรื่อง กลยุทธ์สแกฟโฟลด์ในการเขียนการสอนและความท้าทาย งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีสแกฟโฟลด์ในการสอน การเขียนข้อความนับใหม่และอธิบายข้อท้าทายของครูในการนำกลวิธีสแกฟโฟลด์ไปใช้ในการสอน การเขียนข้อความนับซ้ำและแนวทางในการจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นในการสอนการเขียน การวิจัยเชิงคุณภาพนี้เป็นการตรวจสอบครูสอนภาษาอังกฤษและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (เกรด 10) ของโรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษาใน Banyumas Regency ประเทศอินโดนีเซีย การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การสังเกต การสัมภาษณ์ และเอกสารประกอบ นักวิจัยใช้แบบจำลองของ Miles & Huberman เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวม ผลการวิจัยพบว่า ครูใช้กลยุทธ์นั่งร้านเพื่อพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิพากษ์และทักษะการคิดระดับสูงของนักเรียน กระบวนการประกอบด้วย 4 รอบหลักสูตร เช่น การพัฒนาภาคสนาม การสร้างแบบจำลอง การสร้างร่วมกัน และการเขียนอิสระ งานวิจัยนี้ยังพบว่าครูต้องเผชิญกับความท้าทายบางประการ เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในระดับต่าง ๆ การขาดความสนใจของนักเรียนในการทำกิจกรรมในห้องเรียน การขาดคำศัพท์ของนักเรียน และความยากลำบากในการจูงใจนักเรียน อย่างไรก็ตาม ครูพยายามตอบสนองต่อความท้าทายโดยดูจากการประเมิน ZPD ของนักเรียนในการประเมินครั้งก่อน ทำน้ำแข็งแตก ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของนักเรียน และอำนวยความสะดวกในการใช้พจนานุกรมอย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า วิธีสแกฟโฟลด์สามารถนำมาใช้ผสมผสานกับสื่อหรือรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งยังสามารถพัฒนาการคิดสร้างสรรค์ การเขียนสร้างสรรค์ และสามารถช่วยลดความวิตกกังวลในการเขียนของนักเรียนได้ นำไปสู่การมีเจตคติที่ดีต่อการเขียนสร้างสรรค์ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าวิธีสแกฟโฟลด์จึงเป็นวิธีที่เหมาะสมในการนำมาใช้จัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ในงานวิจัยครั้งนี้

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ

เจตคติเป็นเรื่องที่นักวิชาการหลายสาขาให้ความสนใจร่วมกัน แนวทางการศึกษาและการนิยามความหมายของเจตคติจึงมีหลายแนว นักวิชาการยุคปัจจุบันส่วนมากเห็นตรงกันว่า

เจตคตินั้นสัมพันธ์กับพฤติกรรม แต่จะสัมพันธ์กันในรูปแบบใดขึ้นอยู่กับแนวคิดที่จะนำมาใช้อธิบาย ซึ่งจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ พบข้อมูลดังนี้

5.1 ความหมายของเจตคติ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ได้ให้ความหมาย ของคำว่า ทัศนคติ หมายถึง แนวความคิดเห็น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, หน้า 562) คำว่า ทรศนะ หมายถึง ความเห็น, การเห็น, เครื่องรู้เห็น, สิ่งที่เห็น การแสดง, ทัศนะก็ใช้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, หน้า 542) และคำว่า เจตคติ หมายถึง ท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, หน้า 332)

Rosenberg and Hovland (1960 อ้างถึงใน ชีระพร อูรรณโณ, 2550, หน้า 435) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง แนวโน้ม ในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าบางประเภทด้วยการตอบสนองบางประเภท ซึ่งมีเป็นสามประเภทหลัก คือปัญญา อารมณ์ความรู้สึก และพฤติกรรม

จากความหมายดังกล่าว คำที่มีความหมายสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการวิจัยมากที่สุด คือ คำว่า “เจตคติ” เพราะในกระบวนการวิจัย ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษาแต่เพียงความคิดเห็นหรือแนวคิดของผู้เรียน หากแต่จะต้องศึกษาพฤติกรรมของผู้เรียนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน จึงเป็นสาเหตุให้ผู้วิจัยเลือกใช้คำว่า เจตคติ ในการวิจัยครั้งนี้

จากการศึกษาความหมายของคำว่า เจตคติ พบว่า มีนักวิชาการให้ความหมายคำคำนี้ไว้ในทิศทางเดียวกัน สามารถสรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดหรือ สภาพจิตใจที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นบุคคล สถานที่ สิ่งของ สถานการณ์ หรือแนวคิด อันก่อให้เกิดการแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งนั้น

5.2 องค์ประกอบของเจตคติ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553, หน้า 247-248) อธิบายว่า โดยทั่วไปเจตคติ ประกอบด้วย องค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบด้าน ความรู้ความเข้าใจ (Cognitive component) เป็นองค์ประกอบ ด้านความรู้ความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้านั้น ๆ เพื่อเป็นเหตุผลที่สรุปความ และรวมเป็นความเชื่อหรือช่วยในการประเมินสิ่งเร้านั้น ๆ

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้า ต่างเป็นผล ต่อเนื่องมาจากการที่บุคคลประเมินสิ่งเร้านั้นแล้วว่า พอใจหรือไม่พอใจ ต้องการหรือไม่ต้องการ ดีหรือไม่ดี

องค์ประกอบทั้งสองด้านนี้มีความสัมพันธ์กัน เจตคติบางอย่างจะประกอบด้วยความรู้ความเข้าใจมาก แต่ประกอบด้วยองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์น้อย แต่เจตคติ

บางอย่างก็มีลักษณะตรงกันข้าม เช่น เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษจะมีองค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ แต่มีองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ต่ำ ส่วนเจตคติทางนิยมแฟชั่นเสื้อผ้า จะมีองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์สูง แต่องค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจต่ำ เหตุนี้จึงอยู่ที่ครูจะเน้นองค์ประกอบด้านใดเป็นสำคัญและเหมาะสมกับธรรมชาติของการเรียนรู้นั้น

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) เป็นองค์ประกอบทางด้านความพร้อมหรือความโน้มเอียงที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติ หรือตอบสนองต่อสิ่งเร้า ในทิศทางที่จะสนับสนุนหรือคัดค้าน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้จาก การประเมินพฤติกรรมที่คิดจะแสดงออกมา จะสอดคล้องกับความรู้สึกที่มีอยู่ เช่น ผู้ที่มีต่อเจตคติ ต่อการเรียนดีก็จะมานะพยายามที่จะเรียนให้ดีและเรียนต่อในระดับสูงขึ้นไป

ทัศนิกา วงศ์เครือ (2560, หน้า 58) สรุปได้ว่า องค์ประกอบของเจตคติ มี 3 ประการ ได้แก่ องค์ประกอบด้านสติปัญญา (Cognitive component) องค์ประกอบ ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective component) และ องค์ ประกอบ ด้าน พฤติกรรม (Behavioral Component) องค์ประกอบทั้งสามนี้จะเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใด สิ่งหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง แต่จะมีปริมาณมากน้อยแตกต่างกันไปตามแต่ละบุคคล ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นถึงเจตคติของบุคคลได้อย่างแท้จริง ถ้าขาดองค์ประกอบใดขององค์ประกอบ หนึ่งแล้ว จะเป็นการศึกษาเจตคติที่ไม่สมบูรณ์

จากการศึกษาองค์ประกอบของเจตคติ พบว่า องค์ประกอบของเจตคติค่อนข้างใกล้เคียงกัน ในหลาย ๆ แหล่งข้อมูล ซึ่งองค์ประกอบต่าง ๆ นั้น ล้วนเป็นปัจจัยที่อยู่ภายในตัวมนุษย์ที่ส่งผลให้เกิดเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยผู้วิจัยได้เลือกแนวทางของ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553, หน้า 247-248) อธิบายว่า โดยทั่วไปเจตคติ ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ 1) องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive component) 2) องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective component) 3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) มาปรับใช้ในการจำแนกด้านของเจตคติของผู้เรียนในงานวิจัยต่อไป

5.3 หลักการวัดและการสร้างแบบวัดเจตคติ

เกศแก้ว คงคล้าย (2562, หน้า 50-51) ได้ศึกษาวิธีการใช้มาตรวัด พบว่า วิธีการดังกล่าว เป็นวิธีการที่ได้รับความนิยมในการนำมาใช้วัดเจตคติเป็นอย่างมาก ซึ่งพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2541, หน้า 112-115 อ้างถึงใน เกศแก้ว คงคล้าย 256, หน้า 50-51) ได้อธิบายถึงประเภทของการใช้มาตรวัดเจตคติไว้ 3 วิธี สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. วิธีการของ Thurstone Type หรือวิธีการวัดช่วงที่เท่ากัน (Equal Appearing Interval Scale) เป็นวิธีการวัดที่ต้องสร้างแบบวัดจากความคิดเห็นของบุคคลกลุ่มหนึ่งที่มีความน่าเชื่อถือได้เป็นเกณฑ์ โดยกำหนดเรื่องที่จะวัดข้อความตามโครงสร้าง เป็นทั้งข้อความเชิงบวก

เชิงลบ และเชิงเป็นกลางให้มีจำนวนมากที่สุด จากนั้นพิมพ์ข้อความลงบนบัตรจำนวนข้อความละ 1 ใบ จำแนกกลุ่ม ผู้ตัดสินข้อความออกเป็น 11 กลุ่ม โดยเรียงจากกลุ่มข้อความที่ไม่ชอบเลยไปจนกระทั่งกลุ่มที่ชอบที่สุดจาก A-K โดย A เป็นข้อความที่ต่อต้านคุณลักษณะที่ต้องการจะวัด กลุ่ม B C D E เป็นข้อความที่มีการต่อต้านน้อยลงไปตามลำดับ กลุ่ม F เป็นข้อความที่เป็นกลาง กล่าวคือ ไม่สนับสนุนหรือต่อต้าน กลุ่ม G H I J K เป็นกลุ่มข้อความที่ส่งเสริมข้อความที่จะวัดมากขึ้นตามลำดับ ซึ่งผู้ตัดสินข้อความนั้น จะมีหน้าที่เพียงตัดสินกลุ่มข้อความว่าสนับสนุนหรือต่อต้านมากน้อยเพียงใด

2. วิธีการของ Likert หรือ วิธีประมาณค่าร่วม (Summated Rating Scale) เป็นการวัดเจตคติที่ใช้แบบวัดความรู้สึกละและความเชื่อของบุคคลทั้งในทางบวกและทางลบ โดยการกำหนดช่วงความรู้สึกของบุคคล แบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยกำหนดค่าน้ำหนักคะแนนการตอบแต่ละตัวเลือก เป็น 5 4 3 2 1 สำหรับข้อความทางบวก และกำหนดค่าน้ำหนักคะแนนการตอบ 1 2 3 4 5 สำหรับข้อความทางลบ ซึ่งต้องประกอบด้วยข้อความที่แสดงความรู้สึกที่ดีและไม่ดีต่อสิ่งที่ต้องการ จะวัดในจำนวนข้อที่พอ ๆ กัน โดยอาจมีข้อความประมาณ 18-20 ข้อความ

3. วิธีการของ Osgood เทคนิคนี้จำแนกหรือการแตกความหมายของคำ (Semantic Differential Technique) เป็นการทำให้บุคคลที่ต้องการศึกษาเจตคติแสดงความหมายผ่านภาษา เพื่อศึกษามโนทัศน์ของสิ่งของ สถานที่ เหตุการณ์ หรือบุคคล โดยการกำหนดคำคุณศัพท์ที่มีความหมายตรงข้ามกันเรียงจากด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่ง ทั้งสิ้น 7 อันดับ ซึ่งในการวัดเจตคติด้วยวิธีการนี้ จะพิจารณาจากองค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ 1) การประเมินค่า 2) ศักยภาพ และ 3) การเคลื่อนไหว

พิรุณโปรย สำโรงทอง (2554, หน้า 37 – 40) ได้สรุปขั้นตอนในการสร้างแบบวัดเจตคติได้ดังต่อไปนี้

1. ขั้นตอนการกำหนดประเด็นในการศึกษาในการศึกษาเจตคติต่อสิ่งใดก็ตาม ผู้ศึกษาจะต้องกำหนดประเด็นว่าจะศึกษาในขอบเขตใดบ้าง เช่น เจตคติด้านความรู้ เจตคติด้านพฤติกรรม เป็นต้น

2. ขั้นตอนการตั้งคำถามและเลือกคำถาม เมื่อกำหนดประเด็นต่าง ๆ ที่จะศึกษาได้แล้ว ผู้ศึกษาจะต้องตั้งคำถามที่สอดคล้องกับประเด็นเหล่านั้น โดยคำถามต้องเป็นคำถามที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบออกมาให้ได้มากที่สุด

3. ขั้นตอนการสร้างข้อความครอบคลุมคุณลักษณะทั้ง 2 ทาง ได้แก่ ข้อความทางลบ และข้อความทางบวก ในการตั้งคำถาม ผู้ศึกษาจะต้องพิจารณาให้ตีว่าคำถามดังกล่าวเป็นไปในทิศทางใด

4. ขั้นตอนการกำหนดตัวแปรของเจตคติ เมื่อกำหนดคำถามและพิจารณาข้อคำถามเรียบร้อยแล้ว ให้ผู้ศึกษานำคำถามเหล่านี้มากำหนดค่าเจตคติว่ามีค่าตั้งแต่เท่าใด ถึงเท่าใด โดยพิจารณาและยึดหลักการของ Likert หรือ วิธีประมาณค่าร่วม (Summated Rating Scale)

5. ขั้นตอนการเลือกคำถาม คำถามที่ถูกสร้างขึ้นทุกข้อจะต้องถูกนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและทดสอบกับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มที่จะศึกษา เพื่อนำมาพิจารณาหาข้อบกพร่อง และวิเคราะห์ข้อคำถามด้วยการทดสอบค่าอำนาจจำแนกหรือการใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์รายข้อ

ธีรวุฒิ เอกะกุล (2549, หน้า 19-20) ได้อธิบายวิธีการวัดเจตคติได้ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นวิธีการที่สะดวกและตรงไปตรงมา ซึ่งผู้สัมภาษณ์จะต้องเตรียมข้อคำถามไว้ โดยเน้นคำถามที่สามารถวัดเจตคติได้ตรงเป้าหมายของผู้ศึกษา แต่ในวิธีการดังกล่าวกลับมีข้อจำกัดที่พบว่า ผู้ศึกษาอาจไม่ได้คำตอบที่ต้องการทั้งหมด เนื่องจากผู้ตอบคำถามอาจมีความเกรงกลัวต่อการแสดงความคิดเห็น ข้อจำกัดดังกล่าวจึงเป็นหน้าที่ให้ผู้ศึกษาต้องสร้างบรรยากาศที่ทำให้ผู้ตอบคำถามเกิดความรู้สึกผ่อนคลายและเป็นกันเอง

2. การสังเกต (Observation) เป็นวิธีการที่ใช้การจดบันทึกพฤติกรรมของบุคคลอย่างมีระเบียบแบบแผน ซึ่งผู้วัดเจตคติสามารถสังเกตความเชื่อ อุปนิสัยได้อย่างคร่าว ๆ แต่ในวิธีการดังกล่าวมีข้อจำกัดอยู่หลายประการ ได้แก่ การวัดอาจมีความไม่เป็นกลางเนื่องจากการสังเกตบางครั้งผู้สังเกตอาจสังเกตโดยมีความรู้สึกหรืออคติปะปน หรือบางครั้งผู้สังเกตอาจสังเกตได้อย่างไม่ทั่วถึง จึงต้องอาศัยการสังเกตซ้ำ ๆ จึงจะได้ข้อมูลในการวัดเจตคติที่มีคุณภาพ

3. การรายงานตนเอง (Self-Report) เป็นวิธีที่ผู้ถูกวัดแสดงความรู้สึกของตนเองตามสิ่งเร้าที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม หากสิ่งเร้าเป็นข้อคำถาม ก็จะทำให้ผู้ตอบแสดงความรู้สึกออกมาอย่างตรงไปตรงมา โดยแบบทดสอบหรือมาตรวัดที่สามารถใช้เป็นแนวทางในการวัด ได้แก่ มาตรวัดของ Thurstone, Guttman, Likert) และ Osgood

4. เทคนิคการจินตนาการ (Projective Techniques) เป็นวิธีการที่ต้องอาศัยสถานการณ์เพื่อทดสอบเจตคติของผู้ถูกวัด อาจเป็นสถานการณ์ที่ไม่สมบูรณ์ที่ผู้ถูกวัดเห็นเหตุการณ์ดังกล่าวแล้วจินตนาการออกมาด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่งเพื่อนำไปตีความต่อไป

5. การวัดทางสรีระภาพ (Physiological Measurement) เป็นการวัดที่ใช้เครื่องมือไฟฟ้าที่ถูกสร้างขึ้นมาเฉพาะการวัดความรู้สึก โดยทำให้พลังไฟฟ้าในร่างกายเปลี่ยนแปลง เช่น หากร่างกายรู้สึกอย่างหนึ่ง เข็มที่ปรากฏบนหน้าปัดของเครื่องจะชี้ไปในทิศทางหนึ่ง แต่ด้วยข้อจำกัดหลายประการ เช่นในเรื่องของงบประมาณ จึงทำให้วิธีการดังกล่าว ไม่ค่อยได้รับความนิยมในการวัดเจตคติ

จากการศึกษาหลักการวัดและการสร้างแบบวัดเจตคติ สรุปได้ว่า การวัดเจตคตินั้นผู้วิจัยจำเป็นต้องเลือกวิธีการวัดที่เหมาะสมกับบริบทที่ผู้วิจัยศึกษา ตลอดจนกระบวนการสร้างแบบวัดที่ต้อง

สร้างขึ้นอย่างมีระเบียบแบบแผน ซึ่งวิธีการวัดที่พบเป็นจำนวนมากในการศึกษาเจตคติของนักวิชาการหลายท่าน ได้แก่ วิธีการสัมภาษณ์ วิธีการสังเกต วิธีการรายงานตนเอง และวิธีการสร้างข้อความ/ข้อความคำถาม/แบบวัด โดยผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการใช้แบบวัดเจตคติของ Likert หรือ วิธีประมาณค่าร่วม (Summated Rating Scale) เพื่อความสะดวกและเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างของผู้วิจัยมากกว่า การสังเกตหรือสอบถาม เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างอาจไม่กล้าที่จะตอบคำถาม โดยการสัมภาษณ์โดยตรง การใช้แบบวัดเจตคติจึงเป็นวิธีการที่เหมาะสมที่สุดในการวิจัยครั้งนี้

5.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียน

พิรุณโพรย สำโรงทอง (2554, หน้า 88) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์กับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์กับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟบางนา อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 80 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 40 คน และกลุ่มควบคุม 40 คน กลุ่มทดลองสอนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ และกลุ่มควบคุมสอนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า 1) เจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์กับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) เจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนและหลังการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) เจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ ตามคู่มือครูก่อนและหลังการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรินธุ์ญา พลาวรรณ (2556, หน้า 135) ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กระบวนการสร้างตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์ที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาทักษะการเชื่อมโยงและเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กระบวนการสร้างตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กระบวนการสร้างตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์โดยเทียบกับเกณฑ์การประเมิน

- 3) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กระบวนการสร้างตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
- 4) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กระบวนการสร้างตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์โดยเทียบกับเกณฑ์การประเมิน
- 5) เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กระบวนการสร้างตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนสกลราชวิทยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม (Sampling Unit) จากนักเรียนทั้งหมด 12 ห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กระบวนการสร้างตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์ แบบทดสอบวัดความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์แบบอัตนัย แบบทดสอบวัดทักษะการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์แบบอัตนัย แบบวัดเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ ลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ผลการวิจัยที่เกี่ยวกับเจตคติพบว่า เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภายหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กระบวนการสร้างตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จักรพันธ์ สีหานาด (2559, หน้า 101) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวคิดการเสริมศักยภาพการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการใช้คำถามแบบกระตุ้นให้คิดและแผนผังความคิด โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามแนวคิดการเสริมศักยภาพการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการใช้คำถามแบบกระตุ้นให้คิดและแผนผังความคิดของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม 2) เปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มเครือข่ายบึงสามพัน อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 10 โรงเรียน ทั้งหมด 102 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเสริมศักยภาพการเรียนรู้ ด้วยเทคนิคการใช้คำถามแบบกระตุ้นให้คิด และแผนผังความคิด แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ แบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทย และแบบบันทึกภาคสนาม ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุม

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่าเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยการเสริมศักยภาพการเรียนรู้ภาษาเทคนิคการใช้คำถามแบบกระตุ้นให้คิดและแผนผังความคิด และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติไม่แตกต่างกัน แต่หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุม

แสงดาว ไหมทอง (2559, หน้า 87) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ 2) เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง 1 โรงเรียนลาดยาววิทยาคม อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 42 จำนวน 27 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายโดยวิธีการจับสลาก จำนวน 1 ห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความ เป็นแบบปรนัย และ 3) แบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีเจตคติต่อวิชาภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติทั้งต่อการเรียน และการเขียนสร้างสรรค์ ผู้วิจัยพบว่า เจตคติเกิดจากการเรียนรู้ของบุคคล ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด เจตคติจึงเป็นสิ่งที่สามารถพัฒนาไปพร้อม ๆ กับทักษะในด้านอื่น ๆ ได้ ซึ่งระดับของเจตคติมักจะพัฒนาควบคู่ไปกับผลสัมฤทธิ์ หรือทักษะ หรือความสามารถ ดังนั้น หากจะทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านใดก็ตาม ผู้วิจัยจำเป็นต้องออกแบบกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ที่ต้องคำนึงถึงทำที่ทัศนคติ และความรู้สึกของผู้เรียนด้วย

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 7 ห้อง รวม 275 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในรายวิชาการเขียนสร้างสรรค์ จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยการลงทะเบียนเรียนในรายวิชาเลือกเสรี วิชาการเขียนสร้างสรรค์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียน

เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเขียนสร้างสรรค์

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือทั้ง 3 ชนิดในการดำเนินการวิจัย ได้แก่

- 3.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยการใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ จำนวน 6 แผน รวม 12 คาบ
- 3.2 แบบประเมินความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์
- 3.3 แบบวัดเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์

4. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

4.1 แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การศึกษางานวิจัยการพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นพบว่า ระยะเวลาดำเนินกิจกรรมมีความแตกต่างกัน โดยทั่วไปแบ่งได้ 2 แบบ แบบแรกดำเนินกิจกรรมครั้งละ 2 ชั่วโมง หรือครั้งละ 2 คาบเรียน แบบที่ 2 คือดำเนินกิจกรรมครั้งละ 1 ชั่วโมง แบบแรกมักพบในงานวิจัยที่กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในช่วงชั้นสูงกว่าระดับประถมศึกษา เช่น นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ทฤษฎี เสมา, 2560) นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ประภารัช ทิพย์สงเคราะห์, 2555) แบบที่ 2 พบในงานวิจัยที่มีตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษา เช่น กันทิมา ธนะไพรินทร์ (2556) พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สามารถพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านกระบวนการสอนแบบสตอรี่ไลน์เรื่องการเขียนสร้างสรรค์ได้ภายในระยะเวลาดังกล่าว และในระดับมัธยมศึกษา สุภาพร แซ่ฮึง (2559) ได้พัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ โดยดำเนินกิจกรรมครั้งละ 2 ชั่วโมง พบว่า ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของกลุ่มตัวอย่างมีระดับความสามารถที่สูงขึ้นตามระยะเวลาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเลือกดำเนินกิจกรรมเพื่อพัฒนาการเขียนสร้างสรรค์ เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำขั้นตอนการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ มาพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้รายครั้ง จำนวน 6 แผน และตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมตามขั้นตอนดังนี้

- 1) ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเกี่ยวกับเนื้อหา ตัวชี้วัด และมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อประกอบการวางโครงสร้างรายวิชาและกำหนดผลการเรียนรู้ ในรายวิชาการเขียนสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นวิชาเลือกเสรี

2) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบและวิธีสแกฟโฟลด์ เพื่อวางแผนทางในการจัดการเรียนรู้มาพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์

3) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะและเจตคติให้มากยิ่งขึ้น เพื่อวางแผนทางในการจัดการเรียนรู้ให้ตอบโจทย์กับตัวแปรตามให้มากที่สุด

4) ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พร้อมบทบาทของผู้จัดกิจกรรมและนักเรียนเสนอเพื่อขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนกระตุ้นความสนใจ

ขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนนำเสนอตัวแบบ

ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ

ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนทดลองประยุกต์ใช้

ขั้นตอนที่ 5 ผู้สอนแก้ไขให้ผลสะท้อนกลับ

โดยในแต่ละแผนจะมีตัวแบบและรายละเอียดของกระบวนการจัดการเรียนรู้แตกต่างกันไปตามบทเรียนที่ผู้วิจัยได้ออกแบบไว้

5) นำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พร้อมบทบาทของผู้จัดกิจกรรมและนักเรียนเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านดังต่อไปนี้

1. ผศ.ดร.สุกัญญาโสภี ใจกล้า (ด้านภาษาไทย)
2. ดร.ประสรวงศ์ ต้นติเสนาะ (ด้านภาษาไทย)
3. รศ.ดร.กฤษยากาญจน์ โตพิทักษ์ (ด้านการวัดและประเมินผล)
4. ผศ.ดร.ชำนาญ ปาณาวงษ์ (ด้านการพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา)
5. ผศ.ดร.ชนิดดา ภูหงส์ทอง (ด้านจิตวิทยาการศึกษา)

ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านข้างต้น ตรวจสอบความเหมาะสมโดยการหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ผลการประเมินพบว่ามีความเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.06) และแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะให้เพิ่มเติมเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดและประเมินผลในแผนบางแผน (ดูในภาคผนวก หน้า 106)

6) ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถเขียนสร้างสรรค์ และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พร้อมบทบาทของผู้จัดกิจกรรมและนักเรียนตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

7) นำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถเขียนสร้างสรรค์ และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยทดลองกับกลุ่ม 1:1 มีนักเรียนแบ่งเป็นระดับ เก่ง กลาง และอ่อน จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาในการเขียนเวลาในการจัดกิจกรรม และเนื้อหาของกิจกรรม พบว่า การดำเนินกิจกรรมผ่านไปได้อย่างดี ผู้วิจัยสามารถดำเนินการตามแผนได้อย่างครบถ้วนตามเวลาที่กำหนด

8) หลังจากการทดลองใช้ (Try-out) ครั้งที่ 1 ผลลัพธ์ค่อนข้างสมบูรณ์ ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี จึงนำไปทดลองใช้กับทดลองใช้ครั้งที่ 2 กับกลุ่ม 1:10 จำนวน 9 คน แบ่งเป็นระดับ เก่ง 3 คน กลาง 3 คน และอ่อน 3 คน พบว่า การดำเนินกิจกรรมผ่านไปได้อย่างดี ผู้วิจัยสามารถดำเนินการตามแผนได้อย่างครบถ้วนตามเวลาที่กำหนด

9) นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับกลุ่ม 1:100 มีนักเรียนจำนวน 30 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ (E_1/E_2) ให้เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80

4.2 แบบประเมินความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์

ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบประเมินการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามขั้นตอน ต่อไปนี้

1) ศึกษาและสังเคราะห์จากแนวคิดองค์ประกอบการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และองค์ประกอบการวัดการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และเลือกแนวคิดที่เกิดจากการสังเคราะห์ของ มยุรา กล่อมเจริญ (2559, หน้า 60) ซึ่งสังเคราะห์ได้ 5 องค์ประกอบ ดังนี้ คือ องค์ประกอบที่ 1 ความคิดริเริ่ม องค์ประกอบที่ 2 อรรถรส องค์ประกอบที่ 3 คุณค่าทางปัญญาและจิตใจ องค์ประกอบที่ 4 การเลือกใช้ถ้อยคำ ความถูกต้อง และความเหมาะสมของภาษา องค์ประกอบที่ 5 การเชื่อมโยงและเรียบเรียงเนื้อหา

2) พิจารณาให้นำหน้าองค์ประกอบการวัดการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากการศึกษาแนวคิดและงานวิจัยการเขียนเชิงสร้างสรรค์ พบว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้ความสำคัญกับองค์ประกอบ ที่ 1 ความคิดริเริ่มมากที่สุด ผู้วิจัยจึงให้นำหน้าสอดคล้องกับแนวคิดของ มยุรา กล่อมเจริญ คือ ความคิดริเริ่มเป็นร้อยละ 30 อรรถรสสำคัญรองลงมาให้นำหน้าองค์ประกอบเป็นร้อยละ 20 คุณค่าทางปัญญาและจิตใจเป็นร้อยละ 20 การเลือกใช้ถ้อยคำ ความถูกต้องและเหมาะสม

ของภาษาให้น้ำหนักแต่ละองค์ประกอบเป็นร้อยละ 15 ส่วนการเชื่อมโยง และเรียบเรียงเนื้อหาให้น้ำหนักองค์ประกอบเป็นร้อยละ 15 รวมทั้งสิ้น 100 เปอร์เซนต์

3) ประเมินงานเขียนเพื่อให้คะแนนงานเขียนของนักเรียนแต่ละคนนั้น ใช้วิธีการประเมินด้วยความรู้สึกของผู้ประเมิน โดยวิธีนี้ใช้ผู้ตรวจมากกว่า 1 คน การประเมินจึงจะมีความน่าเชื่อถือ การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ผู้ประเมิน ได้แก่ ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาจำนวน 3 ท่าน

4) พัฒนาเกณฑ์การประเมินตามคำจำกัดความเชิงปฏิบัติการของแต่ละองค์ประกอบ สำหรับผู้ประเมิน

5) นำแบบประเมินการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเกณฑ์การพิจารณาให้คะแนนที่ผู้วิจัยพัฒนาเพิ่มเติมขึ้น เสนอเพื่อขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

6) นำแบบประเมินการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเกณฑ์การพิจารณาให้คะแนนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) นับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ มากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 โดยกำหนดคะแนนของความคิดเห็นดังนี้

+1 = แน่ใจว่าแบบประเมินวัดความสามารถที่คาดหวัง

0 = ไม่แน่ใจว่าแบบประเมินวัดความสามารถที่คาดหวัง

-1 = แน่ใจว่าแบบประเมินไม่ได้วัดความสามารถที่คาดหวัง

ผลปรากฏว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 และผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะให้ปรับแก้ไขคำผิดจำนวน 3 คำ

7) ปรับปรุงแบบประเมินความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

8) นำแบบประเมินความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร ที่เรียนในหัวข้อการเขียนสร้างสรรค์ กลุ่ม 1:10 จำนวน 30 คน แล้วนำแบบประเมินมาปรับปรุงให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น จากนั้นจึงนำมาให้ผู้ประเมินซึ่งเป็นครูผู้สอนประจำวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา 3 ท่าน ทำการประเมิน รวมถึงนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาค่าคุณภาพของเกณฑ์การประเมินความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (r_{xy}) ด้วยวิธี Correlation Coefficient หรืออีกชื่อคือ Pearson Correlation เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องกันของการให้คะแนนความเชื่อมั่น และความปรนัยของเกณฑ์ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 3 ผลการตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมิน และผลการตรวจสอบความสอดคล้องกันระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) จากผู้ประเมิน 3 ท่าน ด้วยวิธี Correlation Coefficient

องค์ประกอบ	ผู้ประเมิน						
	n	1-2	p	1-3	p	2-3	p
ความคิดริเริ่ม		0.57	0.00	0.69	0.00	0.70	0.00
อรรถรส		0.88	0.00	0.78	0.00	0.80	0.00
คุณค่าทางปัญญาและจิตใจ		0.72	0.00	0.93	0.00	0.66	0.00
การเลือกใช้ถ้อยคำ ความถูกต้องและความเหมาะสมของภาษา	30	0.88	0.00	0.87	0.00	0.93	0.00
การเชื่อมโยงและเรียบเรียงเนื้อหา		0.59	0.00	0.75	0.00	0.83	0.00
รวม		0.68	0.00	0.64	0.00	0.80	0.00

P < .05

จากตารางที่ 2 ค่าสหสัมพันธ์ (r) ขององค์ประกอบรายด้าน ภาพรวมมีค่าอยู่ระหว่าง 0.64 – 0.80 ซึ่งเป็นค่าที่เข้าใกล้ +1.0 หมายความว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน ดังนั้นแบบประเมินนี้มีความเที่ยงอยู่ในเกณฑ์ดี จึงสามารถนำไปใช้ในการประเมินผลงานเขียนสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างได้

4.3 แบบวัดเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์

การสร้างแบบวัดเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) ศึกษาการสร้างแบบวัดเจตคติจากการวัดเจตคติมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีของ Likert

2) วิเคราะห์เนื้อหาการเขียนสร้างสรรค์ที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้และนำมาเรียบเรียงเป็นรายด้าน รวม 3 ด้าน ตามแนวคิดของของปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546, หน้า 58) เพื่อนำมาใช้วัดเจตคติได้ดังต่อไปนี้

- 2.1) ด้านความรู้ ความเข้าใจในการเขียนสร้างสรรค์
- 2.2) ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ต่อการเขียนสร้างสรรค์
- 2.3) ด้านพฤติกรรมในการเขียนสร้างสรรค์

3) สร้างแบบวัดเจตคติต่อเขียนสร้างสรรค์เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ซึ่งมีรายละเอียดของข้อความสอดคล้องกับเจตคติทั้ง 3 ด้านที่กำหนด โดยมีเกณฑ์การให้ระดับความคิดเห็นดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยกับข้อความนั้นมากที่สุด
4	หมายถึง	เห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก
3	หมายถึง	เห็นด้วยกับข้อความนั้นปานกลาง
2	หมายถึง	เห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อย
1	หมายถึง	เห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อยที่สุด

เมื่อนำคะแนนมาแปลผลแล้วจะสามารถจำแนกระดับเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้เป็น 4 ระดับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.01 - 5.00 หมายถึง มีระดับเจตคติต่อเขียนสร้างสรรค์มากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.01 - 4.00 หมายถึง มีระดับเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์มาก

คะแนนเฉลี่ย 2.01 - 3.00 หมายถึง มีระดับเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.00 หมายถึง มีระดับเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์น้อย

4) นำแบบวัดเจตคติที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อคำถาม เพื่อตรวจสอบหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยมีเกณฑ์ในการประเมินค่าความสอดคล้องดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นวัดได้สอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นวัดได้สอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นไม่สามารถวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ซึ่งผู้วิจัยจะเลือกข้อที่มีคะแนนการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 – 1.00 โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป (โปรแกรม ประจันบาน, 2553, หน้า 164) สรุปความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินความสอดคล้อง (Index of Item objective Congruence : IOC) ของแบบวัดเจตคติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.98 (ดูในภาคผนวก หน้า 121)

5) นำแบบวัดเจตคติทั้ง 25 ข้อมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ โดยผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะว่า ข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกควรเป็นไปในทางเดียวกัน หากถามในเชิงบวกแล้วไม่จำเป็นต้องถามในเชิงลบ เพราะผู้วิจัยให้ผู้เรียนสามารถเลือกระดับความรู้สึกได้ เช่น มีความสุขระดับน้อยที่สุด ก็ยอมได้

6) นำแบบวัดเจตคติที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวรที่เรียนในหัวข้อการเขียนสร้างสรรค์

กลุ่ม 1:10 จำนวน 9 คน เพื่อนำไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach (α -Coefficient) ซึ่งกำหนดค่า 0.70 ขึ้นไปถือว่ามีความเชื่อมั่น จากการนำแบบวัดเจตคติไปทดลองใช้แล้ว (Try-out) พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.97 (ดูในภาคผนวก หน้า 129)

7) นำแบบวัดเจตคติที่ผ่านการทดลองใช้และปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว ไปเก็บข้อมูลจริงกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการดำเนินการและเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนและแผนกิจกรรมพัฒนาการเขียนสร้างสรรค์ที่ได้ออกแบบไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ส่งไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวรเพื่อชี้แจง และทำความเข้าใจ เรื่องการทำวิจัยในครั้งนี้

1.2 เมื่อผู้วิจัยได้รับการตอบรับให้ความร่วมมือในการทำวิจัยแล้ว ผู้วิจัยใช้เวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ ในการสร้างความคุ้นเคยกับนักเรียน สังเกตและสอบถามข้อมูลเบื้องต้นของนักเรียน เพื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์

1.3 ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูลก่อนการทดลอง (Pretest) เพื่อประเมินการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามแบบประเมินที่ผู้พัฒนาขึ้นก่อนเริ่มกิจกรรม และตรวจสอบคะแนนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของกลุ่มตัวอย่าง

2. ขั้นดำเนินการกิจกรรม ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมโดยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมกิจกรรมทั้งหมด 6 กิจกรรม ตามแผนกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ใช้ระยะเวลาในการทำกิจกรรม สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที โดยมีระยะเวลาดำเนินการตามแผน ดังตารางต่อไปนี้

ครั้งที่	วันที่	เวลา	กิจกรรม
1	23 มกราคม 2566	11.45 น. – 13.25 น.	การสร้างสรรค์ประโยค
2	30 มกราคม 2566	11.45 น. – 13.25 น.	เพลงพาไป
3	6 กุมภาพันธ์ 2566	11.45 น. – 13.25 น.	สิ่งประดิษฐ์ในจิตใจ
4	13 กุมภาพันธ์ 2566	11.45 น. – 13.25 น.	รูปสร้างเรื่อง
5	20 กุมภาพันธ์ 2566	11.45 น. – 13.25 น.	เรื่องเล่าชาวการ์ตูน
6	27 กุมภาพันธ์ 2566	11.45 น. – 13.25 น.	สื่อภาพยนตร์อลเวง

ตารางที่ 4 ระยะเวลาดำเนินการกิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์

จากตารางระยะเวลาดำเนินกิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ จำนวน 6 กิจกรรม คาบละ 50 นาที สัปดาห์ละ 2 คาบ ประกอบด้วยกิจกรรม 6 กิจกรรม ได้แก่ หัวข้อนี้มีเรื่อง เพลงพาไป สิ่งประดิษฐ์ในจิตใจ รูปสร้างเรื่อง เรื่องเล่าชาวการ์ตูน สื่อภาพยนตร์อลเวง

3. ขั้นตอนหลังการดำเนินกิจกรรม

3.1 เมื่อดำเนินกิจกรรมครบตามที่กำหนดแล้ว ผู้วิจัยประเมินการเขียนสร้างสรรค์ของกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบประเมินการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Posttest)

3.2 ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการประเมินการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มาวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อทดสอบสมมุติฐาน

6. วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการต่อไปนี้

6.1 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ดังนี้

1) แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.1) วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการประเมินความเหมาะสมเป็นมาตราวัด 5 ระดับ

1.2) วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 โดยใช้สถิติค่าร้อยละหาค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2

2) คุณภาพของแบบประเมินความสามารถการเขียนสร้างสรรค์

2.1) วิเคราะห์ข้อมูลประเมินความเหมาะสมของแบบประเมินความสามารถการเขียนสร้างสรรค์กับจุดประสงค์การเรียนรู้ และนำมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) นำค่าดัชนีความสอดคล้องที่คำนวณได้มาเทียบเกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ยมากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 หมายถึง ข้อคำถามมีความเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ค่าเฉลี่ยน้อยกว่า 0.50 หมายถึง ข้อคำถามไม่มีความเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ต้องปรับปรุง

2.2) วิเคราะห์คุณภาพของแบบประเมินความสามารถการเขียนสร้างสรรค์

6.2 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตรวจสอบสมมติฐานโดยการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและคะแนนหลังเรียนด้วยสถิติการทดสอบที่แบบไม่อิสระ (t – test Dependent Samples)

6.3 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบวัดเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (\bar{X}) โดยนำค่าระดับที่ได้รับมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปแปลความหมาย จากนั้นเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับเจตคติก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยสถิติการทดสอบที่แบบไม่อิสระ (t – test Dependent Samples)

6.4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการเขียนสร้างสรรค์กับเจตคติที่นักเรียนมีต่อการเขียนสร้างสรรค์ โดยใช้สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) โดยเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตามเกณฑ์ดังนี้ (กมลวรรณ ตั้งชนกานนท์, 2555, อ้างถึงใน ชีระวีร์ บัวหลวง ศุภพิชญพงษ์, 2564).

1	หมายถึง	ตัวแปรสัมพันธ์ทางบวกแบบสมบูรณ์
0.7 ถึง 1	หมายถึง	ตัวแปรสัมพันธ์ทางบวกในระดับสูง
0.3 ถึง 0.7	หมายถึง	ตัวแปรสัมพันธ์ทางบวกปานกลาง
0 ถึง 0.3	หมายถึง	ตัวแปรสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ
0	หมายถึง	ตัวแปรไม่สัมพันธ์กัน
0 ถึง -0.3	หมายถึง	ตัวแปรสัมพันธ์ทางลบในระดับต่ำ
-0.3 ถึง -0.7	หมายถึง	ตัวแปรสัมพันธ์ทางลบปานกลาง
-0.7 ถึง -1	หมายถึง	ตัวแปรสัมพันธ์ทางลบในระดับสูง
-1	หมายถึง	ตัวแปรสัมพันธ์ทางลบแบบสมบูรณ์

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติที่ใช้หาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ โดยคำนวณจากสูตรดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556, หน้า 10)

$$E_1 = \frac{\sum X_1/N}{A} \quad \text{และ} \quad E_2 = \frac{\sum X_2/N}{B}$$

เมื่อ	E_1	แทน	คะแนนรวมของทุกคนจากใบกิจกรรมและใบงานระหว่างเรียน
	E_2	แทน	คะแนนของการใช้แบบประเมินความสามารถหลังเรียน
	ΣX_1	แทน	คะแนนรวมของคะแนนความสามารถก่อนเรียน
	ΣX_2	แทน	คะแนนรวมของคะแนนความสามารถหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียน
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดระหว่างเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของใบกิจกรรมและใบงานหลังเรียน

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบประเมินความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ และแบบวัดเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์

2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้ (เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย, 2557, หน้า 147-148)

$$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความกับลักษณะพฤติกรรม
	ΣR	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยคำนวณจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ตามวิธีการของครอนบัค (Cronbach) ดังนี้ (เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย, 2557, หน้า 160)

$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\Sigma s_i^2}{s^2} \right]$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่น
	k	แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือ
	Σs_i^2	แทน	ผลรวมของความแปรปรวนของข้อคำถามแต่ละข้อ
	s^2	แทน	ความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

2.3 ตรวจสอบความสอดคล้องกันของการให้คะแนน จากผู้ประเมิน 3 ท่าน ความเชื่อมั่น ความเป็นปรนัยของเกณฑ์ และค่าความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถเขียนสร้างสรรค์กับเจตคติที่นักเรียนมีต่อการเขียนสร้างสรรค์ โดยคำนวณจากสูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (r_{xy}) (เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย, 2557, หน้า 152)

$$r_{xy} = \frac{n(\sum xy) - (\sum x)(\sum y)}{\sqrt{[n\sum x^2 - (\sum x)^2][n\sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของข้อมูลที่วัดจากตัวแปรที่ 1 หรือตัว x
	$\sum y$	แทน	ผลรวมของข้อมูลที่วัดจากตัวแปรที่ 1 หรือตัว y
	$\sum xy$	แทน	ผลรวมของผลคูณของตัวแปรที่ 1 และ 2
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลที่วัดจากตัวแปรที่ 1
	$\sum y^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลที่วัดจากตัวแปรที่ 1
	n	แทน	ขนาดของตัวอย่าง

3. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

3.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) คำนวณจากสูตร ดังนี้ (ปรกรณ์ ประจันบาน, 2552, หน้า 214)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	\bar{x}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง

3.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) คำนวณจากสูตร ดังนี้ (ปรกรณ์ ประจันบาน, 2552, หน้า 228)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

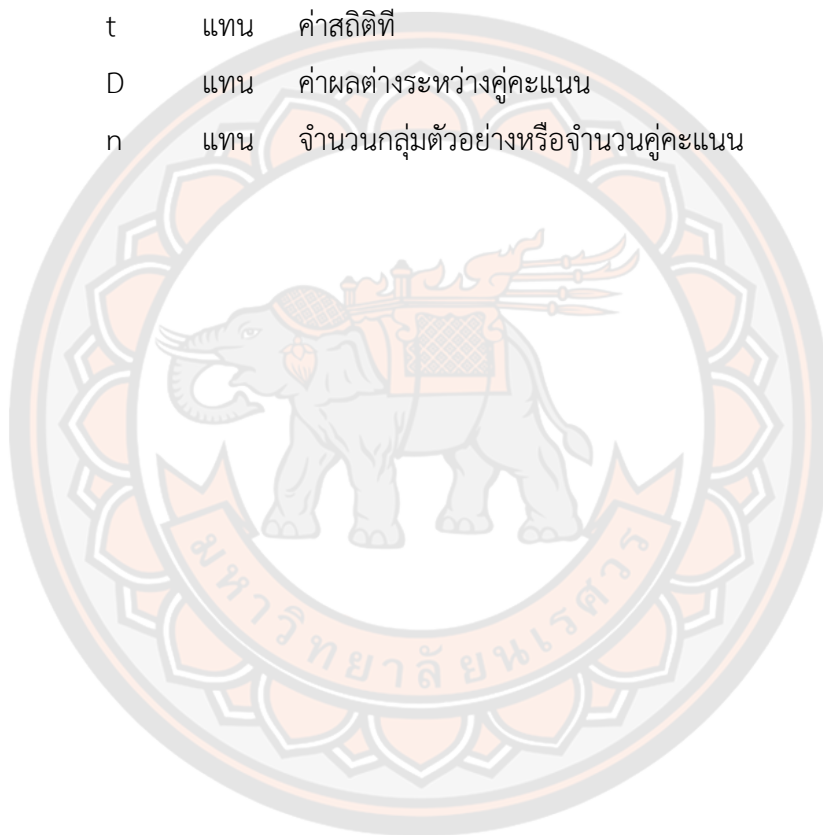
เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง
	$(\sum x)^2$	แทน	กำลังสองของคะแนนรวม
	N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

4. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

4.1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้วยการทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยทดสอบค่าที่แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test Dependent) (อนวัต คุณแก้ว, 2562, หน้า 205)

$$t = \frac{\sqrt{n\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}}{(n-1)}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่
	D	แทน	ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 เปรียบเทียบความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ออกเป็น 4 ตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตอนที่ 1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 86.78/83.90 แสดงว่าเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 มีรายละเอียดดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงผลการหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คน

รายการ	ผลการประเมินระหว่างเรียน						รวม	หลังเรียน
	1	2	3	4	5	6		
คะแนนเต็ม	15	15	15	15	15	15	90	30
คะแนนเฉลี่ย	12.80	12.70	13.13	12.87	13.27	13.33	78.10	25.17
เฉลี่ยร้อยละ	85.33	84.67	87.53	85.80	88.47	88.87	86.78	83.90
(E_1/E_2)	86.78							83.90

จากตารางที่ 5 พบว่า ค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกโฟลด์ มีค่าเท่ากับ 86.78/83.90 แสดงว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกโฟลด์

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกโฟลด์มีความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รายละเอียดดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การประเมิน	\bar{X}	S.D.	\bar{D}	S.D. _D	t	Sig.(1-tailed)
ก่อนเรียน	16.57	2.05	8.60	2.72	17.29 *	0.0000
หลังเรียน	25.17	1.42				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 6 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.57 และ 25.17 โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ มีเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รายละเอียดดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์

รายการ	\bar{X}	S.D.	\bar{D}	S.D. _D	t	Sig.(1-tailed)
ก่อนเรียน	3.22	0.14	1.19	0.32	20.11 *	0.0000
หลังเรียน	4.40	0.28				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 พบว่า ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 (ระดับมาก) และ 4.40 (ระดับมากที่สุด) โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และ เจตคติต่อการเขตรสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการเขียนสร้างสรรค์กับเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ที่เพิ่มขึ้นสัมพันธ์กันในทางบวกระดับต่ำกับคะแนนเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รายละเอียดดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการเขียนสร้างสรรค์กับเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตัวแปร	n	คะแนนเต็ม	\bar{X}	r	Sig.(1-tailed)
ความสามารถ ในการเขียนสร้างสรรค์	30	30	25.17	0.165	0.0000
เจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์		5	4.40		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่าผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการเขียนสร้างสรรค์กับเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.165 โดยแปลผลได้ว่า ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ที่เพิ่มขึ้นสัมพันธ์กันในทางบวกระดับต่ำกับคะแนนเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

บทสรุป

การพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้สรุปผล อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์
3. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สรุปผลการวิจัย

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 86.78/83.90 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์มีความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ มีเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ที่เพิ่มขึ้นสัมพันธ์กันในทางบวกระดับต่ำกับคะแนนเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาผลการวิจัย 4 ประการ คือ 1) การสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2) การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ 3) การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ และ 4) ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยสามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. การหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 86.78/83.90 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ทั้งนี้ เนื่องด้วยผู้วิจัยได้สังเกตและศึกษาความสามารถของกลุ่มตัวอย่างมาเป็นอย่างดี และพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความสนใจและธรรมชาติของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มจากการศึกษาดำรง เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปทดลอง (try out) เพื่อปรับปรุงแก้ไขจนได้แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ จัดหาและสร้างสรรค์ตัวแบบที่น่าสนใจให้กับผู้เรียน ประกอบกับวิธีสแกฟโฟลด์อันเป็นโครงสร้างชั่วคราวที่ออกแบบสำหรับผู้เรียนเฉพาะกลุ่ม เน้นบทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ตามโจทย์ที่กำหนดให้ได้ดียิ่งขึ้น ทั้งยังศึกษาวิธีการหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวมาเป็นอย่างดี ซึ่งจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยยังไม่พบการหาประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ในการพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ในที่นี้ผู้วิจัยจึงขออ้างอิงประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ว่ามีความสอดคล้องกับความสามารถในรายวิชาอื่น กล่าวคือ สอดคล้องกับงานวิจัยที่เน้นรูปแบบการสอนเทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้เช่นกัน ของ สมทรง สุภาพ (2557, หน้า 146) ที่เปรียบเทียบประสิทธิภาพของโมดูลการอ่านภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เน้นรูปแบบการสอนเทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้ของนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระนคร มีค่าเท่ากับ 81.15/79.25 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 และเช่นเดียวกับงานวิจัยที่ใช้ตัวแบบอย่างงานวิจัยของ จีรศักดิ์ ดีสะเมาะ (2562, หน้า 97) ที่พบว่า กิจกรรมการเรียนการสอนที่เสริมสร้างความสามารถในการใช้ตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์เพื่อแก้ปัญหาสถานการณ์ในชีวิตประจำวันสำหรับ

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 70.30/69.10 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 60/60

2. การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ มีผลทำให้ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับกับผลการวิจัยของ สุชาติา พันธุ์รัตน์ (2558, หน้า 62) ที่ศึกษาเรื่องการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมพฤติกรรมเพื่อสังคมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า หลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเอื้อสังคมของกลุ่มทดลองที่ได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมเพื่อสังคมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกต สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยที่ใช้วิธีสแกฟโฟลด์ในการจัดกิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของ มยุรา กล่อมเจริญ (2559, หน้า 75) ที่พบว่า หลังทดลองและระยะติดตามผลนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ใช้กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ มีค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียนสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิจัยที่สอดคล้องกันกับผู้วิจัยท่านอื่นซึ่งเป็นไปทิศทางที่ดีนั้นสะท้อนให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สามารถทำให้ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนพัฒนาขึ้นได้อย่างชัดเจน เป็นไปตามทฤษฎีปัญญาทางสังคม (Social cognitive theory) ของ Albert Bandura (1977, p. 22) ที่ว่าด้วยเรื่องของการเรียนรู้ของมนุษย์ส่วนหนึ่งเกิดจากตัวแปรทางสังคม โดยมนุษย์ในสังคมจะมีฐานะเป็นตัวแบบ มนุษย์จึงเรียนรู้จากการสังเกต การเรียนรู้เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม ซึ่งทั้งผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อกันและกัน พฤติกรรมของนักเรียนส่วนมากจะเป็นการเรียนรู้โดยการสังเกต (Observational Learning) หรือการเลียนแบบจากตัวแบบ (Modeling) ส่วนนี้เป็นการทลายข้อจำกัดของผู้สอนที่บางครั้งอาจจะไม่สามารถเป็นตัวแบบในด้านการเขียนบางประเภทได้ ก็สามารถจัดหาตัวแบบอื่น ๆ มาแทนตนเองให้ผู้เรียนสังเกตเรียนรู้ ผู้เรียนจึงได้รับความรู้และมุมมองใหม่ ๆ ได้อย่างกว้างขวางจากตัวแบบที่หลากหลาย ไม่จำกัดแค่เฉพาะผู้สอนเท่านั้น ความสามารถในการเขียนของนักเรียนจึงถูกพัฒนาให้เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการบรรยาย

3. การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ มีผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 (ระดับมาก) และ 4.40 (ระดับมากที่สุด) โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระดับเจตคติที่เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จักรพันธ์ สีหามาต (2559, หน้า 96) ที่พบว่า เจตคติของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

หลังการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ตามแนวคิดการเสริมศักยภาพการเรียนรู้ (scaffolding) ด้วยเทคนิคการใช้คำถามแบบกระตุ้นให้คิดและแผนผังความคิด หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ .05 รวมถึงสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรินทร์ญา พลาวรรณ (2556, หน้า 135) ที่พบว่า เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภายหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กระบวนการสร้างตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ข้อสังเกตที่พบก็คือ ระดับเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ก่อนเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นั้นอยู่ในระดับมาก เหตุนี้อาจเนื่องมาจาก วิชาการเขียนสร้างสรรค์ที่ผู้วิจัยดำเนินการทดลองนี้เป็นวิชาเลือกเสรี ที่ผู้เรียนสามารถเลือก ลงทะเบียนเรียนได้ตามความสมัครใจ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคาดว่านักเรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ น่าจะมีเจตคติที่ดีกับการเขียนสร้างสรรค์เป็นทุนเดิมอยู่แล้วจึงได้เลือกลงทะเบียนมาเรียนในรายวิชานี้ เมื่อเข้าสู่กระบวนการพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ก็ส่งผลต่อระดับเจตคติที่มากอยู่แล้วให้มากขึ้นไปอีกจนอยู่ในระดับมากที่สุด แสดงเห็นว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ที่ผู้วิจัยออกแบบขึ้น ทั้งหมด 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนกระตุ้นความสนใจ ขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนนำเสนอตัวแบบ ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนแสดง พฤติกรรมเหมือนตัวแบบ ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนทดลองประยุกต์ใช้ และขั้นตอนที่ 5 ผู้สอนแก้ไข ให้ผลสะท้อนกลับ ให้ผลที่ผู้วิจัยคาดหวัง โดยตลอดการจัดกิจกรรมผู้สอนจะคอยช่วยเหลือ แนะนำ และมีปฏิสัมพันธ์ในการเขียนสร้างสรรค์ตามระดับความสามารถของนักเรียน ให้พัฒนาความสามารถ ในการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนจากเดิมให้ได้ดียิ่งขึ้น โดยผู้สอนจะค่อย ๆ ลดความช่วยเหลือลง เมื่อนักเรียนมีความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ได้ดียิ่งขึ้นจนเขียนได้ด้วยตนเองอย่างเต็มที่แล้ว ผู้สอน จะยุติความช่วยเหลือลง กระบวนการเช่นนี้ไม่เพียงแต่สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียน สร้างสรรค์ได้อย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังยกระดับเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเขียนสร้างสรรค์ให้ดียิ่งขึ้น อีกด้วย

4. ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สะท้อนให้เห็นว่าระดับ ความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์กับระดับเจตคติมีความสัมพันธ์กัน โดยผลการวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการเขียนสร้างสรรค์กับเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า มีค่าอยู่ที่ 0.165 หมายถึง ความสามารถในการเขียน สร้างสรรค์ที่เพิ่มขึ้นสัมพันธ์กันในทางบวกระดับต่ำกับคะแนนเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ที่เพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ หากผู้วิจัยสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียน สร้างสรรค์ของนักเรียนให้สูงขึ้นได้ เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเขียนสร้างสรรค์ก็จะสูงขึ้นด้วย ทั้งนี้ อธิบายได้ว่า เหตุที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ กับเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์อยู่ในระดับต่ำ ทั้งที่ระดับเจตคติหลังเรียนสูงขึ้นนั้น อาจเป็นเพราะ

ตัวแปรที่ผู้วิจัยต้องการพัฒนาเป็นตัวแปรที่ยากสำหรับนักเรียน นั่นคือความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นทักษะที่ต้องอาศัยทักษะอื่นหลายประการรวมกัน รวมถึงระยะเวลาการกระทำซ้ำ เป็นช่วงเวลาสั้น ๆ เพียง 6 สัปดาห์ หากมีระยะเวลาในการเรียนรู้ตัวแบบซ้ำ ๆ และได้ฝึกฝนมากกว่านี้ ก็อาจคาดเดาได้ว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการเขียนสร้างสรรค์กับเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์อาจขึ้นมากอยู่ในระดับที่สูงขึ้นได้ เนื่องจากเมื่อนักเรียนสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเขียนสร้างสรรค์ของตนเองได้สำเร็จอย่างมีความสุข ไม่รู้สึกเครียดหรือกดดัน ผู้เรียนก็จะมีความรู้สึกนึกคิดหรือมีสภาพจิตใจที่ต่อสิ่งที่ตนเองกำลังกระทำอยู่ในทิศทางที่ดีขึ้น รู้สึกดีต่อความรู้ความเข้าใจของตนเอง รู้สึกดีต่อความรู้สึกหรืออารมณ์ของตนเองขณะเรียน และรู้สึกดีต่อด้านพฤติกรรมการเขียนสร้างสรรค์ของตนเองไปด้วย เมื่อเจตคติดีขึ้นทั้ง 3 องค์ประกอบ จึงส่งผลให้ระดับเจตคติสูงขึ้นมากที่สุดในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ อีระวีร์ บัวหลวง ศุภพิชญพงษ์ (2564, หน้า 114) ที่ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการอ่านวิเคราะห์และจิตสำนึกรักท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวคิดละครสร้างสรรค์ร่วมกับนิทานพื้นบ้าน เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านวิเคราะห์และจิตสำนึกรักท้องถิ่น ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านวิเคราะห์กับจิตสำนึกรักท้องถิ่น พบว่า ความสามารถในการอ่านวิเคราะห์ที่เพิ่มขึ้นสัมพันธ์กันในทางบวกระดับปานกลางกับคะแนนจิตสำนึกรักท้องถิ่นที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ชนิดา พรหมทองดี เดชदनัย จุ้ยชุมและศรณัฏฐ์ สุวรรณมาศ ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมการออกกกำลังกายของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ และได้อภิปรายผลว่าความรู้มีความสัมพันธ์กันในทิศทางบวกกับทัศนคติ และพฤติกรรมการออกกกำลังกาย กล่าวคือหากนักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับการออกกกำลังกายเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลให้มีทัศนคติในการออกกกำลังกายที่ดีขึ้น ออกกกำลังกายเหมาะสมและมีพฤติกรรมการออกกกำลังกายที่มากขึ้นด้วย ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมกับจิตพิสัย (Affective Domain) มีความสัมพันธ์กันอย่างแยกออกจากกันไม่ได้

ผลการวิจัยที่ปรากฏในข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้จริง อันเนื่องมาจากความสำคัญของตัวแปรต้นที่หลอมรวมกันระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ และระบบการช่วยเหลือนักเรียนคือวิธีสแกฟโฟลด์ ด้วยประสิทธิภาพของทั้งสองกระบวนการนี้ ส่งผลให้ผู้สอนสามารถจัดการเรียนรู้ในรายวิชาการเขียนสร้างสรรค์ได้อย่างน่าสนใจ ตัวแบบที่ถูกสร้างสรรค์มาเป็นอย่างดี กลายเป็นแรงจูงใจที่ดีเยี่ยมสำหรับผู้เรียนให้สามารถแสดงความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ตามตัวแบบได้อย่างมีความสุข ดังที่ อติสรณ์ เรืองกิจจามันท์ (2559, หน้า 215) ได้กล่าวว่า การกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ความคิดตั้งแต่ชั้นการเรียนรู้

ทางปัญญาจากต้นแบบมีกระบวนการที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดอย่างเป็นระบบโดยการสังเกตวิธีการคิดในการเขียนงานของต้นแบบ ผู้เรียนจะต้องใช้ความคิดที่หลากหลาย รวมถึงแลกเปลี่ยนการอ่านงานเขียนให้ข้อมูลย้อนกลับและนำมาปรับแก้ไข

นอกจากการได้เรียนรู้วิธีการเขียนและแนวทางในการเขียนสร้างสรรค์จากตัวแบบแล้วในการเรียนรู้ของผู้เรียนยังต้องการผู้ชี้แนะ และการเสริมต่อการเรียนรู้ กล่าวคือ วิธีสแกฟโฟลด์เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้สอนสามารถดึงศักยภาพของผู้เรียนและเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติงานเขียนได้ โดยผู้เรียนได้ฝึกเขียนหรือนำเสนออย่างชัดเจน ยิ่งไปกว่านั้นคือผู้เรียนจะได้ฝึกการแลกเปลี่ยนทางความคิดโดยการเผยแพร่งานเขียนกันภายในห้องเรียน ทั้งผู้สอนและผู้เรียนด้วยกันจะมีโอกาสได้อ่านงานเขียนที่หลากหลาย ซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้ที่จะพัฒนาผลงานเขียน ดังที่ Vygotsky (1978, อ้างถึงใน มยุรา กล่อมเจริญ, 2559, หน้า 38) ได้อธิบายว่าบทบาทของผู้สอนในการช่วยเหลือผู้เรียนตามแนววิธีสแกฟโฟลด์มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้และพัฒนาเจตคติของผู้เรียน เนื่องจากผู้สอนไม่เพียงแต่มีบทบาทในการชี้แนะเท่านั้น แต่ยังมีหน้าที่ช่วยกระตุ้นความคิด จินตนาการ เป็นตัวแบบทางความคิด เสริมแรงเพิ่มกำลังใจให้แก่ผู้เรียนซึ่งเป็นนักเขียนมือใหม่ รวมถึงสร้างบรรยากาศแห่งการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่ผ่อนคลายขึ้นได้ เพื่อส่งเสริมสุขภาวะทางอารมณ์จนเกิดเป็นเจตคติที่ดีต่อการเขียน และต่อยอดความคิดของนักเรียนให้สมบูรณ์

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ผู้สอนควรมีความยืดหยุ่นตามความสามารถของผู้เรียน เนื่องจากความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ เป็นทักษะละเอียดอ่อน ต้องอาศัยระยะเวลาในการฝึกฝน หากผู้สอนเร่งรีบมากจนเกินไป อาจส่งผลกระทบต่อความคิด จินตนาการ และเจตคติของผู้เรียนได้
2. ผู้สอนต้องปฏิบัติตามแผนการจัดการเรียนรู้อย่างเคร่งครัด ด้วยการเอาใจใส่ให้นักเรียนตลอดการจัดการเรียนรู้ ถามไถ่ด้วยความห่วงใยอย่างจริงใจเสมอ คอยสังเกตและให้คำแนะนำนักเรียนอย่างใกล้ชิด เพื่อให้ผู้สอนทราบและจดจำข้อมูลของผู้เรียนได้ ดังนั้นควรทำบันทึกพัฒนาการของผู้เรียนเพื่อประโยชน์ในการให้ข้อมูลสะท้อนกลับ
3. ผู้สอนต้องพัฒนาศักยภาพด้านการเขียนสร้างสรรค์ของตนเองด้วย เพื่อเอื้อประโยชน์ในการเป็นตัวแบบบุคคลเกี่ยวกับการคิด หรือการเขียนสร้างสรรค์แก่นักเรียน รวมถึงชมเชยและเสริมแรงด้วยการให้รางวัลแก่การเขียนที่มีความคิดสร้างสรรค์

4. ผู้สอนต้องให้ข้อมูลย้อนกลับผลงานของนักเรียนอย่างถูกต้อง ละเอียด และทั่วถึงผู้เรียนทุกคน รวมถึงให้กำลังใจ ให้โอกาสนักเรียนในการปรับปรุงพัฒนางานเขียนอย่างสม่ำเสมอ จนกระทั่งนักเรียนสามารถพัฒนาการเขียนสร้างสรรค์ด้วยตนเองได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การพัฒนาความสามารถในการเขียนของผู้เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ 6 แผนรวม 12 คาบนั้น อาจมีประสิทธิภาพที่ไม่ยั่งยืน ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไป ผู้สอนอาจเพิ่มระยะเวลาในการจัดการเรียนรู้ให้มีจำนวนแผนการจัดการเรียนรู้ที่มากขึ้น เพื่อให้ครอบคลุมการเขียนสร้างสรรค์ในหลากหลายรูปแบบ

2. การวิจัยครั้งต่อไป ควรเก็บข้อมูลตั้งแต่ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง ไปจนถึงระยะติดตามผลด้วย เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ทั้ง 6 แผน รวม 12 คาบ สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ได้จริง แต่ยังไม่ทราบว่าคงอยู่หรือไม่ จึงควรศึกษาต่อว่าควรจะใช้ระยะเวลานานเท่าใด ความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ของผู้เรียนจึงจะคงทน

3. ด้วยประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกโฟลด์ที่สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ผู้วิจัยจึงควรที่จะนำกระบวนการดังกล่าวไปพัฒนาศักยภาพด้านอื่น ๆ หรือรายวิชาอื่น ๆ ของผู้เรียนต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล โปธิเย็น. (2547). รูปแบบการพัฒนาความคิดอย่างเป็นระบบเพื่อสร้างเสริมความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แนวคิดทฤษฎีไตรอาร์ชิกและวิธีการแบบสแกฟโฟลด์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุษภูบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- กฤษณา ศิลปะนเรศรัษฎ์. (2553). การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบชินเนคติกส์กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบแผนผังความคิด. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- กันทิมา ธนะไพรินทร์. (2556). ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านกระบวนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ เรื่องการเขียนสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (ปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- กานดา เดชวงศ์ญา. (2553). การใช้วิธีสอนแบบเลือกสรรที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เกศินี จุฑาวิจิตร. (2552). การเขียนสร้างสรรค์ทางสื่อสิ่งพิมพ์ : Idea ดี ๆ ไม่มีวันหมด. นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- เกศแก้ว คงคล้าย. (2562). ผลของการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะและเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. (การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2553). การคิดเชิงสร้างสรรค์. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: ชัคเชสมิเดีย.
- จงกล วจนะเสถียร. (2559). การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบชินเนคติกส์. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- จักรพันธ์ สีหานาถ. (2559). *การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวคิดการเสริมศักยภาพการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการใช้คำถามแบบกระตุ้นให้คิดและแผนผังความคิด*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. (2562). *การเขียนเชิงสร้างสรรค์ CREATIVE WRITING*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- จิรศักดิ์ ตีสะเมาะ. (2563). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนที่เสริมสร้างความสามารถในการใช้ตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์เพื่อแก้ปัญหาสถานการณ์ในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี*. (วิทยานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิตสาขาวิชาคณิตศาสตร์). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จุฑาทิพย์ อินตะ. (2554). *ผลการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านกองลอยอำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่*. (การค้นคว้าอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จุไรศิริ ชูรักษ์. (2552). *การพัฒนาวิธีการสแกฟโฟลด์ดึงทักษะการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีความเสี่ยงทางด้านวิชาการโดยใช้ชุดฝึกทักษะ กรณีศึกษา: โรงเรียนวัดควงแร่*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชนิตา พรหมทองดี เดชคนัย จุ้ยชุม และศรณัฏรวงศ์ สุวรรณมาศ. (2565). ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมการออกกำลังกายของนักศึกษาปริญญาตรีมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์*. 14(1), 12-24.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. *วารสารศิลปากรศึกษาศาสตร์*. 5(1), 7-20.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2552). *60 นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. กรุงเทพฯ: แดเน็กซ์ อินเตอร์ คอร์ปอเรชั่น.
- ณัฐนิชา จิตตะคาม. (2561). *การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ณัฐวิวัฒน์ จันทรโท. (2563). ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Jigsaw ร่วมกับเทคนิค Scaffolding เรื่อง สภาพแวดล้อมทางกายภาพของทวีปยุโรปที่มีต่อความสามารถในการใช้เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. (การค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ทัศนิกา วงศ์เครือ. (2560). ผลการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์แนวคิดแบบเน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา
- ทฤษฎี เสมา. (2560). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการเขียนสร้างสรรค์ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุณศึกษบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย. (2557). ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. เพชรบูรณ์: จุลติศการพิมพ์ โคมปรัง.
- ธีรวิมล เอกะกุล. (2549). การวัดเจตคติ = Measurement of attitude. อุบลราชธานี: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.
- ธีระพร อูวรรณโณ. (2550). จิตวิทยาและสังคมวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: นำกัังการพิมพ์.
- ธีระวีร์ บัวหลวง ศุภพิชญพงษ์. (2564). การพัฒนาความสามารถในการอ่านวิเคราะห์และจิตสำนึกรักท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวคิดละครสร้างสรรค์ร่วมกับนิทานพื้นบ้าน. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร
- นพมาศ ปลัดทอง. (2562). การพัฒนาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนในระบบการศึกษาทางไกลโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคนั่งร้านเสริมเรียนรู้. (วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาประยุกต์). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นิพาดา ไตรรัตน์. (2553). ผลของอีเลิร์นนิ่งที่ใช้เทคนิคการระดมสมองและแผนผังความคิดที่มีต่อความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาปริญญาบัณฑิตที่มีบุคลิกภาพแตกต่างกัน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- บำรุง มัครมย์. (2552). ผลของโปรแกรมเทคนิคแม่แบบวีดิทัศน์และแม่แบบเพื่อนนักเรียนที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนหนองบัวพิทยาคมจังหวัดนครราชสีมา. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา). นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ปกรณ์ ประจันบาน. (2552). สถิติขั้นสูงสำหรับการวิจัยและการประเมิน (*Advanced Statistics for Research and Evaluation*). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ประภัสสร เสวิกุล. (2552). “การอ่านและการเขียน” ในเอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร หน่วยที่ 1-7. กรุงเทพฯ: ประชาชน.
- ประภารัช ทิพย์สงเคราะห์. (2555). ผลของการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้เว็บแควสท์ 2.0 และการเสริมศักยภาพทางการเรียน ที่เน้นกระบวนการที่มีต่อความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรีชา วิหคโต. (2550). จิตวิทยาและสังคมวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: นำกัการพิมพ์.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). จิตวิทยาการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: เมธีทีปส์.
- ปวีร์ กาญจนภิ. (2552). การพัฒนาความมีน้ำใจของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ โดยการใช้การเรียนรู้จากตัวแบบมีชีวิตและตัวแบบสัญลักษณ์. (ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิยวรรณ พันธุ์มิ่งคล. (2552). บทบาทของบริบททางสังคมและวัฒนธรรมต่อการเรียนรู้ของเด็กตามแนวคิดของ Vygotsky. วารสารครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 38(2), 79-87.
- พรวัฒนา ศรีคำภา. (2550). การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พริยะพงศ์ พิมพ์ระลั. (2565). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- พิรุณไพบร์ย์ สำโรงทอง. (2554). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ กับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู. (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เพชรรัตน์ ยุริ. (2558). การศึกษาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC. (วิทยานิพนธ์ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร
- ภัทรจาริน พัฒนพันธ์. (2557). การศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้ที่มีต่อทักษะ ปฏิบัติและความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน คลองบ้านพร้าว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานีเขต 1. (วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเรียนรู้). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- มยุรา กล่อมเจริญ. (2559). การใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์เพื่อพัฒนา การเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มาลีณี จุฑาปะมา. (2554). จิตวิทยาการศึกษา. บุรีรัมย์: เรวัตการพิมพ์.
- เยาวดี ราชชัยกุล วิบูลย์ศรี. (2556). การวัดผลและการสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์ Measurement and achievement test construction. (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชั่นส์.
- รุจิรา สิงห์ทอง. (2550). ผลของการใช้กิจกรรมดนตรีที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์ยอแซฟ เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.
- เลขา มากสังข์. (2556). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการเขียน เชิงสร้างสรรค์ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านทุ่งนารี อำเภอบ้านดอน จังหวัดพัทลุง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- วรรณพร สิงห์บุญ. (2562). ผลการจัดการเรียนรู้แบบสะเต็มศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง สารในชีวิตประจำวันและความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มโรงเรียนปู้เจ้าสมิงพราย จังหวัดสมุทรปราการ. (วิทยานิพนธ์ ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตแขนงวิชาวิทยาศาสตร์ศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วรินทร์ญา พิลาวรรณ. (2556). ผลของการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กระบวนการสร้างตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์ ที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาทักษะการเชื่อมโยงและเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วารสารวิชาการหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัย ราชภัฏสกลนคร, 5(14), 129-138.
- วัชรีย์ ด่านกุล และลาวัญญ์ รัตนเสถียร. (2561). การวิเคราะห์ห้องค์ประกอบเชิงยืนยันในแบบประเมิน การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน: เกณฑ์คะแนนแบบรูบริก. วารสารพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 30(3), 38-52.
- วิรงรอง ศรีพอ. (2557). การเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการใช้กิจกรรม แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค CIRC กับแบบ SQ4R. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมทรง สุภาพ. (2557). การพัฒนาโมดูลการอ่านภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เน้น รูปแบบการสอนเทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิตสาขาวิชาหลักสูตร และการสอน). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมพร ตอยยี่ปี. (2554). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์เทเรซา หนองจอก กรุงเทพฯ. (สารนิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสามัญศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.
- สลินันท์ เทพประสาน. (2553). การพัฒนารูปแบบการสอนแบบผสมผสานโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ ร่วมกันที่มีระบบสแคฟโฟลด์สนับสนุน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุชฎีบัณฑิต สาขาวิชา คอมพิวเตอร์ศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). *เอกสารประกอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- สุชาติ พันธุ์รัตน์. (2558). *การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมพฤติกรรมเอื้อสังคมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกต สำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทิวรรณ อินทะกนก. (2559). *การเขียนเชิงสร้างสรรค์*. อุดรธานี: ม.ป.ท.
- สุมาลี เชื้อชัย. (2551). *การพัฒนารูปแบบการฝึกอบรมการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการเรียนรู้โดยการสังเกตผ่านเครือข่าย สำหรับนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาพร แซ่ฮึง. (2559). *ผลการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายน้ำผึ้งในพระอุปถัมภ์ฯ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เสนีย์ วิลาวรรณ. (2546). *หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน พัฒนาทักษะทางภาษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- แสงดาว ไหมทอง. (2559). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ศศิธร บัวทอง. (2560). *การวัดและประเมินทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21*. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ Veridian มหาวิทยาลัยศิลปากร (มนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์และศิลปะ)*, 10(2), 1864-1866.
- ศิวกานท์ ปทุมสูติ. (2548). *การเขียนสร้างสรรค์ไม่ยากอะไรเลย*. กรุงเทพฯ: นวสาส์นการพิมพ์.
- อดิสรณ์ เรืองกิจจามันท์. (2559). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนโดยบูรณาการแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบร่วมกับแนวคิดการเขียนแบบเน้นกระบวนการเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนความเรียงและการคิดไตร่ตรองของนักศึกษาปริญญาตรี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- อธิศา สังขสุบรรณ และนพวรรณ ฉิมรอยลาภ. (2558). การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย
เชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนครนายกวิทยาคม
จังหวัดนครนายก. วารสารวิทยาลัยนครราชสีมา, 11(3), 149.
- อนุวัต คุณแก้ว. (2562). *วัดผลและประเมินผลการศึกษาแนวใหม่*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2548). *กิจกรรมการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัมรัตน์ ตั้งพิทักษ์ไพบูลย์. (2562). *ประสิทธิผลของกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์โดยใช้เทคนิคการวาดรูป
ระบายสีเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในเด็กปฐมวัย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อาจिया หลิมกุล. (2557). *การศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับ
ปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อารี พันธมณี. (2557). *ฝึกให้คิดเป็น คิดให้สร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- อินทร์วูธ เกษตรระชนม์. (2551). *ผลของการสอนการเขียนตามแนวคิดอรรถฐานที่มีต่อความสามารถ
ในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อุดมลักษณ์ กุลศรีโรจน์. (2554). *การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน
กลุ่มเสี่ยงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้เทคนิคสแกฟโฟลด์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา
ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อุบลวรรณ กิจคณะ. (2561). *การพัฒนารูปแบบการเรียนออนไลน์แบบกลุ่มสืบเสาะที่มีสแกฟโฟลด์
ที่ส่งเสริมความสามารถการคิดเชิงประมวลผล*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ศึกษา). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- เอก แซ่จิง. (2560). *ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การเสริมต่อศักยภาพการเรียนรู้
ที่มีต่อความรับผิดชอบและทักษะการตีโต้หน้ามือในกีฬาเทเบิลเทนนิส*. (วิทยานิพนธ์
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Albert Bandura, A. (1977). *Social Learning Theory*. New York: General Learning Press.
- Anna P. Avramenko, Maria A. Davydova and Svetlana A. Burikova. (2018). *Developing creative writing skills in a high school ESL classroom*, 2(4), 55-69.
- De Bono, Edward. (1978). *The Five - Day Course in Thinking*. New York: Penguin Books.
- De Souza Fleith, D. (2000). Teacher and student perceptions of creativity in the classroom environment. *Roeper Review*, 22(3), 148-153.
- Guerra, M., & Zuccoli, F. (2012). Finished and unfinished objects: supporting children's creativity through materials. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 51, 721-727.
- Guilford, J. P. (1965). *Intellectual factors in productive thinking, productive thinking in education*. Washington DC, National Education Association.
- Guilford, J. P. (1988). Some changes in the structure-of-intellect model. *Educational and Psychological Measurement*, 48(1), 1-4.
- Jackson, D. (2009). How do I learn to inspire and support my primary education students' creativity in design and technology: Finding the courage to move from craft to creativity in primary design and technology. *Educational Journal of Living Theories*, 2(2), 257-279.
- Johnston, S. D., & Fischbach, R. M. (1992). *Teaching Problem Solving and Technical Mathematics Through Cognitive Apprenticeship at the Community College Level*.
- Kim, K., D. KO, D.G., Han, M., and Hong, S. (2014). The effects of science lessons applying STEAM education program on the creativity and interest levels of elementary students. *Journal of the Korean Association for science Education*, 34(1), 43-54.
- Larkin, M. J. (2001). Providing support for student independence through scaffolded instruction. *Teaching Exceptional Children*, 30-34.
- Luqman Rababah. (2018). SCAFFOLDING STRATEGY IN TEACHING WRITING AND ITS CHALLENGES. *Jurnal Education and development Institut Pendidikan Tapanuli Selatan*, 9(1), 30

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Osborn, M. (1997). *Social class, educational opportunity and equal entitlement : dilemmas of schooling in England and France*. paper presented at the America Education Research Association Annual Conference, New York.
- Smith, J.A. (1972). *A Setting Condition for Creative Teaching in the Elementary School*. Boston: Allyn and Bacon.
- Sukran TOK and Anil KANDEMIR. (2015). Effects of creative writing activities on students' achievement in writing, writing dispositions and attitude to English. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*. 174, 1635 – 1642
- Torrance, E.P. (1965). *Rewarding Creative Behavior*. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice Hall.
- Torrance, E.P. and Myers, R.E. (1972). *Creative Learning and Teaching*. New York: Dood, Mead and Company.
- Widiana and Agus Husein As Sabiq. (2021). SCAFFOLDING STRATEGY IN TEACHING WRITING AND ITS CHALLENGES. *Jurnal Education and development Institut Pendidikan Tapanuli Selatan*, 9(1), 30-31
- William, F.E. (1970). *Classroom Ideas for Encouraging Thinking and Feeling*. New York: D.O.K. Publishing Co.
- Zahra, P., Yusooff, F., & Hasim, M. S. (2013). Effectiveness of Training Creativity on Preschool Students. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 102, 643-647.

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือในการวิจัย

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือในการวิจัย

รศ.ดร.กฤษยาภาณุจันน์ โต้พิทักษ์	ภาควิชาบริหาร วิจัย และพัฒนานวัตกรรมการทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ค.ด. การวัดและประเมินผลการศึกษา ค.ม. วิจัยการศึกษา ค.บ. การประถมศึกษา
ผศ.ดร.ชำนาญ ปานาวงษ์	ภาควิชาบริหาร วิจัย และพัฒนานวัตกรรมการทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร กศ.ด. วิจัยและพัฒนาการศึกษา กศ.ม. วิจัยและพัฒนาการศึกษา ค.บ. ประถมศึกษา
ผศ.ดร.ชนัดดา ภูหงส์ทอง	ภาควิชาบริหาร วิจัย และพัฒนานวัตกรรมการทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ปร.ด. การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ ศศ.ม. จิตวิทยาสังคม ศศ.บ. การจัดการการพัฒนาสังคม
ผศ.ดร.สุกัญญาโสภี ใจกล้า	ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ศศ.ด. คติชนวิทยา ศศ.ม. ภาษาไทย ศศ.บ. ภาษาไทย
ดร.ประสรรค์ ตันติเสนาะ	ครูชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร ปร.ด. หลักสูตรและการสอน ศศ.ม. ภาษาไทย ศษ.บ. การวัดและประเมินผลการศึกษา ศษ.บ. การแนะแนว ศศ.บ. ภาษาไทย

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความอนุเคราะห์ต่าง ๆ

คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อควบคุมการทำวิทยานิพนธ์

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อควบคุมการทำวิทยานิพนธ์
ระดับปริญญาโท

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับปริญญาโท ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยมีคุณภาพ และมาตรฐานสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และเป็นไปตามข้อ ๒๗ (๒) (ก) แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วยการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๙

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ. ๒๕๓๓ บัณฑิตวิทยาลัย จึงแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ของ นางสาวนภัก วุณกลัด รหัสประจำตัว ๖๔๐๖๑๐๖๙ สาขาวิชาภาษาไทย ดังต่อไปนี้

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงภพ	ขุนมรุส	ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อ้อมธจิต	แป้นศรี	กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ให้อาจารย์ที่ปรึกษาดำเนินการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ ให้เป็นไปตามประกาศมหาวิทยาลัยนเรศวร เรื่อง แนวปฏิบัติในการทำวิทยานิพนธ์ พ.ศ. ๒๕๖๐ ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

ประกาศ ณ วันที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๕

N / ๒๕

(รองศาสตราจารย์ ดร.กรรองกาญจน์ ชูทิพย์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร

คำสั่งอนุมัติให้นิติระดับปริญญาโทดำเนินการทำวิจัย

งานบริการการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์
รับที่ 4413 วันที่ 20 ธ.ค. 2565 เวลา 16.01 น.

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์
วันที่ 1327A
วันที่ 20 ธ.ค. 2565
เวลา 16.00r

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนครสวรรค์
เรื่อง อนุมัติให้นิติระดับปริญญาโทดำเนินการทำวิจัย
ครั้งที่ ๒๑๑ / ๒๕๖๕

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้ นางสาวนภักดิ์ วุ่นกลัด รหัสประจำตัว ๖๔๐๖๑๐๖๙ นิติระดับปริญญาโท
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ดำเนินการทำวิจัยตามโครงร่างวิทยานิพนธ์
ที่เสนอ

เรื่อง	ภาษาไทย	“การพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒”
	ภาษาอังกฤษ	“DEVELOPING CREATIVE WRITING ABILITIES AND CREATIVE WRITING ATTITUDES BY MODELS-LEARNING MANAGEMENT WITH SCAFFOLDING FOR MATHAYOMSUKSA 2 STUDENTS”
โดยมี	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงภพ ขุนมธุรส	เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
	จึงประกาศมาให้ทราบโดยทั่วกัน	

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๖๕

NS NS

(รองศาสตราจารย์ ดร.กรองกาญจน์ ชูทิพย์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

เรียน ศาสตราจารย์

1. ศาสตราจารย์ ดร.ทรงภพ ขุนมธุรส

2. ศาสตราจารย์ ดร.ประจักษ์ ทรัพย์

เพื่อแจ้งคำสั่งอนุมัติ + นิติวิทยานิพนธ์

20 ธ.ค. 65

20 ธ.ค. 65

1107

ศาสตราจารย์ ดร.ปกรณ์ ประจักษ์บาน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย งานวิชาการ โทร. ๘๘๒๗

ที่ อว ๐๖๐๓.๐๒/ว ๐๐๓๔

วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญาโสภี ใจกล้า

ด้วย นางสาวนภัค วุ่นกลัด รหัสประจำตัว ๖๔๐๖๑๐๖๙ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวีธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒” เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงภพ ขุนมธุรส เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ บัณฑิตวิทยาลัย พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเนื้อหาสาระของวิทยานิพนธ์เรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังที่แนบมาพร้อมนี้ บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

(รองศาสตราจารย์ ดร.อนามัย นาอุดม)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ต่อ)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย งานวิชาการ โทร. ๘๘๒๗

ที่ อว ๐๖๐๓.๐๒/ว ๐๐๓๔ วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ดร.ประสรวงศ์ ดันติเสนาะ

ด้วย นางสาวนภัก วุ่นกลัด รหัสประจำตัว ๖๔๐๖๑๐๖๙ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒” เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงภพ ขุนมธุรส เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ บัณฑิตวิทยาลัย พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเนื้อหาสาระของวิทยานิพนธ์เรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังที่แนบมาพร้อมนี้ บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

(รองศาสตราจารย์ ดร.อนามัย นาอูตม)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ต่อ)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย งานวิชาการ โทร. ๘๘๒๗

ที่ อว ๐๖๐๓.๐๒/ว ๐๐๓๔ วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.กฤษยาภาณุจัน โดพิทักษ์

ด้วย นางสาวนภัค วุ่นกลัด รหัสประจำตัว ๖๔๐๖๑๐๖๙ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒” เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงภพ ขุนมธุรส เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ บัณฑิตวิทยาลัย พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเนื้อหาสาระของวิทยานิพนธ์เรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังที่แนบมาพร้อมนี้ บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

(รองศาสตราจารย์ ดร.อนามัย นาอุดม)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ต่อ)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย งานวิชาการ โทร. ๘๘๒๒๗

ที่ อว ๐๖๐๓.๐๒/ว ๐๐๓๔

วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชำนาญ ปาณวงษ์

ด้วย นางสาวนภค วุฒิกิตต์ รหัสประจำตัว ๖๔๐๖๑๐๖๙ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวีธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒” เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงภพ ขุนมธุรส เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ บัณฑิตวิทยาลัย พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเนื้อหาสาระของวิทยานิพนธ์เรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังที่แนบมาพร้อมนี้ บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

(รองศาสตราจารย์ ดร.อนามัย นาอุดม)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ต่อ)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย งานวิชาการ โทร. ๘๘๒๗

ที่ อว ๐๖๐๓.๐๒/ว ๐๐๓๔ วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิดดา ภูหงส์ทอง

ด้วย นางสาวนภค ภู่นกัฒน์ รหัสประจำตัว ๖๔๐๖๑๐๖๙ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒” เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงภพ ขุนมธุรส เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ บัณฑิตวิทยาลัย พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเนื้อหาสาระของวิทยานิพนธ์เรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังที่แนบมาพร้อมนี้ บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

(รองศาสตราจารย์ ดร.อนามัย นาอุตม)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความขอความร่วมมือเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย งานวิชาการ โทร. ๘๘๒๘

ที่ อว. ๐๖๐๓.๐๒/ ๐๒๓๕ วันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความร่วมมือเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร

ด้วย นางสาวนภัก วุ่นกลัด รหัสประจำตัว ๖๔๐๖๑๐๖๙ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒” เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงภพ ขุนมธุรส เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องขอความอนุเคราะห์ข้อมูลจากท่าน ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นิสิตดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปประกอบการวิจัยซึ่งจะเป็นประโยชน์ทางวิชาการต่อไป ทั้งนี้ นิสิตจะดำเนินการประสานงานด้วยตนเองอีกครั้งหนึ่ง บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

(รองศาสตราจารย์ ดร.พงศ์พันธ์ กิจสนาโยธิน)

รองคณบดีฝ่ายบริหาร ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

แบบประเมินที่ใช้ในการตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

1. แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
2. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2
3. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การสร้างสรรค์ประโยค
โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง โปรดพิจารณาแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การสร้างสรรค์ประโยค โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อตรวจสอบการใช้ภาษา ความเหมาะสมและความถูกต้องของเนื้อหา โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับการประเมิน ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดระดับความเหมาะสมออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ระดับการประเมิน	รายการประเมิน				
	5	4	3	2	1
1. ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้					
1.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับตัวชี้วัด /มาตรฐานการเรียนรู้					
1.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจนสามารถวัดได้					
1.3 สารสำคัญมีความถูกต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระการเรียนรู้					
2. ด้านการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ					
2.1 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน					
2.2 กิจกรรมขั้นกระตุ้นความสนใจ ส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจ ตั้งใจ และให้ความสำคัญในการสังเกตตัวแบบ					
2.3 กิจกรรมขั้นนำเสนอตัวแบบส่งเสริมให้ผู้เรียนพบแนวทางแสดงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ได้ง่ายขึ้น					

ระดับการประเมิน	รายการประเมิน				
	5	4	3	2	1
2.4 กระบวนการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบส่งเสริมด้านการเขียนของผู้เรียนแต่ละคนให้เป็นไปตามศักยภาพ					
2.5 ตัวแบบที่ใช้ในกิจกรรมการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน					
ด้านการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสแกโฟลด์					
3.1 วิธีสแกโฟลด์มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน					
3.2 วิธีสแกโฟลด์ส่งเสริมพัฒนาการด้านการเขียนของผู้เรียนให้ไปสู่ระดับที่สูงขึ้น					
3.3 วิธีสแกโฟลด์ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้นในการเรียนรู้ของตนเอง					
3.4 วิธีสแกโฟลด์ขั้นให้ผลสะท้อนกลับส่งเสริมให้ผู้เรียนสรุปและทบทวนประสบการณ์ได้ตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.5 วิธีสแกโฟลด์ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและคลายความวิตกกังวลและพัฒนาตนเองต่อไป					
4. ด้านการวัดและประเมินผล					
4.1 วิธีการวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
4.2 เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
4.3 เกณฑ์ที่ใช้ในวัดและประเมินผลมีความชัดเจน และนำไปปฏิบัติได้					

ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ

.....

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง

**แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินความสามารถเขียนสร้างสรรค์
ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)**

คำชี้แจง

ขอให้ท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญประเมินองค์ประกอบและทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
โปรดให้ข้อเสนอแนะเพื่อให้ข้อคำถามมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น (ถ้ามี)

รายการประเมินความสามารถเขียนสร้างสรรค์	ผลการประเมิน			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
ด้านองค์ประกอบ				
องค์ประกอบที่ 1 ความคิดริเริ่ม				
องค์ประกอบที่ 2 อรรถรส				
องค์ประกอบที่ 3 คุณค่าทางปัญญาและจิตใจ				
องค์ประกอบที่ 4 การเลือกใช้ถ้อยคำ ความถูกต้องและความเหมาะสมของภาษา				
องค์ประกอบ 5 การเชื่อมโยงและเรียบเรียงเนื้อหา				

รายการประเมินความสามารถเขียนสร้างสรรค์	ผลการประเมิน			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
ด้านเกณฑ์การพิจารณาให้คะแนน				
องค์ประกอบ	ระดับ			
องค์ประกอบที่ 1 ความคิดริเริ่ม	ดีมาก			
	ดี			
	ปานกลาง			
	ควรปรับปรุง			

รายการประเมินความสามารถการเขียนสร้างสรรค์		ผลการประเมิน			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
ด้านเกณฑ์การพิจารณาให้คะแนน (ต่อ)					
องค์ประกอบ	ระดับ				
องค์ประกอบที่ 2 อรรถรส	ดีมาก				
	ดี				
	ปานกลาง				
	ควรปรับปรุง				
องค์ประกอบที่ 3 คุณค่าทางปัญญา และจิตใจ	ดีมาก				
	ดี				
	ปานกลาง				
	ควรปรับปรุง				
องค์ประกอบที่ 4 การเลือกใช้ถ้อยคำ ความถูกต้อง และความเหมาะสม ของภาษา	ดีมาก				
	ดี				
	ปานกลาง				
	ควรปรับปรุง				
องค์ประกอบ 5 การเชื่อมโยง และเรียบเรียงเนื้อหา	ดีมาก				
	ดี				
	ปานกลาง				
	ควรปรับปรุง				

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
(.....)
ตำแหน่ง

**แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเขียนสร้างสรรค์
ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)**

คำชี้แจง

ขอให้ท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญประเมินข้อคำถามและทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างที่ตรงกับ
ความคิดเห็นของท่านดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นวัดได้สอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้
0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นวัดได้สอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้
-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นไม่สามารถวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

โปรดให้ข้อเสนอแนะเพื่อให้ข้อคำถามมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น (ถ้ามี)

ที่	รายการประเมิน	ผลการประเมิน			ข้อเสนอแนะ
		+	0	-1	
1.	ด้านความรู้ ความเข้าใจในการเขียนสร้างสรรค์				
1.1	ฉันเข้าใจลักษณะของงานเขียนสร้างสรรค์				
1.2	ฉันเข้าใจแนวทางในการเขียนสร้างสรรค์				
1.3	การเขียนสร้างสรรค์ทำให้ฉันรู้จักถ้อยคำในภาษาไทยมากยิ่งขึ้น				
1.4	การเขียนสร้างสรรค์ช่วยให้ฉันรู้จักกลวิธีในการเล่าเรื่อง				
1.5	การเขียนสร้างสรรค์ทำให้ฉันรู้จักวิธีสร้างประโยคให้มีความยาวมากขึ้นได้อย่างสร้างสรรค์				
1.6	การเขียนสร้างสรรค์ทำให้ฉันรู้จักวิธีการเชื่อมประโยคให้มีความต่อเนื่องกันมากยิ่งขึ้น				
1.7	การเขียนสร้างสรรค์ช่วยให้ฉันเข้าใจเข้าใจงานเขียนของผู้คนอื่นง่ายขึ้น				
1.8	ฉันรู้เทคนิคที่จะทำให้งานเขียนของตนเองแปลกใหม่				
2.	ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ต่อการเขียนสร้างสรรค์				
2.1	ฉันรู้สึกว่าการเขียนสร้างสรรค์ได้ดีขึ้น				

ที่	รายการประเมิน	ผลการประเมิน			ข้อเสนอแนะ
		+	0	-1	
2.2	ฉันคิดว่าการเขียนสร้างสรรค์เป็นเรื่องน่าเบื่อ				
2.3	ฉันมีความสุขเมื่อได้เรียนในรายวิชาการเขียนสร้างสรรค์				
2.	ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ต่อการเขียนสร้างสรรค์ (ต่อ)				
2.4	ฉันมีความสุขเมื่อได้เขียนงานเขียนสร้างสรรค์				
2.5	ฉันไม่มั่นใจในผลงานเขียนสร้างสรรค์ของตนเอง				
2.6	งานเขียนสร้างสรรค์ที่ได้รับมอบหมายทำให้ฉันวิตกกังวล				
2.7	ฉันคิดว่าการเขียนสร้างสรรค์ไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องอาศัยการฝึกฝน				
2.8	ฉันให้ความสำคัญกับงานเขียนสร้างสรรค์ของฉันทุกชิ้น				
2.9	ฉันรู้สึกว่าการเขียนสร้างสรรค์ช่วยพัฒนาสมอง				
3.	ด้านพฤติกรรมในการเขียนสร้างสรรค์				
3.1	ฉันฝึกเขียนสร้างสรรค์อยู่เสมอ				
3.2	ฉันตั้งใจเขียนงานเขียนสร้างสรรค์ที่ได้รับมอบหมายทุกชิ้น				
3.3	ฉันจะไม่ลอกเลียนแบบงานเขียนของผู้อื่นอย่างเด็ดขาด				
3.4	หากจบจากรายวิชาการเขียนสร้างสรรค์ ฉันจะไม่เขียนงานเขียนสร้างสรรค์อีก				
3.5	ฉันสามารถนำทักษะการเขียนสร้างสรรค์ไปใช้ประโยชน์ในด้านอื่น ๆ ได้				
3.6	ฉันหาความรู้เพิ่มเติมหลังจากเรียนการเขียนสร้างสรรค์				
3.7	ฉันมักจะถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับงานเขียนสร้างสรรค์ให้กับผู้อื่นได้				
3.8	ฉันเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสร้างสรรค์				

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง

ภาคผนวก ง
ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

1. ผลการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) 5 ระดับ
2. ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
3. ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
4. ผลการตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมิน และผลการตรวจสอบความสอดคล้องกันระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) จากผู้ประเมิน 3 ท่าน ด้วยวิธี Correlation Coefficient
5. ผลการหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
6. ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ ร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน
7. ผลการศึกษาเจตคติและการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นจากสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach (α -Coefficient) ของกลุ่มทดลองแบบ 1 : 10 จำนวน 9 คน
8. ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

1. ผลการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) 5 ระดับ

ตารางที่ 9 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การสร้างสรรค์ประโยค โดยการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

รายการประเมิน	ระดับคะแนน					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	ของผู้เชี่ยวชาญ							
	1	2	3	4	5			
1. ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้								
1.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับตัวชี้วัด /มาตรฐานการเรียนรู้	5	5	4	5	3	4.40	0.89	มาก
1.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจนสามารถวัดได้	5	5	4	5	3	4.40	0.55	มาก
1.3 สาระสำคัญมีความถูกต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระการเรียนรู้	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มาก
2. ด้านการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ								
2.1 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบมีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
2.2 กิจกรรมขั้นกระตุ้นความสนใจส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจ ตั้งใจ และให้ความสำคัญในการสังเกตตัวแบบ	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
2.3 กิจกรรมขั้นนำเสนอตัวแบบส่งเสริมให้ผู้เรียนพบแนวทางแสดงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ได้ง่ายขึ้น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับคะแนน					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	ของผู้เชี่ยวชาญ							
	1	2	3	4	5			
2.4 กระบวนการแสดงพฤติกรรม เหมือนตัวแบบส่งเสริมการเรียนรู้ด้าน การเขียนของผู้เรียนแต่ละคนให้ เป็นไปตามศักยภาพ	5	5	5	5	3	4.60	0.89	มากที่สุด
2.5 ตัวแบบที่ใช้ในกิจกรรมการ จัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับระดับ ของผู้เรียน	5	5	4	5	3	4.40	0.89	มากที่สุด
3. ด้านการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์								
3.1 วิธีสแกฟโฟลด์มีความเหมาะสม กับระดับของผู้เรียน	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
3.2 วิธีสแกฟโฟลด์ส่งเสริมพัฒนาการ ด้านการเขียนของผู้เรียนให้ไปสู่ระดับ ที่สูงขึ้น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.3 วิธีสแกฟโฟลด์ส่งเสริมให้ผู้เรียน มีความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น ในการเรียนรู้ของตนเอง	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.4 วิธีสแกฟโฟลด์ขั้นให้ผลสะท้อน กลับส่งเสริมให้ผู้เรียนสรุปและ ทบทวนประสบการณ์ได้ตรงตาม เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.5 วิธีสแกฟโฟลด์ทำให้ผู้เรียนเกิด ความสนุกสนานและคลายความวิตก กังวลและพัฒนาตนเองต่อไป	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
4. ด้านการวัดและประเมินผล								
4.1 วิธีการวัดและประเมินผลมีความ สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	3	3	4	3.80	0.84	มาก

รายการประเมิน	ระดับคะแนน					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	ของผู้เชี่ยวชาญ							
	1	2	3	4	5			
4.2 เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	3	3	4	3.80	0.84	มาก
4.3 เกณฑ์ที่ใช้ในวัดและประเมินผลมีความชัดเจน และนำไปปฏิบัติได้	4	5	3	3	3	3.60	0.89	มาก
รวม	77	80	61	74	59	4.39	0.66	มากที่สุด

ตารางที่ 10 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง เพลงพาไป โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

รายการประเมิน	ระดับคะแนน					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	ของผู้เชี่ยวชาญ							
	1	2	3	4	5			
1. ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้								
1.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับตัวชี้วัด /มาตรฐานการเรียนรู้	5	5	4	5	3	4.40	0.89	มากที่สุด
1.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจนสามารถวัดได้	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
1.3 สาระสำคัญมีความถูกต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระการเรียนรู้	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
2. ด้านการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ								
2.1 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบมีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับคะแนน					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	ของผู้เชี่ยวชาญ							
	1	2	3	4	5			
2.2 กิจกรรมขั้นกระตุ้นความสนใจ ส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจ ตั้งใจ และให้ความสำคัญในการสังเกตตัวแบบ	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.3 กิจกรรมขั้นนำเสนอตัวแบบ ส่งเสริมให้ผู้เรียนพบแนวทางแสดง พฤติกรรมตามจุดประสงค์ได้ง่ายขึ้น	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.4 กระบวนการแสดงพฤติกรรม เหมือนตัวแบบส่งเสริมการเรียนรู้ด้าน การเขียนของผู้เรียนแต่ละคนให้ เป็นไปตามศักยภาพ	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
2.5 ตัวแบบที่ใช้ในกิจกรรมการ จัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับระดับ ของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3. ด้านการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสแกโฟลด์								
3.1 วิธีสแกโฟลด์มีความเหมาะสม กับระดับของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.2 วิธีสแกโฟลด์ส่งเสริมพัฒนาการ ด้านการเขียนของผู้เรียนให้ไปสู่ระดับ ที่สูงขึ้น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.3 วิธีสแกโฟลด์ส่งเสริมให้ผู้เรียนมี ความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น ในการเรียนรู้ของตนเอง	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.4 วิธีสแกโฟลด์ขั้นให้ผลสะท้อน กลับส่งเสริมให้ผู้เรียนสรุปและ ทบทวนประสบการณ์ได้ตรงตาม เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

3.5 วิธีสแกนโฟลด์ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและคลายความวิตกกังวลและพัฒนาตนเองต่อไป	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
4. ด้านการวัดและประเมินผล								
4.1 วิธีการวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	3	4	3	3.60	0.84	มาก
4.2 เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	3	4	3	3.80	0.84	มาก
4.3 เกณฑ์ที่ใช้ในวัดและประเมินผลมีความชัดเจน และนำไปปฏิบัติได้	4	5	3	3	3	3.60	0.89	มาก
รวม	77	80	65	76	61	4.49	0.51	มากที่สุด

ตารางที่ 11 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง สิ่งประดิษฐ์ในจิตใจ โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกนโฟลด์ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

รายการประเมิน	ระดับคะแนนของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
1. ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้								
1.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับตัวชี้วัด /มาตรฐานการเรียนรู้	5	5	3	5	4	4.40	0.89	มากที่สุด
1.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจนสามารถวัดได้	5	5	3	5	4	4.40	0.89	มากที่สุด
1.3 สารสำคัญมีความถูกต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระการเรียนรู้	5	5	3	5	4	4.40	0.89	มากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับคะแนน ของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
2. ด้านการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ								
2.1 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.2 กิจกรรมขั้นกระตุ้นความสนใจ ส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจ ตั้งใจ และให้ ความสำคัญในการสังเกตตัวแบบ	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.3 กิจกรรมขั้นนำเสนอตัวแบบ ส่งเสริมให้ผู้เรียนพบแนวทางแสดง พฤติกรรมตามจุดประสงค์ได้ง่ายขึ้น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
2.4 กระบวนการแสดงพฤติกรรม เหมือนตัวแบบส่งเสริมการเรียนรู้ด้าน การเขียนของผู้เรียนแต่ละคนให้ เป็นไปตามศักยภาพ	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
2.5 ตัวแบบที่ใช้ในกิจกรรมการ จัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับ ระดับของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3. ด้านการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์								
3.1 วิธีสแกฟโฟลด์มีความเหมาะสม กับระดับของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.2 วิธีสแกฟโฟลด์ส่งเสริมพัฒนาการ ด้านการเขียนของผู้เรียนให้ไปสู่ระดับ ที่สูงขึ้น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.3 วิธีสแกฟโฟลด์ส่งเสริมให้ผู้เรียนมี ความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น ในการเรียนรู้ของตนเอง	5	5	5	5	3	4.60	0.89	มากที่สุด

3.4 วิธีสแกฟโฟลด์ขั้นให้ผลสะท้อน กลับส่งเสริมให้ผู้เรียนสรุปและ ทบทวนประสบการณ์ได้ตรงตาม เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	3	4.60	0.89	มากที่สุด
3.5 วิธีสแกฟโฟลด์ทำให้ผู้เรียนเกิด ความสนุกสนานและคลายความวิตก กังวลและพัฒนาตนเองต่อไป	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

4. ด้านการวัดและประเมินผล

4.1 วิธีการวัดและประเมินผลมีความ สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	3	5	5	4.40	0.89	มากที่สุด
4.2 เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผล มีความเหมาะสมกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	4	5	3	5	5	4.40	0.89	มากที่สุด
4.3 เกณฑ์ที่ใช้ในวัดและประเมินผลมี ความชัดเจน และนำไปปฏิบัติได้	4	5	3	4	5	4.20	0.84	มาก
รวม	77	80	68	79	67	4.64	0.61	มากที่สุด

ตารางที่ 12 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง รูปสร้างเรื่อง โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

รายการประเมิน	ระดับคะแนน					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	ของผู้เชี่ยวชาญ							
	1	2	3	4	5			
1. ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้								
1.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้อง กับตัวชี้วัด /มาตรฐานการเรียนรู้	5	5	3	5	4	4.40	0.89	มากที่สุด
1.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความ ชัดเจนสามารถวัดได้	5	5	3	5	4	4.40	0.89	มากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับคะแนน ของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
1.3 สารระสำคัญมีความถูกต้อง สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้	5	5	3	5	4	4.40	0.89	มากที่สุด
2. ด้านการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ								
2.1 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
2.2 กิจกรรมขั้นกระตุ้นความสนใจ ส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจ ตั้งใจ และให้ ความสำคัญในการสังเกตตัวแบบ	5	5	5	5	3	4.60	0.89	มากที่สุด
2.3 กิจกรรมขั้นนำเสนอตัวแบบ ส่งเสริมให้ผู้เรียนพบแนวทางแสดง พฤติกรรมตามจุดประสงค์ได้ง่ายขึ้น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
2.4 กระบวนการแสดงพฤติกรรม เหมือนตัวแบบส่งเสริมการเรียนรู้ด้าน การเขียนของผู้เรียนแต่ละคนให้ เป็นไปตามศักยภาพ	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
2.5 ตัวแบบที่ใช้ในกิจกรรมการ จัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับระดับ ของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3. ด้านการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสแกโฟลด์								
3.1 วิธีสแกโฟลด์มีความเหมาะสม กับระดับของผู้เรียน	5	5	5	5	3	4.60	0.89	มากที่สุด
3.2 วิธีสแกโฟลด์ส่งเสริมพัฒนาการ ด้านการเขียนของผู้เรียนให้ไปสู่ระดับ ที่สูงขึ้น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับคะแนน ของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5			
3.3 วิธีสแกฟโฟลด์ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้นในการเรียนรู้ของตนเอง	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.4 วิธีสแกฟโฟลด์ขั้นให้ผลสะท้อนกลับส่งเสริมให้ผู้เรียนสรุปและทบทวนประสบการณ์ได้ตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.5 วิธีสแกฟโฟลด์ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและคลายความวิตกกังวลและพัฒนาตนเองต่อไป	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
4. ด้านการวัดและประเมินผล								
4.1 วิธีการวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	3	5	4	4.20	0.84	มาก
4.2 เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	3	5	4	4.20	0.84	มาก
4.3 เกณฑ์ที่ใช้ในวัดและประเมินผลมีความชัดเจน และนำไปปฏิบัติได้	4	5	3	3	4	3.80	0.84	มาก
รวม	77	80	68	78	62	4.56	0.66	มากที่สุด

ตารางที่ 13 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง เรื่องเล่าชาวการ์ตูน โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

รายการประเมิน	ระดับคะแนน					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	ของผู้เชี่ยวชาญ							
	1	2	3	4	5			
1. ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้								
1.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับตัวชี้วัด /มาตรฐานการเรียนรู้	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
1.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจนสามารถวัดได้	5	5	3	5	4	4.40	0.89	มากที่สุด
1.3 สารสำคัญมีความถูกต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระการเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
2. ด้านการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ								
2.1 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบมีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
2.2 กิจกรรมขั้นกระตุ้นความสนใจส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจ ตั้งใจ และให้ความสำคัญในการสังเกตตัวแบบ	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
2.3 กิจกรรมขั้นนำเสนอตัวแบบส่งเสริมให้ผู้เรียนพบแนวทางแสดงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ได้ง่ายขึ้น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
2.4 กระบวนการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการเขียนของผู้เรียนแต่ละคนให้เป็นไปตามศักยภาพ	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

2.5 ตัวแบบที่ใช้ในกิจกรรมการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3. ด้านการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์								
3.1 วิธีสแกฟโฟลด์มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.2 วิธีสแกฟโฟลด์ส่งเสริมพัฒนาการด้านการเขียนของผู้เรียนให้ไปสู่ระดับที่สูงขึ้น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.3 วิธีสแกฟโฟลด์ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้นในการเรียนรู้ของตนเอง	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.4 วิธีสแกฟโฟลด์ขั้นให้ผลสะท้อนกลับส่งเสริมให้ผู้เรียนสรุปและทบทวนประสบการณ์ได้ตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.5 วิธีสแกฟโฟลด์ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและคลายความวิตกกังวลและพัฒนาตนเองต่อไป	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
4. ด้านการวัดและประเมินผล								
4.1 วิธีการวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	3	5	4	4.20	0.84	มาก
4.2 เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	3	5	3	4.00	0.84	มาก
4.3 เกณฑ์ที่ใช้ในวัดและประเมินผลมีความชัดเจน และนำไปปฏิบัติได้	4	5	3	3	4	3.80	0.84	มาก
รวม	77	80	70	78	64	4.61	0.56	มากที่สุด

ตารางที่ 14 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง สื่อภาพยนตร์อลเวง โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

รายการประเมิน	ระดับคะแนน					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	ของผู้เชี่ยวชาญ							
	1	2	3	4	5			
1. ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้								
1.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับตัวชี้วัด /มาตรฐานการเรียนรู้	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
1.2 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจนสามารถวัดได้	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
1.3 สาระสำคัญมีความถูกต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระการเรียนรู้	5	5	3	5	4	4.40	0.89	มากที่สุด
2. ด้านการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบ								
2.1 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบมีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	5	5	5	5	3	4.40	0.89	มากที่สุด
2.2 กิจกรรมขั้นกระตุ้นความสนใจส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจ ตั้งใจ และให้ความสำคัญในการสังเกตตัวแบบ	5	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
2.3 กิจกรรมขั้นนำเสนอตัวแบบส่งเสริมให้ผู้เรียนพบแนวทางแสดงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ได้ง่ายขึ้น	5	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
2.4 กระบวนการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการเขียนของผู้เรียนแต่ละคนให้เป็นไปตามศักยภาพ	5	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับคะแนน					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	ของผู้เชี่ยวชาญ							
	1	2	3	4	5			
2.5 ตัวแบบที่ใช้ในกิจกรรมการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
3. ด้านการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์								
3.1 วิธีสแกฟโฟลด์มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.2 วิธีสแกฟโฟลด์ส่งเสริมพัฒนาการด้านการเขียนของผู้เรียนให้ไปสู่ระดับที่สูงขึ้น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.3 วิธีสแกฟโฟลด์ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้นในการเรียนรู้ของตนเอง	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.4 วิธีสแกฟโฟลด์ขั้นให้ผลสะท้อนกลับส่งเสริมให้ผู้เรียนสรุปและทบทวนประสบการณ์ได้ตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3.5 วิธีสแกฟโฟลด์ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและคลายความวิตกกังวลและพัฒนาตนเองต่อไป	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
4. ด้านการวัดและประเมินผล								
4.1 วิธีการวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	3	5	4	4.20	0.84	มาก
4.2 เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	3	5	4	4.20	0.84	มาก

รายการประเมิน	ระดับคะแนน					\bar{x}	S.D.	แปลผล
	ของผู้เชี่ยวชาญ							
	1	2	3	4	5			
4.3 เกณฑ์ที่ใช้ในวัดและประเมินผลมี ความชัดเจน และนำไปปฏิบัติได้	4	5	3	3	3	3.60	0.89	มาก
รวม	72	80	70	78	61	4.51	0.63	มากที่สุด

2. ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตารางที่ 15 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

องค์ประกอบ	ระดับ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{X}	S.D.	ความหมาย
		1	2	3	4	5			
ความคิดริเริ่ม	ดีมาก	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
	ดี	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
	ปานกลาง	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
	ควรปรับปรุง	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
อรรถรส	ดีมาก	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
	ดี	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
	ปานกลาง	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
	ควรปรับปรุง	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
คุณค่าทางปัญญาและ จิตใจ	ดีมาก	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
	ดี	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
	ปานกลาง	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
	ควรปรับปรุง	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
การเลือกใช้ถ้อยคำ ความถูกต้อง และความเหมาะสมของ ภาษา	ดีมาก	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
	ดี	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
	ปานกลาง	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
	ควรปรับปรุง	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
การเชื่อมโยง และเรียบเรียงเนื้อหา	ดีมาก	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
	ดี	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
	ปานกลาง	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
	ควรปรับปรุง	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
รวม		20	20	20	20	20	20	0.00	ใช้ได้

3. ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตารางที่ 16 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดเจตคติต่อการเขียน
สร้างสรรค์ จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	1	2	3	4	5			
ด้านความรู้ความเข้าใจในการเขียนสร้างสรรค์								
1. ฉันทสนใจลักษณะของงานเขียน สร้างสรรค์	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
2. ฉันทสนใจแนวทางในการเขียน สร้างสรรค์	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
3. การเขียนสร้างสรรค์ทำให้ฉันทรู้จัก ถ้อยคำในภาษาไทยมากยิ่งขึ้น	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
4. การเขียนสร้างสรรค์ช่วยให้ฉันทรู้จัก กลวิธีในการเล่าเรื่อง	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
5. การเขียนสร้างสรรค์ทำให้ฉันทรู้วิธี สร้างประโยคให้มีความยาวมากขึ้นได้ อย่างสร้างสรรค์	1	1	1	1	0	0.80	0.45	ใช้ได้
6. การเขียนสร้างสรรค์ทำให้ฉันทรู้จัก วิธีการเชื่อมประโยคให้มีเนื้อความ ต่อเนื่องกันมากยิ่งขึ้น	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
7. การเขียนสร้างสรรค์ช่วยให้ฉันทเข้าใจ เข้าใจงานเขียนของผู้อื่นง่ายขึ้น	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
8. ฉันทรู้เทคนิคที่จะทำให้งานเขียนของ ตนเองแปลกใหม่	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ต่อการเขียนสร้างสรรค์								
1. ฉันทรู้สึกว่าการเขียนสร้างสรรค์ได้ดีขึ้น	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
2. ฉันทคิดว่าการเขียนสร้างสรรค์เป็นเรื่อง น่าเบื่อ	0	1	1	1	1	0.80	0.45	ใช้ได้

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	1	2	3	4	5			
3. ฉันมีความสุขเมื่อได้เรียนในรายวิชาการเขียนสร้างสรรค์	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
4. ฉันมีความสุขเมื่อได้เขียนงานเขียนสร้างสรรค์	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
5. ฉันค่อนข้างมั่นใจในผลงานเขียนสร้างสรรค์ของตนเอง	1	1	1	1	1	1	0.45	ใช้ได้
6. หลังจากเรียนแล้ว ฉันสามารถเขียนงานเขียนสร้างสรรค์ที่ได้รับมอบหมายอย่างไม่กังวล	1	1	1	1	1	1	0.45	ใช้ได้
7. ฉันคิดว่าการเขียนสร้างสรรค์ไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องอาศัยการฝึกฝน	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
8. ฉันให้ความสำคัญกับงานเขียนสร้างสรรค์ของฉันทุกชิ้น	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
9. ฉันรู้สึกว่าการเขียนสร้างสรรค์ช่วยพัฒนาสมอง	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
ด้านพฤติกรรมในการเขียนสร้างสรรค์								
1. ฉันฝึกเขียนสร้างสรรค์อยู่เสมอ	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
2. ฉันตั้งใจเขียนงานเขียนสร้างสรรค์ที่ได้รับมอบหมายทุกชิ้น	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
3. ฉันจะไม่ลอกเลียนแบบงานเขียนของผู้อื่นอย่างเด็ดขาด	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
4. หากจบจากรายวิชาการเขียนสร้างสรรค์ ฉันจะไม่เขียนงานเขียนสร้างสรรค์อีก	0	1	1	1	1	0.80	0.45	ใช้ได้
5. ฉันสามารถนำทักษะการเขียนสร้างสรรค์ไปใช้ประโยชน์ในด้านอื่นได้	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
6. ฉันหาความรู้เพิ่มเติมหลังจากเรียนการเขียนสร้างสรรค์	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	1	2	3	4	5			
7. ฉันมักจะถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับงานเขียนสร้างสรรค์ให้กับผู้อื่นได้	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
8. ฉันเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสร้างสรรค์	1	1	1	1	1	1	0.00	ใช้ได้
รวม	23	25	25	24	25	24.4	0.89	ใช้ได้

4. ผลการตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมิน และผลการตรวจสอบความสอดคล้องกันระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) จากผู้ประเมิน 3 ท่าน ด้วยวิธี Correlation Coefficient

ตารางที่ 17 แสดงผลการตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมิน และผลการตรวจสอบความสอดคล้องกันระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) จากผู้ประเมิน 3 ท่าน ด้วยวิธี Correlation Coefficient

องค์ประกอบ	ผู้ประเมิน						
	N	1-2	p	1-3	p	2-3	p
ความคิดริเริ่ม		0.57	0.00	0.69	0.00	0.70	0.00
อรรถรส		0.88	0.00	0.78	0.00	0.80	0.00
คุณค่าทางปัญญาและจิตใจ		0.72	0.00	0.93	0.00	0.66	0.00
การเลือกใช้ถ้อยคำ ความถูกต้องและความเหมาะสมของภาษา	30	0.88	0.00	0.87	0.00	0.66	0.00
การเชื่อมโยงและเรียบเรียงเนื้อหา		0.59	0.00	0.75	0.00	0.83	0.00
รวม		0.68	0.00	0.64	0.00	0.80	0.00

นักเรียน	ผลการประเมินระหว่างเรียน						รวม	หลังเรียน
	แผนการจัดการเรียนรู้ที่							
	1	2	3	4	5	6		
คะแนนเต็ม	15	15	15	15	15	15	90	30
คนที่ 22	12	12	13	12	14	14	77	26
คนที่ 23	12	13	12	12	14	14	77	27
คนที่ 24	12	12	13	13	14	14	78	25
คนที่ 25	13	13	13	13	13	13	78	24
คนที่ 26	13	13	14	13	13	13	79	25
คนที่ 27	13	13	14	13	13	13	79	23
คนที่ 28	14	13	14	12	14	14	81	24
คนที่ 29	13	13	13	13	12	13	77	24
คนที่ 30	12	12	13	12	13	14	76	27
คะแนนเฉลี่ย	12.80	12.70	13.13	12.87	13.27	13.33	78.10	25.17
เฉลี่ยร้อยละ	85.33	84.67	87.53	85.80	88.47	88.87	86.78	83.90
E_1/E_2	86.78							83.90

6. ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

ตารางที่ 19 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสร้างสรรค์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

นักเรียน	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนผลต่าง D
	Pre-test (30 คะแนน)	Post-test (30 คะแนน)	
คนที่ 1	18	25	7
คนที่ 2	14	26	12
คนที่ 3	10	27	17
คนที่ 4	16	25	9
คนที่ 5	17	24	7
คนที่ 6	18	25	7
คนที่ 7	14	23	9
คนที่ 8	17	24	7
คนที่ 9	16	25	9
คนที่ 10	18	26	8
คนที่ 11	17	24	7
คนที่ 12	18	24	6
คนที่ 13	18	23	5
คนที่ 14	13	26	13
คนที่ 15	19	25	6
คนที่ 16	17	27	10
คนที่ 17	18	28	10
คนที่ 18	16	26	10
คนที่ 19	18	28	10
คนที่ 20	17	24	7
คนที่ 21	18	25	7

นักเรียน	คะแนนก่อนเรียน Pre-test (30 คะแนน)	คะแนนก่อนเรียน Post-test (30 คะแนน)	คะแนนผลต่าง D
คนที่ 22	14	26	12
คนที่ 23	18	27	9
คนที่ 24	17	25	8
คนที่ 25	15	24	9
คนที่ 26	16	25	9
คนที่ 27	18	23	5
คนที่ 28	17	24	7
คนที่ 29	20	24	4
คนที่ 30	15	27	12
ค่าเฉลี่ย	16.57	25.17	8.60
ร้อยละ	55.23	83.90	28.67

7. ผลการศึกษาเจตคติและการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นจากสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach (α -Coefficient) ของกลุ่มทดลองแบบ 1 : 1 จำนวน 9 คน

ตารางที่ 20 แสดงผลการศึกษาเจตคติและการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นจากสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach (α -Coefficient) ของกลุ่มทดลองแบบ 1 : 1 จำนวน 9 คน

ข้อที่	ผลการประเมินเจตคติ									\bar{X}	S.D	ความหมาย
	คนที่											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9			
1	5	5	4	4	4	4	4	4	4	4.22	0.44	มาก
2	4	4	3	3	3	5	3	3	3	3.44	0.73	ปานกลาง
3	4	5	5	3	4	5	3	3	4	4.00	0.87	มาก
4	5	5	4	3	4	4	4	3	3	3.89	0.78	มาก
5	4	5	5	3	4	4	4	3	4	4.00	0.71	มาก
6	4	5	5	3	5	4	4	3	3	4.00	0.87	มาก
7	5	5	5	3	5	4	4	4	3	4.22	0.83	มาก
8	5	4	5	3	4	5	4	3	3	4.00	0.87	มาก
9	5	5	4	4	3	4	4	3	4	4.00	0.71	มาก
10	5	5	4	3	4	5	4	3	3	4.00	0.87	มาก
11	5	5	4	3	4	4	4	3	4	4.00	0.71	มาก
12	5	4	4	4	4	4	3	4	3	3.89	0.60	มาก
13	3	5	4	3	4	5	3	3	4	3.78	0.83	มาก
14	3	5	5	3	4	5	3	3	3	3.78	0.97	มาก
15	3	5	5	3	4	5	3	3	3	3.78	0.97	มาก
16	4	5	5	3	5	5	4	3	3	4.11	0.93	มาก
17	5	5	5	3	4	5	4	3	3	4.11	0.93	มาก
18	5	5	5	4	4	5	4	4	4	4.44	0.53	มาก
19	5	5	4	4	5	5	3	3	3	4.11	0.93	มาก
20	5	5	4	4	5	5	4	4	3	4.33	0.71	มาก
21	5	5	5	4	5	5	4	5	4	4.67	0.50	มากที่สุด
22	5	5	5	3	5	5	4	5	4	4.56	0.73	มากที่สุด

ข้อที่	ผลการประเมินเจตคติ									\bar{X}	S.D	ความหมาย
	คนที่											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9			
23	5	5	5	3	5	5	4	4	4	4.44	0.73	มาก
24	5	5	4	3	5	5	4	4	4	4.33	0.71	มาก
25	5	5	5	3	5	5	4	3	4	4.33	0.87	มาก

ผลการวิเคราะห์	ภาพรวม
คะแนนรวม	9.22
ค่าเฉลี่ย	4.10
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	0.61
C.V.(%)	14.99
ค่าความเชื่อมั่น มีค่าเท่ากับ	0.9737

8. ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

ตารางที่ 21 การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์ ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

นักเรียน	ค่าเฉลี่ยก่อนเรียน (5 ระดับ)	ค่าเฉลี่ยหลังเรียน (5 ระดับ)	คะแนนผลต่าง D
คนที่ 1	3.04	4.24	1.2
คนที่ 2	3.08	4.64	1.56
คนที่ 3	3.04	4.4	1.36
คนที่ 4	3	4.76	1.76
คนที่ 5	3	3.96	0.96
คนที่ 6	3.12	4.24	1.12
คนที่ 7	3.12	4.52	1.4
คนที่ 8	3.4	4.48	1.08
คนที่ 9	3.44	4.36	0.92
คนที่ 10	3.2	4.4	1.2
คนที่ 11	3.36	4.84	1.48
คนที่ 12	3.12	4.68	1.56
คนที่ 13	3.04	4.48	1.44
คนที่ 14	3.36	4.52	1.16
คนที่ 15	3.36	4.84	1.48
คนที่ 16	3.16	4.24	1.08
คนที่ 17	3.32	4.6	1.28
คนที่ 18	3.24	4.6	1.36
คนที่ 19	3.2	4.2	1
คนที่ 20	3.28	3.84	0.56
คนที่ 21	3.24	4.64	1.4
คนที่ 22	3.48	4	0.52
คนที่ 23	3.16	4	0.84

นักเรียน	ค่าเฉลี่ยก่อนเรียน (5 ระดับ)	ค่าเฉลี่ยหลังเรียน (5 ระดับ)	คะแนนผลต่าง D
คนที่ 24	3.28	4.04	0.76
คนที่ 25	3.28	4.56	1.28
คนที่ 26	3.16	4.24	1.08
คนที่ 27	3.2	4.64	1.44
คนที่ 28	3.2	4.4	1.2
คนที่ 29	3.16	4.76	1.6
คนที่ 30	3.44	3.96	0.52
ค่าเฉลี่ย	3.22	4.40	1.18
ร้อยละ	64.40	88.00	23.6
แปลผล	มาก	มากที่สุด	

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

แผนการจัดการเรียนรู้โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ปีการศึกษา 2565 ภาคเรียนที่ 2

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

รายวิชา การเขียนสร้างสรรค์

รหัสวิชา ท 20206

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การเขียนสร้างสรรค์ เวลา 12 คาบ

เรื่อง รูปสร้างเรื่อง

เวลา 2 คาบ

1. ผลการเรียนรู้รายวิชา

ผลการเรียนรู้ที่ 2 เขียนงานโดยใช้กลวิธีพรรณนาโวหาร

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อให้นักเรียนเขียนพรรณนาจากภาพได้

เพื่อให้นักเรียนมีความรับผิดชอบ

เพื่อให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม

3. สาระสำคัญ

การพรรณนา คือ การให้รายละเอียดของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นวัตถุ สถานที่ หรือเหตุการณ์ช่วงใดช่วงหนึ่ง โดยมุ่งให้ผู้อ่านผู้ฟังนึกเห็นภาพอย่างแจ่มชัด หรือเกิดอารมณ์ความรู้สึกขึ้นภายในใจ และเกิดจินตนาการตามของผู้ส่งสารประสงค์

4. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกโฟลด์

ขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนกระตุ้นความสนใจ

1) ผู้สอนให้นักเรียนหลับตา แล้วฟังในสิ่งที่ผู้สอนอ่านต่อไปนี้ โดยผู้สอนบอกให้นักเรียนจินตนาการตาม

ผู้สอนอ่าน : กลิ่นอายของทะเลยามเย็นที่กลายเป็นอีกหนึ่งความงดงามจากธรรมชาติที่เต็มไปด้วยความน่าค้นหา เนื้อทรายเม็ดละเอียดที่อยู่ใกล้กับผืนน้ำรอคลื่นกระทบเข้าหาฝั่ง อย่างเป็นระลอก บรรยากาศแสนอบอุ่นและเงียบสงบของทะเลยามเย็น เสียงเกลียวคลื่นและลมทะเลที่ซัดเข้าฝั่งส่งเสียงกระทบกับสายลมไปพร้อมกับพัดพาเม็ดทรายเข้ามายังชายหาด ท้องฟ้าใกล้จะมีมืด แต่ยังเห็นแสงรำไรบนท้องฟ้า ยิ่งทำให้หญิงคนหนึ่งรู้สึกเหงาจับใจ สายลมที่พัดผ่านมาเสมือนธรรมชาติกำลังปลอบใจหญิงสาวผู้นี้

2) ผู้สอนถามผู้เรียนว่าเห็นภาพใดบ้างในจินตนาการหลังจากได้ฟังสิ่งที่ครูอ่าน ให้นักเรียนช่วยกันตอบพร้อมคาดเดาว่าผู้หญิงที่ผู้สอนเอ่ยถึงในบทความดังกล่าวกำลังเผชิญกับความรู้สึกแบบใด

ขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนนำเสนอตัวแบบ

3) ผู้สอนเผยตัวแบบ เป็นภาพหญิงสาวที่ยืนอยู่บนชายหาดริมทะเล แล้วลำดับสิ่งที่อยู่ในภาพให้กับนักเรียนดูเป็นข้อ ๆ ซึ่งสิ่งที่ปรากฏในภาพได้แก่

- ภาพท้องทะเลยามเย็น
- หาดทรายเม็ดละเอียด
- คลื่นที่ซัดเข้ามากระทบฝั่ง
- บรรยากาศเงียบสงบ ไม่มีผู้คน
- เสียงคลื่นและลมดังพร้อมกัน
- แสงรำไรจากดวงอาทิตย์
- ผู้หญิงหนึ่งคนยืนอยู่บนชายหาด

ผู้สอนนำข้อความที่ลำดับไว้ในภาพมาเรียบเรียงเป็นเนื้อความเชิงพรรณนา โดยการขยายความเพิ่มเติมให้สละสลวย ก็จะได้เป็นบทอ่านข้างต้นที่อ่านให้นักเรียนฟังในตอนต้น

ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ

4) ผู้สอนให้ผู้เรียนแต่ละคน เลือกภาพที่ตนเองชื่นชอบมา 1 ภาพ จากนั้นให้ทำในลักษณะเดียวกันกับตัวแบบ คือ เขียนสิ่งที่ปรากฏในภาพโดยละเอียด ลำดับเป็นข้อ ๆ จากนั้นให้นำมาเรียบเรียงเป็นเนื้อความเชิงพรรณนา โดยการขยายความเพิ่มเติมให้สละสลวย ซึ่งครูคอยประกบดูแลนักเรียนแต่ละคนอย่างทั่วถึง เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเลือกภาพที่เอื้อต่อการเขียนในระดับเบื้องต้น

ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนทดลองประยุกต์ใช้

5) นอกจากเขียนสิ่งที่อยู่ในภาพแล้ว ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนสมมติอารมณ์ความรู้สึก ที่สอดคล้องกับภาพที่ผู้เรียนเลือกมา แล้วเขียนพรรณนาสอดคล้องแทรกเข้าไปด้วย

ขั้นตอนที่ 5 ผู้สอนแก้ไขให้ผลสะท้อนกลับ

6) ผู้สอนให้ผู้เรียนออกมาอ่านบทพรรณนาของตนเองให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนฟัง โดยให้ผู้ฟังนิกรภาพตาม จากนั้นจึงเผยภาพที่ผู้เรียนเลือกเอาไว้ แล้วสอบถามผู้ฟังในชั้นเรียนว่านิกรภาพในจินตนาการได้สอดคล้องกันกับภาพที่ผู้นำเสนอเลือกมาหรือไม่อย่างไร

7) ผู้สอนวิพากษ์บทพรรณนานั้น ๆ แล้วให้นักเรียนนำกลับไปแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสมขึ้นกว่าเดิมและเสริมแรงแก่ผู้เรียนที่ทำได้ตรงกับตัวแบบ

8) ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปบทเรียน ว่าการเขียนพรรณนาก็ทำให้เกิดภาพ ซึ่งแน่นอนว่า ถ้าก็ทำให้เกิดการเขียนพัฒนาได้ นักเขียนสร้างสรรค์ ควรมีภาพในจินตนาการเสียก่อนที่จะเริ่มลงมือเขียน จึงจะได้งานเขียนที่เห็นภาพชัดเจน

5. สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้

ตัวแบบการเขียนพรรณนาจากภาพ

แหล่งการเรียนรู้

เว็บไซต์ต่าง ๆ ทั่วโลกในการค้นหารูปภาพ

6. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

เพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ มีดังนี้

จุดประสงค์การเรียนรู้ ที่ต้องการวัดและประเมินผล	การวัดผล	การประเมินผล
ด้านทักษะ : 1. เพื่อให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับสิ่งประดิษฐ์ในจินตนาการได้อย่างสร้างสรรค์	วิธีวัดผล : ประเมินความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ เครื่องมือวัดผล : แบบประเมินความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์	เกณฑ์การให้คะแนน : ระดับคะแนนร้อยละ 80 ถือว่าผ่านเกณฑ์
ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ : 2. มีความรับผิดชอบ 3. มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม	วิธีวัดผล : ประเมินคุณลักษณะ เครื่องมือวัดผล : แบบประเมินคุณลักษณะ	เกณฑ์การให้คะแนน : ระดับคะแนนร้อยละ 50 ถือว่าผ่านเกณฑ์

บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้

1. สรุปผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. แนวทางในการแก้ไขพัฒนา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางสาวนภักดิ์ วุ่นกัลด)

ตัวแบบการเขียนพรรณนา

เมื่อนำข้อความที่เป็นข้อ ๆ มาเรียบเรียงแล้วเพิ่มเติมให้สละสลวย

กลิ่นอายของทะเลยามเย็นที่กลายเป็นอีกหนึ่งความงดงามจากธรรมชาติที่เต็มไปด้วยความน่าค้นหา เนื้อทรายเม็ดละเอียดที่อยู่ใกล้กับผิวน้ำรอคลื่นกระทบเข้าหาฝั่งอย่างเป็นระลอก บรรยากาศแสนอบอุ่นและเงียบสงบของทะเลยามเย็น เสียงเกี้ยวคลื่นและลมทะเลที่ซัดเข้าฝั่ง ส่งเสียงกระทบกับสายลมไปพร้อมกับพัดพาเม็ดทรายเข้ามายังชายหาด ท้องฟ้าใกล้จะมีตมิด แต่ยังเห็นแสงรำไรบนท้องฟ้า ยิ่งทำให้ผู้หญิงคนหนึ่งรู้สึกเหงาจับใจ สายลมที่พัดผ่านมาเหมือนธรรมชาติกำลังปลอบใจหญิงสาวผู้นี้

แผนการจัดการเรียนรู้โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ปีการศึกษา 2565 ภาคเรียนที่ 2

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

รายวิชา การเขียนสร้างสรรค์

รหัสวิชา ท 20206

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การเขียนสร้างสรรค์

เวลา 12 คาบ

เรื่อง สิ่งประดิษฐ์ในจิตใจ

เวลา 2 คาบ

1. ผลการเรียนรู้รายวิชา

ผลการเรียนรู้ที่ 4 เขียนเรื่องตามจินตนาการ

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อให้ นักเรียนเขียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับสิ่งประดิษฐ์ในจินตนาการได้อย่างสร้างสรรค์

เพื่อให้ นักเรียนมีความรับผิดชอบ

เพื่อให้ นักเรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม

3. สาระสำคัญ

การเขียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับสิ่งประดิษฐ์ที่ยังไม่มีอยู่จริงโดยคำนึงถึงประโยชน์ และไม่เป็นโทษของสังคมนั้น เป็นการฝึกใช้จินตนาการที่ดี และเป็นกระบวนการที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งจะช่วยให้พัฒนาการเขียนเรื่องตามจินตนาการได้อย่างสร้างสรรค์ โดยต้องคำนึงถึงมารยาทในการเขียน

4. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับวิธีสแกฟโฟลด์

ขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนกระตุ้นความสนใจ

1) ผู้สอนนำภาพสิ่งประดิษฐ์ Phone Friend ซึ่งเป็นโทรศัพท์สำหรับคนพิการที่สามารถใช้เซ็นเซอร์เสียงเรียกให้โทรศัพท์ยึดติดได้ จากนั้นกระตุ้นผู้เรียนด้วยคำถาม

ข้อคำถาม : นักเรียนคิดว่าผู้ประดิษฐ์สิ่งนี้ เป็นวัยเด็กหรือวัยผู้ใหญ่

ขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนนำเสนอตัวแบบ

2) ผู้สอนนำภาพตัวแบบ 15 สิ่งประดิษฐ์จากจินตนาการเด็กน้อยที่กลายเป็นผลิตภัณฑ์ในโลกจริง จากนั้นสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับสิ่งประดิษฐ์ที่เกิดมาจากเด็กน้อยซึ่งเป็นวัยที่มีจินตนาการมากกว่าผู้ใหญ่

3. ผู้สอนเปิดการ์ตูนโดเรมอน ตอน ซีเนโอะร่างยักษ์ มาให้นักเรียนดู จากนั้นครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับของวิเศษของโดเรมอน

ข้อความ : คิดอย่างไรกับของวิเศษใน เรื่อง โดเรมอน อภิปราย และสนทนาถึงจินตนาการของผู้แต่ง

ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ

4) ผู้สอนและนักเรียนร่วมกันวิเคราะห์ของวิเศษของโดเรมอน เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนเรื่องจากจินตนาการ เกี่ยวกับสิ่งประดิษฐ์ โดยให้ยึดตามหัวข้อต่อไปนี้

- ชื่อสิ่งประดิษฐ์
- ประโยชน์ของสิ่งประดิษฐ์
- วัสดุที่ใช้ประดิษฐ์
- ราคาขาย

ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนทดลองประยุกต์ใช้

5) ครูให้นักเรียนเข้ากลุ่มและนำเสนอสิ่งประดิษฐ์ของตน และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่ม เพื่อปรับปรุงพัฒนาสิ่งประดิษฐ์ให้ตอบโจทย์การใช้งาน และมีความเป็นไปได้มากยิ่งขึ้น

6) ให้แต่ละกลุ่ม แต่งเรื่องสั้นขึ้นมา 1 ตอน โดยใช้สิ่งประดิษฐ์ที่ตนเองคิดค้นเป็นใจความสำคัญ ดังเช่นคือตัวแบบการ์ตูนโดเรมอน ตอน ซีเนโอะร่างยักษ์ ที่เปิดให้ผู้เรียนดูข้างต้น จากนั้นร่วมกันนำเสนอในชั้นเรียน

ขั้นตอนที่ 5 ผู้สอนแก้ไขให้ผลสะท้อนกลับ

7) ผู้สอนสะท้อนผลการแต่งเรื่องสั้นแก่ผู้เรียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในชั้นเรียน และเสริมแรงแก่ผู้เรียนที่สามารถแต่งเรื่องได้อย่างสร้างสรรค์ เพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ จากตัวแบบแก่ผู้เรียนคนอื่น ๆ

- ผู้สอนให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันวิพากษ์เรื่องสั้นของเพื่อนกลุ่มอื่น ให้ผู้เรียนช่วยกันเลือกกลุ่มที่แต่งเรื่องสั้นได้สร้างความประทับใจให้แก่เพื่อนร่วมชั้นเรียนมากที่สุด

- ผู้สอนให้รางวัลแก่ผู้เรียนกลุ่มที่เพื่อนเลือก จากนั้นให้เสริมแรงแก่ผู้เรียนคนอื่น ๆ เพื่อเป็นกำลังใจในการฝึกฝนต่อไป

สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้

- ตัวแบบภาพ 15 สิ่งประดิษฐ์จากจินตนาการเด็กน้อยที่กลายเป็นผลิตภัณฑ์ในโลกจริง
- การ์ตูนโดเรม่อน ตอน ซีเนโอะร่างยักษ์

แหล่งการเรียนรู้

เว็บไซต์ต่าง ๆ

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

เพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ มีดังนี้

จุดประสงค์การเรียนรู้ ที่ต้องการวัดและประเมินผล	การวัดผล	การประเมินผล
ด้านทักษะ : 1. เพื่อให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับสิ่งประดิษฐ์ในจินตนาการได้อย่างสร้างสรรค์	วิธีวัดผล : ประเมินความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์ เครื่องมือวัดผล : แบบประเมินความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์	เกณฑ์การให้คะแนน : ระดับคะแนนร้อยละ 80 ถือว่าผ่านเกณฑ์
ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ : 2. มีความรับผิดชอบ 3. มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม	วิธีวัดผล : ประเมินคุณลักษณะ เครื่องมือวัดผล : แบบประเมินคุณลักษณะ	เกณฑ์การให้คะแนน : ระดับคะแนนร้อยละ 50 ถือว่าผ่านเกณฑ์

บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้

1. สรุปผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. แนวทางในการแก้ไขพัฒนา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

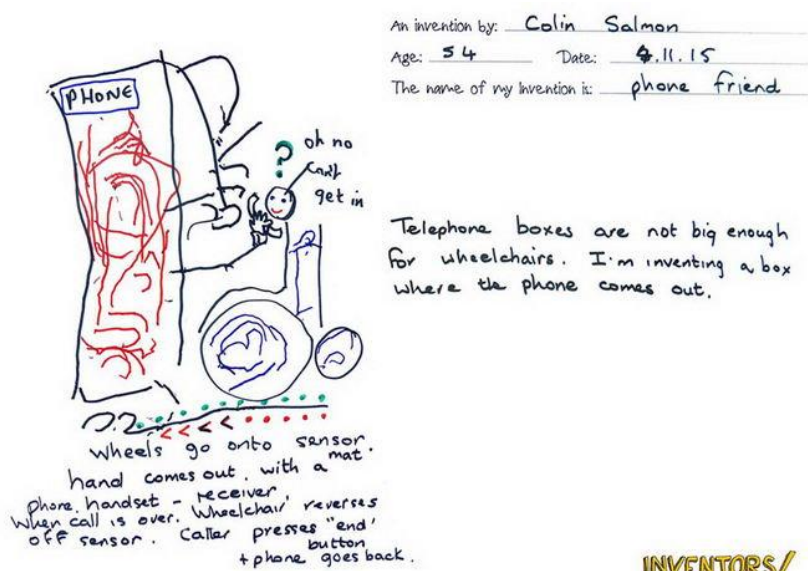
.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

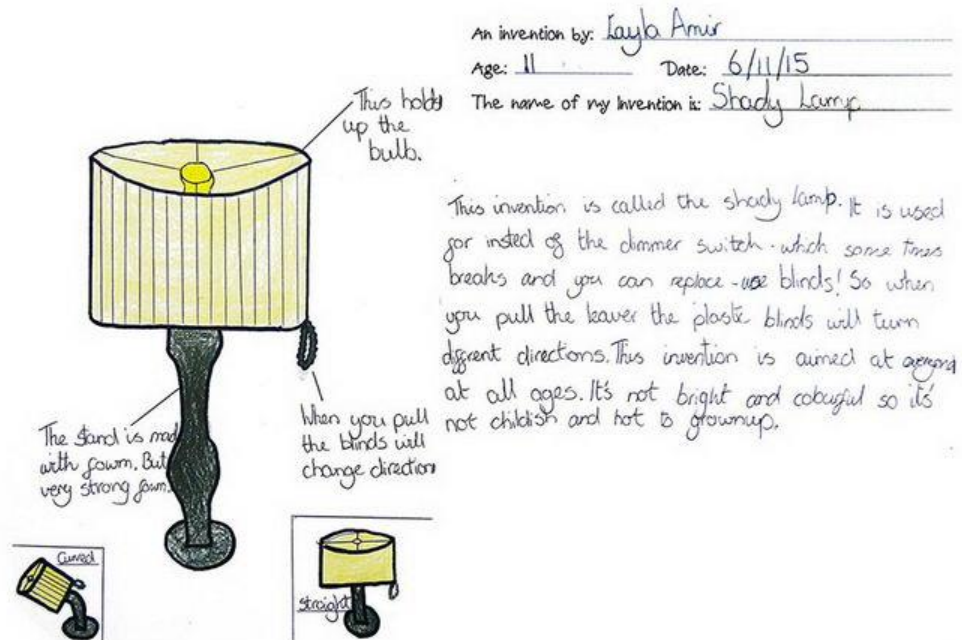
(นางสาวนภักดิ์ วุ่นกัลด)

ตัวอย่างภาพ 15 สิ่งประดิษฐ์จากจินตนาการเด็กน้อยที่กลายเป็นผลิตภัณฑ์ในโลกจริง

1. Phone Friend – โทรศัพท์สำหรับคนพิการ ที่สามารถใช้เซ็นเซอร์เสียงเรียกให้โทรศัพท์ยืดหดได้

2. Shady Lamp – โคมไฟที่ใช้แทนตัวหรี่แสง โดยการดึงสายที่ห้อยลงมา จะทำให้โคมไฟสามารถหมุนไปยังส่วนที่แสงน้อยกว่าได้

เกณฑ์การวัดและประเมินผล

แบบประเมินพฤติกรรม

รายวิชา ท 20206 วิชาการเขียนสร้างสรรค์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ประเด็นการประเมิน	คะแนน		
	2	1	0
1. ความสนใจ	ตั้งใจเรียนและฟังครูผู้สอนทุกครั้ง	ตั้งใจเรียนและฟังครูผู้สอนเป็นบางครั้ง	ไม่ตั้งใจเรียนและไม่ฟังครูผู้สอน
2. การแสดงความคิดเห็น	มีการแสดงความคิดเห็นทุกครั้ง	มีการแสดงความคิดเห็นบางครั้ง	ไม่มีการแสดงความคิดเห็น
3. การตอบคำถาม	มีการตอบคำถามทุกครั้ง	มีการตอบคำถามเป็นบางครั้ง	ไม่มีการตอบคำถาม
4. การยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น	ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นทุกครั้ง	ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นบางครั้ง	ไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
5. ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย	มีความรับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายทุกครั้ง	มีความรับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายเป็นบางครั้ง	ไม่มีความรับผิดชอบที่ได้รับมอบหมาย

ผลการประเมิน

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
8 – 10	ดีมาก
5 – 7	ดี
2 – 4	พอใช้
0 – 1	ควรปรับปรุง
เกณฑ์การผ่าน : ร้อยละ 50 ขึ้นไป	

ประเมินความสามารถการเขียนสร้างสรรค์

ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 รายวิชาการเขียนสร้างสรรค์ ท20206

องค์ประกอบ	เกณฑ์การพิจารณา	ระดับ คะแนน	ความ คิดเห็น (✓)
1. ความคิดริเริ่ม หมายถึง มีความคิดแปลกใหม่ ไม่ลอกเลียนแบบผู้อื่น เสนอมุมมองของตนได้ อย่างน่าสนใจ	<ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนนำเสนอความคิดที่แปลกใหม่ - งานเขียนนั้นไม่ได้ลอกเลียนแบบผู้อื่น - งานเขียนนั้นนำเสนอมุมมองของผู้เขียน ออกมาได้อย่างน่าสนใจ (มีคุณสมบัติครบทั้ง 3 ข้อ) 	ดีมาก (3)	
	<ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนนำเสนอความคิดที่แปลกใหม่ - งานเขียนนั้นไม่ได้ลอกเลียนแบบผู้อื่น - งานเขียนนั้นนำเสนอมุมมองของผู้เขียน ออกมาได้อย่างน่าสนใจ (มีคุณสมบัติ 2 ใน 3 ข้อ) 	ดี (2)	
	<ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนนำเสนอความคิดที่แปลกใหม่ - งานเขียนนั้นไม่ได้ลอกเลียนแบบผู้อื่น - งานเขียนนั้นนำเสนอมุมมองของผู้เขียน ออกมาได้อย่างน่าสนใจ (มีคุณสมบัติ 1 ใน 3 ข้อ) 	ปาน กลาง (1)	
	<ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนนำเสนอความคิดที่แปลกใหม่ - งานเขียนนั้นไม่ได้ลอกเลียนแบบผู้อื่น - งานเขียนนั้นนำเสนอมุมมองของผู้เขียน ออกมาได้อย่างน่าสนใจ (ไม่มีคุณสมบัติดังกล่าวเลย) 	ควร ปรับปรุง (0)	

องค์ประกอบ	เกณฑ์การพิจารณา	ระดับ คะแนน	ความ คิดเห็น (✓)
<p>2. อรรถรส หมายถึง งานเขียนที่ถ่ายทอดให้ผู้อ่านรับรู้ถึง อารมณ์เชิงบวก เช่น ความสุข ความสดชื่น หรือ อารมณ์เชิงลบ เช่น ความเศร้า ความกลัว ซึ่งงานเขียนนั้นสามารถไปกระทบใจของผู้อ่านและโน้มน้าวให้ผู้อ่านคล้อยตามได้</p>	<p>- งานเขียนนั้นถ่ายทอดอารมณ์เชิงบวก หรือ อารมณ์เชิงลบได้</p> <p>- งานเขียนนั้นสามารถไปกระทบจิตใจของผู้อ่านได้</p> <p>- งานเขียนนั้นโน้มน้าวให้ผู้อ่านคล้อยตามได้</p> <p>(มีคุณสมบัติครบทั้ง 3 ข้อ)</p>	<p>ดีมาก</p> <p>(3)</p>	
	<p>- งานเขียนนั้นถ่ายทอดอารมณ์เชิงบวก หรือ อารมณ์เชิงลบได้</p> <p>- งานเขียนนั้นสามารถไปกระทบจิตใจของผู้อ่านได้</p> <p>- งานเขียนนั้นโน้มน้าวให้ผู้อ่านคล้อยตามได้</p> <p>(มีคุณสมบัติ 2 ใน 3 ข้อ)</p>	<p>ดี</p> <p>(2)</p>	
	<p>- งานเขียนนั้นถ่ายทอดอารมณ์เชิงบวก หรือ อารมณ์เชิงลบได้</p> <p>- งานเขียนนั้นสามารถไปกระทบจิตใจของผู้อ่านได้</p> <p>- งานเขียนนั้นโน้มน้าวให้ผู้อ่านคล้อยตามได้</p> <p>(มีคุณสมบัติ 1 ใน 3 ข้อ)</p>	<p>ปานกลาง</p> <p>(1)</p>	
	<p>- งานเขียนนั้นถ่ายทอดอารมณ์เชิงบวก หรือ อารมณ์เชิงลบได้</p> <p>- งานเขียนนั้นสามารถไปกระทบจิตใจของผู้อ่านได้</p> <p>- งานเขียนนั้นโน้มน้าวให้ผู้อ่านคล้อยตามได้</p> <p>(ไม่มีคุณสมบัติดังกล่าวเลย)</p>	<p>ควรปรับปรุง</p> <p>(0)</p>	

องค์ประกอบ	เกณฑ์การพิจารณา	ระดับ คะแนน	ความ คิดเห็น (✓)
	<ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนนั้นมีเนื้อหาหรือข้อคิด เป็นประโยชน์ต่อตนเอง - งานเขียนนั้นมีเนื้อหาหรือข้อคิด เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น - งานเขียนที่ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน แก่ผู้อ่าน (มีคุณสมบัติครบทั้ง 3 ข้อ)	ดีมาก (3)	
3. คุณค่าทางปัญญาและ จิตใจ หมายถึง งานเขียนที่ มีเนื้อหาหรือข้อคิดเป็น ประโยชน์ต่อตนเองและ ผู้อื่น รวมถึงเป็นงานเขียน ที่ทำให้เกิดความ เพลิดเพลินแก่ผู้อ่านด้วย	<ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนนั้นมีเนื้อหาหรือข้อคิด เป็นประโยชน์ต่อตนเอง - งานเขียนนั้นมีเนื้อหาหรือข้อคิด เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น - งานเขียนที่ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน แก่ผู้อ่าน (มีคุณสมบัติ 2 ใน 3 ข้อ)	ดี (2)	
	<ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนนั้นมีเนื้อหาหรือข้อคิด เป็นประโยชน์ต่อตนเอง - งานเขียนนั้นมีเนื้อหาหรือข้อคิด เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น - งานเขียนที่ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน แก่ผู้อ่าน (มีคุณสมบัติ 1 ใน 3 ข้อ)	ปาน กลาง (1)	

องค์ประกอบ	เกณฑ์การพิจารณา	ระดับ คะแนน	ความ คิดเห็น (✓)
3. คุณค่าทางปัญญาและ จิตใจ หมายถึง งานเขียนที่ มีเนื้อหาหรือข้อคิดเป็น ประโยชน์ต่อตนเองและ ผู้อื่น รวมถึงเป็นงานเขียน ที่ทำให้เกิดความ เพลิดเพลินแก่ผู้อ่านด้วย	<ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนนั้นมีเนื้อหาหรือข้อคิด เป็นประโยชน์ต่อตนเอง - งานเขียนนั้นมีเนื้อหาหรือข้อคิด เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น - งานเขียนที่ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน แก่ผู้อ่าน (ไม่มีคุณสมบัติดังกล่าวเลย) 	<p style="text-align: center;">ควร ปรับปรุง (0)</p>	
4. การเลือกใช้ถ้อยคำ ความถูกต้อง และความ เหมาะสมของภาษา หมายถึง การเลือกใช้ ถ้อยคำ สละสลวย ได้ใจความ เขียนคำได้ ถูกต้องตามหลักภาษา แบ่งวรรคตอนได้เหมาะสม และใช้ภาษา สอดคล้อง กับเนื้อเรื่องที่เขียน	<ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนที่เลือกใช้ถ้อยคำได้สละสลวย - เขียนได้ใจความ - เขียนได้ถูกต้องตามหลักภาษา แบ่งวรรคตอนได้เหมาะสม - ใช้ภาษาได้สอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่เขียน (มีคุณสมบัติครบทั้ง 4 ข้อ) 	<p style="text-align: center;">ดีมาก (3)</p>	
	<ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนที่เลือกใช้ถ้อยคำได้สละสลวย - เขียนได้ใจความ - เขียนได้ถูกต้องตามหลักภาษา แบ่งวรรคตอนได้เหมาะสม - ใช้ภาษาได้สอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่เขียน (มีคุณสมบัติ 3 ใน 4 ข้อ) 	<p style="text-align: center;">ดี (2)</p>	
	<ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนที่เลือกใช้ถ้อยคำได้สละสลวย - เขียนได้ใจความ - เขียนได้ถูกต้องตามหลักภาษา แบ่งวรรคตอนได้เหมาะสม - ใช้ภาษาได้สอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่เขียน (มีคุณสมบัติ 1 หรือ 2 ใน 4 ข้อ) 	<p style="text-align: center;">ปาน กลาง (1)</p>	

องค์ประกอบ	เกณฑ์การพิจารณา	ระดับ คะแนน	ความ คิดเห็น (✓)
<p>4. การเลือกใช้ถ้อยคำ ความถูกต้อง และความ เหมาะสมของภาษา หมายถึง การเลือกใช้ ถ้อยคำ สละสลวย ได้ใจความ เขียนคำได้ ถูกต้องตามหลักภาษา แบ่งวรรคตอนได้เหมาะสม และใช้ภาษา สอดคล้อง กับเนื้อเรื่องที่เขียน</p>	<ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนที่เลือกใช้ถ้อยคำได้สละสลวย - เขียนได้ใจความ - เขียนได้ถูกต้องตามหลักภาษา - แบ่งวรรคตอนได้เหมาะสม - ใช้ภาษาได้สอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่เขียน (ไม่มีคุณสมบัติดังกล่าวเลย) 	<p>ควร ปรับปรุง (0)</p>	
<p>5. การเชื่อมโยงและเรียบ เรียงเนื้อหา หมายถึง การ จัดลำดับความคิด จัดลำดับเหตุการณ์ที่ ต้องการนำเสนอผ่านงาน เขียนและเนื้อเรื่อง</p>	<ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนนั้นสามารถจัดลำดับความคิดได้ดี - งานเขียนนั้นสามารถจัดลำดับเหตุการณ์ที่ ต้องการนำเสนอได้ดี - งานเขียนนั้นสามารถเขียนเนื้อเรื่องได้ สัมพันธ์เชื่อมโยงกัน (มีคุณสมบัติครบทั้ง 3 ข้อ) 	<p>ดีมาก (3)</p>	
<p>มีความสัมพันธ์เชื่อมโยง กันตลอดเรื่อง</p>	<ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนนั้นสามารถจัดลำดับความคิดได้ดี - งานเขียนนั้นสามารถจัดลำดับเหตุการณ์ที่ ต้องการนำเสนอได้ดี - งานเขียนนั้นสามารถเขียนเนื้อเรื่องได้ สัมพันธ์เชื่อมโยงกัน (มีคุณสมบัติ 2 ใน 3 ข้อ) 	<p>ดี (2)</p>	

องค์ประกอบ	เกณฑ์การพิจารณา	ระดับ คะแนน	ความ คิดเห็น (✓)
5. การเชื่อมโยงและเรียบเรียงเนื้อหา หมายถึง การจัดลำดับความคิด จัดลำดับเหตุการณ์ที่ต้องกานำเสนอผ่านงานเขียน และเนื้อเรื่อง มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันตลอดเรื่อง	<ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนนั้นสามารถจัดลำดับความคิดได้ดี - งานเขียนนั้นสามารถจัดลำดับเหตุการณ์ที่ต้องการนำเสนอได้ดี - งานเขียนนั้นสามารถเขียนเนื้อเรื่องได้สัมพันธ์เชื่อมโยงกัน (มีคุณสมบัติ 1 ใน 3 ข้อ) 	ปาน กลาง (1)	
	<ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนนั้นสามารถจัดลำดับความคิดได้ดี - งานเขียนนั้นสามารถจัดลำดับเหตุการณ์ที่ต้องการนำเสนอได้ดี - งานเขียนนั้นสามารถเขียนเนื้อเรื่องได้สัมพันธ์เชื่อมโยงกัน (ไม่มีคุณสมบัติดังกล่าวเลย) 	ควร ปรับปรุง (0)	

ภาคผนวก ซ

แบบวัดเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์

มหาวิทยาลัยสุรินทร์

แบบวัดเจตคติต่อการเขียนสร้างสรรค์

คำชี้แจง

1. แบบวัดเจตคติฉบับนี้สร้างขึ้นเพื่อสำรวจเจตคติของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเขียนสร้างสรรค์ รายวิชาการเขียนสร้างสรรค์ ท20206 แบบวัดเจตคติฉบับนี้ มีทั้งหมด 25 ข้อ
2. แบบวัดเจตคติฉบับนี้ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ ความเข้าใจในการเขียนสร้างสรรค์ ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ต่อการเขียนสร้างสรรค์ และด้านพฤติกรรมในการเขียนสร้างสรรค์
3. ให้ผู้เรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อต่อไปนี้อย่างละเอียด แล้วให้ระดับคะแนนที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

ระดับคะแนน	5	หมายถึง	เห็นด้วยกับข้อความนั้นมากที่สุด
	4	หมายถึง	เห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก
	3	หมายถึง	เห็นด้วยกับข้อความนั้นปานกลาง
	2	หมายถึง	เห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อย
	1	หมายถึง	เห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อยที่สุด

ประเด็น	ระดับเจตคติ				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
ด้านที่ 1 ด้านความรู้ ความเข้าใจในการเขียนสร้างสรรค์					
1) ฉันทึ่งใจลักษณะของงานเขียนสร้างสรรค์					
2) ฉันทึ่งใจแนวทางในการเขียนสร้างสรรค์					
3) การเขียนสร้างสรรค์ทำให้ฉันทึ่งจัก					

ประเด็น	ระดับเจตคติ				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
ถ้อยคำในภาษาไทยมากยิ่งขึ้น					
4) การเขียนสร้างสรรค์ช่วยให้ฉันรู้จักกลวิธีในการเล่าเรื่อง					
5) การเขียนสร้างสรรค์ทำให้ฉันรู้วิธีสร้างประโยคให้มีความยาวมากขึ้นได้อย่างสร้างสรรค์					
6) การเขียนสร้างสรรค์ทำให้ฉันรู้จักวิธีการเชื่อมประโยคให้มีเนื้อความต่อเนื่องกันมากยิ่งขึ้น					
7) การเขียนสร้างสรรค์ช่วยให้ฉันเข้าใจเข้าใจงานเขียนของผู้อื่นง่ายขึ้น					
8) ฉันรู้เทคนิคที่จะทำให้งานเขียนของตนเองแปลกใหม่					
ด้านที่ 2 ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ต่อการเขียนสร้างสรรค์					
9) ฉันรู้สึกว่าการเขียนสร้างสรรค์ได้ดีขึ้น					
10) ฉันคิดว่าการเขียนสร้างสรรค์เป็นเรื่องน่าเบื่อ					
11) ฉันมีความสุขเมื่อได้เรียนในรายวิชาการเขียนสร้างสรรค์					

ประเด็น	ระดับเจตคติ				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
12) ฉันมีความสุขเมื่อได้เขียนงานเขียนสร้างสรรค์					
13) ฉันไม่มั่นใจในผลงานเขียนสร้างสรรค์ของตนเอง					
14) งานเขียนสร้างสรรค์ที่ได้รับมอบหมายทำให้ฉันวิตกกังวล					
15) ฉันคิดว่าการเขียนสร้างสรรค์ไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องอาศัยการฝึกฝน					
16) ฉันให้ความสำคัญกับงานเขียนสร้างสรรค์ของฉันทุกชิ้น					
17) ฉันรู้สึกว่าการเขียนสร้างสรรค์ช่วยพัฒนาสมอง					
ด้านที่ 3 ด้านพฤติกรรมในการเขียนสร้างสรรค์					
18) ฉันฝึกเขียนสร้างสรรค์อยู่เสมอ					
19) ฉันตั้งใจเขียนงานเขียนสร้างสรรค์ที่ได้รับมอบหมายทุกชิ้น					
20) ฉันจะไม่ลอกเลียนแบบงานเขียนของผู้อื่นอย่างเด็ดขาด					

ประเด็น	ระดับเจตคติ				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
21) หากจบจากรายวิชาการเขียน สร้างสรรค์ ฉันจะไม่เขียนงานเขียน สร้างสรรค์อีก					
22) ฉันสามารถนำทักษะการเขียน สร้างสรรค์ไปใช้ประโยชน์ในด้าน อื่น ๆ ได้					
23) ฉันหาความรู้เพิ่มเติมหลังจาก เรียนการเขียนสร้างสรรค์					
24) ฉันมักจะถ่ายทอดความรู้ เกี่ยวกับ งานเขียนสร้างสรรค์ให้กับผู้อื่นได้					
25) ฉันเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง กับการเขียนสร้างสรรค์					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....